ELEEN KELLY

Acum ori niciodată

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

În ziua aceea superbă, la puțin timp după Crăciun, doi tineri englezi împreună cu surorile lor se lăsau răsfățați de razele soarelui pe o plajă din Indiile de Vest. Deodată, unul din ei începu să-i facă semn celuilalt pentru a-i atrage atenția asupra fetei în costumul de baie albastru-deschis care tocmai ieșea din apă nu departe de locul în care făceau plajă. Comentariile lor pline de admirație treziră interesul surorilor lor, care priviră și ele în acea direcție.

– Seamănă cu Annabel…. Dar e chiar ea! Exclamă fata mai înaltă.

Se ridică imediat și începu să alerge, făcând semn cu mâna spre fata înaltă, bronzată, care se îndrepta spre locul unde își lăsase rochia și sandalele.

Îngrijorată de problema viitorului ei, Annabel Broderick nu era într-o stare de spirit în care să-i facă plăcere întâlnirea cu cineva care avea legătură cu un capitol din viața ei încheiat abia cu șase luni în urmă, dar părând atât de îndepărtat de copilăria ei.

Timp de cinci ani, ea și Caroline Mostyn fuseseră colege la un

internat de elită din Anglia. Caroline era fiica mezină a unui bancher și, până nu demult, Annabel se crezuse fiica unui bogat om de afaceri cu activitate pe plan internațional. Fusese un șoc îngrozitor pentru ea să descopere că Robert Broderick se ocupa cu jocurile de noroc și abuza de naivitatea turiștilor de la care lua sume mari de bani.

Frumos, inteligent, fermecător și cu o aparență de perfectă credibilitate, avusese toate calitățile unui escroc care să te facă să ai mare încredere în el, păcălind-o pe propria sa fiică tot atât de ușor cum le păcălise și pe celelalte victime ale sale. Annabel îl adorase și chiar când, puțin înainte de a muri în spital, îi spusese adevărul iubirea ei față de el rămăsese neschimbată. Se distrusese însă respectul nu numai față de el, ci și față de ea însăși. Se simțea murdărită la gândul că taxele ei școlare, cadourile pe care i le făcuse, chiar hainele pe care i le cumpărase fuseseră plătite cu bani câștigați în mod necinstit.

– Bună, Caroline. Ce mai faci? întrebă ea încet, ca răspuns la salutul plin de entuziasm al fostei ei colege.

– Bine, mulțumesc. Arăți superb, mai ales bronzată așa.

Costumul de baie ascundea foarte puțin din silueta de invidiat a fetei; deși dolofană în copilărie, adolescența îi cizelase trupul într-o combinație superbă de picioare lungi și zvelte, talie fină și curbe pline de grație. Nu degeaba Peter Mostyn se ridicase s-o privească, parcă hipnotizat.

– Presupun că ești de câtva timp aici, continuă Caroline. Noi am venit abia ieri și pielea mea atât de albă nu se lasă bronzată așa ușor! Vino să faci cunoștință cu fratele meu și cu prietenii noștri.

– Mi-ar face mare plăcere, dar nu pot acum; trebuie să mă întorc.

Probabil ne vom mai întâlni pe durata șederii voastre aici. Vă doresc o vacanță plăcută.

Își luă lucrurile și plecă în grabă.

– De ce n-ai adus-o aici? întrebă Peter Mostyn când sora lui se întoarse.

– N-a vrut să vină. A spus că n-are timp, dar bănuiesc că a fost doar un pretext. Annabel s-a schimbat mult….. e de nerecunoscut… La școală era întotdeauna veselă; toată lumea o iubea, pentru că era amuzantă și avea o inimă plină de căldură. Câteodată era scandalos de neastâmpărată, dar farsele ei erau nostime și nevinovate, niciodată făcute cu răutate. Îi făcea pe toți să râdă. Acum, pare tristă, abătută.

– Unde locuiește?

– Peste tot… Mama ei a murit când era mică și își petrecea vacanțele cu tatăl. Nu sunt sigură ce era…. Parcă diplomat. În orice caz, a călătorit în toată lumea cu el: Hong-Kong, Singapore, Sri Lanka… pretutindeni.

– Nu mi-ar plăcea, spuse Lucy. Să n-am un cămin….

– Pe Annabel n-o deranja. Avea ca geantă de voiaj un sac din aceia care se atârnă la șaua cămilei și o lua peste tot cu ea. Acolo ținea micile ei comori: un animal făcut din sâmbure de mango, un ceainic chinezesc într-o casetă din rafie, lucruri de genul acesta. Spunea că, atâta timp cât are cu ea geanta aceea, se simte oriunde acasă.

– Pare să fie exact fata ape care o caut, spuse Rollo, al cărui vis era să străbată lumea într-o ambarcație. Dacă locuiește momentan aici, n-am putea afla unde, ca să trecem pe la ea?

– Nu, după ce m-a respins într-un mod atât de evident. Nu înțeleg…. Nu eram prietene foarte apropiate, dar ne făcea plăcere

să ne întâlnim. De ce-a vrut acum să mă evite?

Între timp, subiectul conversației lor se îndrepta repede spre oraș. Dacă n-ar fi fost acea întâlnire, ar fi rămas pe plajă până i s-ar fi uscat costumul de baie, pe când așa a trebuit să-și pună rochia, deși era încă ud. O îngrijora modul în care reacționase față de purtarea prietenoasă a Carolinei, dar s-ar fi simțit îngrozitor de stânjenită dacă ar fi încercat să rămână să discute cu ei, ca și când ar mai fi făcut încă parte din lumea lor. Cu siguranță, dacă ar fi știut adevărul, n-ar mai vrea să aibă nimic de-a face cu ea.

Deodată, sunetul unui claxon urmat de scârțâit de frâne, de un țipăt și de o bufnitură îi întrerupse gândurile. Câteva clipe mai târziu, alergând să vadă ce se întâmplase după colțul străzii, o mașină porni în trombă și trecu pe lângă ea, aproape s-o lovească, lăsând în urmă un trup inert zăcând pe caldarâm, în praf.

Mai târziu, avea să se întrebe cum ar fi procedat dacă n-ar fi știut să acorde primul ajutor, dar pe moment, acționă din instinct. Mașina accidentase un copil localnic care, nu numai că era inconștient, dar și sângera mult dintr-o rană gravă la picior. Neavând la ea niciun prosop, își scoase repede rochia de plajă din bumbac și o rupse fâșii pentru a face tampoane și fețe cu care să oprească sângerarea. Chiar atunci auzi o altă mașină apropiindu-se și frânând.

Șoferul, un bărbat înalt, brunet, coborî imediat și îngenunche.

– Vreo fractură?

– Nu, nu cred.

– În cazul acesta, îl vom duce cât mai repede la spital. Ține în continuare bandajul strâns în timp ce eu îl ridic.

Mașina era suficient de mare ca Annabel și copilul să stea confortabil pe bancheta din spate.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ai apărut, spuse ea când mașina se puse în mișcare.

– A avut noroc că ai apărut tu. Ce s-a întâmplat?

– N-am văzut accidentul, am auzit doar. După câteva secunde, mașina era pe punctual de a mă lovi și pe mine. Ce prostie din partea mea că nu m-am uitat la număr. Acum, presupun că șoferul va scăpa.

– Doar dacă știe vreun atelier de reparații în care mecanicii sunt dispuși să păstreze tăcerea asupra reparațiilor făcute la mașina lui, dacă poliția îi chestionează. Impactul cu bicicleta băiatului nu se poate să nu fi lăsat urme. Este posibil și ca băiatul să fi fost de vină, să nu fi circulat regulamentar.

– Chiar și așa fiind, să-l lași pe stradă să moară…. e de neiertat.

– De acord. Cred că a intrat în panică și, închipuindu-și că nu a existat niciun martor….

Ridică ușor din umerii săi lați.

Privindu-l din spate, Annabel nu putea să-l plaseze nicăieri ca tip de naționalitate, pentru că nu corespundea niciuneia din gama largă întâlnită în Caraibe. Avea tenul cafeniu, dar nici urmă de trăsături tipic africane. Părul des și negru, ondulat, amintea mai degrabă de cel al unui păstor grec. Nasul, pomeții proeminenți și bărbia aminteau de impetuozitatea ca de vultur a unui membru al triburilor afgane.

Până când se apropiară de spital, ajunsese la concluzia că individual era șoferul unuia din numeroșii milionari care aveau case de vacanță pe insulă. Mașina nu era una din cele la volanul căreia să se afle chiar proprietarul, lucru confirmat și de faptul că necunoscutul purta o cămașă albă, ieftină, din bumbac și un șort,

fără niciun indiciu de existență de lux.

Cu această concluzie în minte, văzând petele de sânge lăsate pe banchetă după ce băiatul fusese transportat pe o targă de doi infirmieri, Annabel se gândi cu groază la neplăcerile pe care i le cauzase bietului om.

– Of, Doamne, se va înfuria patronul tău? întrebă ea îngrijorată, arătând spre cele câteva pete.

– Nu-ți face griji, ies ele!

Dar, după ezitarea lui, rămase la părerea că individul va avea de suferit dacă rămâneau urme.

– Înainte să te duc acasă, ar trebui să mergem la poliție. Cu cât au mai repede declarația ta, cu atât mai bine.

– Mulțumesc, dar ai timp pentru așa ceva? Nu trebuie să ajungi undeva la oră fixă?

– Nu, am jumătate de oră liberă. Îi deschise portiera și Annabel se așeză pe bancheta din față lângă el.

– Oare copilul va scăpa?

– Cred că da; părea un puști rezistent.

– Bieții părinți… Poate ar trebui să mă duc să-i anunț. Eu am la dispoziție întreaga zi.

– Poliția va acționa mai eficient în acest sens.

Înainte de a intra în sediul poliției, bărbatul își scoase cămașa și i-o dădu.

– În lipsă de ceva mai bun, îmbracă-te cu cămașa mea.

Apoi, o lăsă în sala de așteptare până găsi persoana care trebuia să-i ia declarația.

Până nu demult, Annabel considerase poliția ca fiind instituția la care putea apela oricând avea un necaz, pe când acum era pentru ea

o senzație ciudată să se simtă exclusă din lumea oamenilor onești care puteau merge la poliție cu conștiința curată. Era convinsă că ofițerul de poliție care o interogase după înmormântarea lui Robert Broderick nu prea crezuse că nu știa nimic despre afacerile tatălui ei.

Spre surprinderea ei, fusese invitată în biroul unui alt ofițer de poliție. Când își spuse numele și adresa, era clar că acesta știa cine e, deși nu făcuse nicio remarcă în acest sens.

– Mulțumesc, domnișoară Broderick, zise ofițerul la încheierea acestei formalități. Se pare că ați acționat cu mai multă prezență de spirit decât se aștepta în mod obișnuit din partea trecătorilor, într-o astfel de situație de urgență. Păcat că a trebuit să vă rupeți rochia. Mă îndoiesc că părinții copilului, oricât de recunoscători ar fi, își vor permite s-o înlocuiască.

– Dumnezeule, nici nu contează. Era o rochie obișnuită de plajă. Nici nu trebuie să știe.

– Dacă mai avem nevoie de dumneavoastră, știm unde vă găsim. Mulțumesc încă o dată.

O conduse afară și mulțumi și bărbatului care o adusese.

– Acum, dacă nu te superi, am să chem un taxi, pentru că sunt în întârziere. În timp ce vorbea, făcu semn unei mașini, dădu șoferului adresa ei și-i plăti cursa.

– Hai, urcă te rog.

– Dar încă mai port cămașa ta și nu știu unde s-o returnez.

– Știu unde locuiești, așa că voi veni după ea. La revedere!

Ridică mâna într-un semn de salut prietenesc.

***

Annabel locuia într-un apartament închiriat de tatăl ei cu un an înainte. Chiria mai era plătită doar pentru încă două săptămâni. Nu locuia singură, ci cu Suzette Vity, o femeie de aproximativ treizeci de ani, destul de înăsprită de viață, dar cu inima bună. Era crupieră la cazinou și se număra și ea printre victimele pe plan sentimental ale lui Robert Broderick. Dacă Suzette își dovedise afecțiunea față de el îngrijindu-l pe perioada cât a fost bolnav și apoi, prin purtarea față de Annabel, în schimb avea să rămână un permanent semn de întrebare dacă și el ținuse la ea, sau doar se folosise de ea. Sfatul ei pentru Annabel pornea din propria experiență dură de viață.

– Ai doar două bunuri, draga mea: fața și corpul. Dacă ai avea o inteligență ieșită din comun, ai putea câștiga destul pentru a continua să duci aceeași viață ca aceea pe care ți-a oferit-o tatăl tău până acum. Dar, cum inteligența ta este obișnuită, n-o să câștigi cine știe ce și nu cred că ți-ar conveni să fii săracă. Poate că nu te-ar deranja câțiva ani, dar apoi…. Fetele sărace se mărită cu băieți săraci și sunt sortite să rămână sărace toată viața.

– Sunt în viață lucruri mai rele decât sărăcia, Suzette.

– Categoric, dar sunt și mai bune. Viața e scurtă – prea scurtă ca să fie irosită trăind într-un oraș murdar, muncind pentru un salariu de nimic, purtând haine ieftine și având o vacanță doar de două sau trei săptămâni pe an. Așa cum arăți, poți avea tot ce e mai bun. Dacă îți joci cărțile inteligent, când vei ajunge la vârsta mea vei avea destui bani ca să poți să trăiești așa cum dorești până la sfârșitul vieții.

– Bine, dar cum să fac asta?

– În primul rând, să uiți de dragoste, de căsătorie și de tot ce te-au învățat la școala aceea scumpă. Dragostea e un lux pe care nu ți-l poți permite decât mai târziu și, crede-mă, niciunul din oamenii

bogați, importanți, nu și-ar lăsa fiul să se însoare cu tine acum, scumpa mea. Tatăl tău a reușit să-i facă să creadă că e unul de-al lor, dar tu nu i-ai putea păcăli nicio clipă. Tu n-ai fi niciodată în stare să spui o minciună în mod convingător. Și-ar da seama imediat că ai ceva de ascuns și, mai repede decât îți închipui, ar descoperi că, dacă n-ar fi murit, bietul Robert ar fi acum în închisoare pentru fraudă.

Ochii mari căprui ai lui Annabel se umplură de lacrimi, amintindu-și ziua în care fericirea și liniștea ei fuseseră ireparabil distruse când aflase că tatăl ei era pe moarte și, departe de a fi eroul pe care și-l imaginase, se dovedise un escroc fără scrupule ce urma să fie condamnat la mulți ani de închisoare.

– Și ce-ar trebui să fac?

– Să intri în lumea curtezanelor, cum le numim în Franța.

Suzette preferă acest cuvânt altora mai directe, deoarece își dădea seama că, în ciuda șocului suferit, Annabel păstra încă multe iluzii și scrupule neavenite.

– Vrei să spui să fiu ca fetele acelea de la cazinou care lingușesc bărbați destul de bătrâni ca să le fie tați și bunici? Niciodată! Mai bine spăl toalete ca să-mi câștig existența.

– Nu, nu mă înțelege greșit! Nu-ți sugerez să devii una din acelea fete ieftine! Te poți deosebi de ele ca o primă balerină de restul corpului de balet. N-ai auzit niciodată de Cléo de Mérode și La Belle Otéro? Protectorii lor erau prinți și duci. Aveau bijuterii fabulos de scumpe și dictau moda. Așa ceva îți sugerez – să devii prietena unui bărbat foarte bogat și distins, care să-ți ofere tot ce-i ceri, cu excepția numelui său.

– Și de ce un astfel de bărbat m-ar vrea tocmai pe mine să-i fiu iubită?

Annabel se considera drăguță în limitele normalului, fără să-și dea seama că moștenise farmecul irezistibil al tatălui său.

– Pentru că arăți superb și ești inteligentă. În niciun caz nu l-ai enerva cu o vorbărie prostească și nici nu l-ai face să se simtă jenat de manierele tale. I-ai cheltui banii pe lucruri de bun-gust și nu te-ai bosumfla când ar avea ceva important de făcut. În ceea ce privește dragostea, să știi că nu toți bărbații bogați sunt bătrâni și urâți. Sunt sigură că am putea găsi pe cineva tânăr și atrăgător. Aici ești foarte bine; în altă parte, s-ar putea să-ți fie foarte greu să găsești persoana potrivită, dar aici, nu văd nicio problemă. Nu, nu, nu da din cap! Gândește-te. Nu uita că în scurt timp expiră data până la care a fost plătită chiria apartamentului. Atunci eu voi pleca și nu te pot lua cu mine; nici nu-ți pot împrumuta bani de drum până în Anglia. Vei fi pe cont propriu și-ți va fi foarte greu să te întreții. Aici, nu angajează europeni în slujbe mărunte, iar pentru celelalte posturi n-ai calificarea necesară.

Discuția aceasta avusese loc cu mai mult de două luni înainte, iar Annabel făcuse mari eforturi să infirme spusele Suzettei și să-și găsească serviciu. În scurt timp se angajă ca funcționară a cărei atribuție era sortarea și clasarea dosarelor, în cadrul unui birou mic de pe debarcader. Șeful era un indian mai în vârstă și, deși nu era neprietenos față de ea, o privea destul de dubios. Curând, avea să descopere de ce – mult prea curând. În cea de-a doua zi de lucru, patronul o chemă în biroul lui și-i făcu avansuri în cel mai nedelicat mod cu putință, iar când îl refuză, îi spuse că n-o angajase decât ca să-și petreacă ora liberă din pauza de masă împreună cu ea.

– Mă temeam eu că așa se va întâmpla, spuse Suzette când, venind acasă, o găsise plină de furie și dezgust. Asta oferă viața unei

fete singure care arată ca tine.

În ziua următoare, Annabel se duse la consul, în speranța că-i va putea împrumuta banii de călătorie până în Anglia. De cum intră în biroul lui, simți că nu e binevenită, ceea ce i se confirmă când Consulul se referi la tatăl ei.

– Și credeți că în Anglia vă va subvenționa cineva?

– Nu, în niciun caz. Îmi voi găsi serviciu și mă voi întreține.

– De ce nu faceți același lucru și aici, și nu încercați să obțineți astfel banii de călătorie? Nu intră în atribuțiile mele să acord ajutor unei persoane valide care este în stare să muncească. Bună ziua, domnișoară Broderick.

Timp de o lună tot încercă să-și găsească serviciu, dar, fie patronul știa despre tatăl ei și o refuza din start înainte de interviul propriu-zis, fie reușea să se angajeze dar imediat ba i se făcea o propunere murdară, ba se încerca un gest nepermis și iar era dată afară în momentul în care nu admitea așa ceva.

Pe de altă parte, Suzette insista:

– Privește! Citește articolul ăsta despre petrecerea de la vila din sudul Franței. Spune că este o actriță, dar toată lumea știe ce este și nimeni n-o desconsideră.

– Crezi că nu?

– Poate unii…. Cei bătrâni și prea pudici, cărora nu le place să facă dragoste. Dar cui îi pasă de ce gândesc ei? Nu ei stabilesc regulile. Deodată, se opri, privind-o atent. Doar nu mai ești virgină!

Annabel roși ușor.

– Ba da.

– Ah, mon dieu! Dumnezeule! Avea dreptate tatăl tău; era convins de cât de pură ești, iar eu îi spuneam că e un naiv, că în

Anglia toate tinerele de vârsta ta iau deja anticoncepționale.

– Da, unele din colegele mele luau, sau spuneau doar că iau, dar la mine n-a fost necesar.

– Vrei să-mi spui că la petrecerile la care te duceai când stăteai la prietene în timpul vacanțelor foarte scurte, băieții nu-ți făceau avansuri?

– Ba da, cred că au fost vreo trei sau patru, dar nu-mi plăceau. Din ceea ce-am auzit, n-am pierdut mare lucru. Unele din fetele care abia așteptau să facă dragoste au fost foarte dezamăgite.

– Firește, dacă partenerii lor erau tineri cu puțină experiență. Un bărbat foarte tânăr, neexperimentat, este rareori un bun amant, tot așa cum o virgină nu reușește să se ridice la înălțimea așteptărilor unui bărbat versat, mai în vârstă. Păcat!

– De ce?

– Pentru că, ma chérie, nu vei atrage un bărbat decât dacă este suficient de blazat pentru ca gândul de a fi el primul să i se pară interesant. În trecut, când era prețuită puritatea, o mulțime de fete care-și pierduseră virginitatea reușeau să-și convingă mirii că erau neprihănite ca niște călugărițe. E mult mai dificil însă ca o virgină să reușească să pară versată. Nu ne rămâne decât să sperăm.

Desigur, era greu pentru Annabel să locuiască într-o casă modestă și să aibă o slujbă umilă, după ce frecventase o școală scumpă, de elită, situată într-un conac din secolul al optsprezecelea și-și petrecuse vacanțele în apartamente sau hoteluri de lux. Și totuși, Suzette se înșela dacă-și închipuia că educația primită îi umpluse mintea de vise romantice. Mulți dintre părinții colegelor ei erau divorțați sau nu se înțelegeau deloc și, firește, fiicele lor nu considerau dragostea un sentiment statornic. Propria ei concepție

despre dragoste se formase din ceea ce citise și din povestirile tatălui ei legate de cei patru ani de fericire idilică împreună cu Camilla Broderick. Acum, începuse să se îndoiască de veridicitatea spuselor lui, la care ajunsese să se gândească prin prisma atâtor neadevăruri pe care i le spusese. Dar, chiar și acel înger de femeie despre care vorbea tatăl ei, tot nu putea șterge cu buretele faptele acestuia. De asemenea, ea însăși avea să poarte mereu povara necinstei lui, ce-i întina propria reputație în fața oricăror potențiali socri.

O deprima faptul că oriunde mergea și orice făcea, exista riscul ca reputația tatălui ei să-și pună amprenta asupra oricăror hotărâri ce se luau asupra ei, dar tot nu putea accepta soluția propusă de Suzette.

Capitolul 2

A doua zi după accident, merse la spital să se intereseze de copil și, spre ușurarea sa, află că era în afara oricărui pericol.

La puțin timp după ce se întoarse acasă, o camionetă purtând numele celui mai mare magazin de pe insulă îi livră o cutie de dimensiuni mari. La început, Annabel crezu că e vorba de o greșeală, dar numele ei era scris clar pe etichetă.

Pachetul conținea o rochie de plajă foarte frumoasă, albastru cu alb, ce se prindea la ceafă în jurul gâtului, lăsând umerii goi. Căută bine, dar nu găsi nicio carte de vizită din partea expeditorului. Abia mai târziu se gândi să telefoneze la magazin și să întrebe, dar nu află decât că o cumpărase un domn care plătise cash și nu-și dăduse numele.

– Cum arăta?

Vânzătoarea nu-și amintea decât că era foarte înalt.

Gândindu-se din nou la cele petrecute în ziua accidentului și amintindu-și tonul respectuos cu care ofițerul de poliție îi

mulțumise individului, Annabel începea să aibă îndoieli că ar fi fost șoferul. Poate că mașina era chiar a lui, iar el era o persoană foarte cunoscută și respectată. Era foarte probabil să nu mai vină să-și ia cămașa care-l aștepta spălată, călcată și împăturită cu grijă și singura ei șansă de a-i mulțumi pentru gestul făcut era o întâlnire întâmplătoare.

O mai aștepta o surpriză.

Deși în mod obișnuit nu primeau corespondență, în dimineața următoare poștașul aduse un plic din hârtie scumpă pe care erau scrise la mașină numele și adresa ei. Înainte de a-l deschide, presupuse că era de la individual acela, dar în scurt timp văzu, spre dezamăgirea ei, că venea de pe iahtul "Îngerul Mării" și scrisoarea era semnată de E.M.Brill, secretara lui Nicolas Casimir.

De când iahtul acelui Casimir venise în portul insulei cu câteva zile în urmă, Annabel auzise vorbindu-se mult despre el. Nu se știa nimic despre originea lui, ci doar că, în mai puțin de cincisprezece ani, făcuse o avere fabuloasă, astfel încât, deși avea până în treizeci și cinci de ani, era unul din cei mai bogați oameni. Își petrecea cea mai mare parte a timpului în Europa și America, dar din când în când revenea în Caraibe unde locuia pe acel splendid iaht. Era necăsătorit și se spunea că era generos cu femeile, dar că se plictisea repede de toate. Multe dintre frumusețile din înalta societate din întreaga lume aspiraseră la titlul de doamna Casimir, dar niciuna nu reușise să-i mențină interesul mai mult de câteva luni. Dacă zvonurile erau adevărate, punea femeile în aceeași categorie cu vinul bun și mâncarea aleasă: plăceri senzuale pe care să le savurezi, apoi să le uiți. Singurele care-i trezeau cu adevărat sentimente puternice erau operele de artă cu care își împodobea iahtul și diferitele

locuințe.

La început, când Annabel citi scurta scrisoare prin care era invitată la bordul iahtului la ora două în ziua următoare, rămase uluită. Apoi, citind încă o dată, mai atent, observă că de fapt era vorba de un răspuns la scrisoarea ei. Înțelese imediat că Suzette luase inițiativa.

Cum aceasta lucra la cazinou de după-amiază până spre dimineață, dormea întotdeauna până la ora prânzului, iar Annabel nu o deranja niciodată. De data aceasta, însă, intră fără menajamente în dormitorul ei și o trezi, cerându-i o explicație.

– Ce-ai pus la cale, Suzette? Ce înseamnă această scrisoare? N-aveai niciun drept să scrii în numele meu fără ca eu să știu! Ce i-ai scris? De ce nu mi-ai spus că i-ai scris?

– Pentru că nu voiam să fiu dezamăgită dacă nu-ți răspundea. Ce spune? Dă-mi să citesc. Fără să mai aștepte, îi luă scrisoarea din mână și o parcurse rapid cu privirea. Nu mă așteptam să răspundă. A fost o lovitură cu bătaie lungă, cum ar fi spus tatăl tău.

– Ce i-ai scris? Sper că nu o scrisoare disperată care să-i implore ajutorul.

– În niciun caz! Am cerut, ca din partea ta, un post de secretară.

– Are deja una.

– Presupun că are o duzină, dar poate există un post liber de dactilografă, sau pentru clasificarea dosarelor…. Orice. Dacă vrei, îți arăt ce-am scris – am copie. În orice caz, este o șansă să te întorci în Europa.

Scrisoarea se referea pe scurt la motivul pentru care se afla în Indiile de Vest de unde nu putea să plece, de aici și urgența cu care trebuia să-și găsească de lucru.

– Te rog să mă scuzi pentru izbucnirea avută, spuse ea terminând de citit. Ca să fiu sinceră, mi-a fost groază că-mi oferi serviciile ca damă de companie, sau cum vrei s-o numești….

– Glumești! N-ai avea nici cea mai mică șansă cu el, chérie. Când ți-am sugerat aceasta, mă gândeam la bărbați mai puțin importanți ca el. Casimir nu trebuie decât să facă un semn pentru ca femeile cele mai frumoase din lume să alerge la el. Așa cum arăți acum, cu părul lăsat liber pe spate, fără manichiură și pedichiură, cred că nu treci nici măcar testul pentru postul de dactilografă. În lumea lui, chiar și acestea trebuie să arate impecabil.

– Poate am să constitui o noutate interesantă, șopti Annabel, privindu-și picioarele bronzate.

În casă mergea întotdeauna desculță, iar pe stradă purta sandale comode din piele, fără toc. Își formase concepția despre ce înseamnă farmecul feminin când fusese în vacanță în Orientul Îndepărtat, unde femeile îmbrăcate în rochiile lor tradiționale, saci și sarong, păreau mult mai ademenitoare decât cele ce adoptaseră moda occidentală.

– Trebuie să arăți cât se poate de bine, insistă Suzette. Mai întâi, vom alege o rochie potrivită, iar mâine dimineață te vei coafa și vei merge să ți se facă manichiura.

– Dar nu putem cumpăra o rochie; nu mai avem bani de rezervă.

– Am pus deoparte o mică sumă pentru cazuri de urgență și proprietara unuia din cele mai bune magazine îmi e prietenă. Vom putea cumpăra de la ea la prețul de achiziție.

Pe punctul de a-i spune Suzettei despre rochia tocmai primită, Annabel se răzgândi. În primul rând, rochia nu era potrivită pentru un interviu, iar apoi, vroia să păstreze acea întâlnire pentru ea – era

ceva în legătură cu individul acela ce produsese o impresie puternică asupra ei. Știa că nu-i va uita așa ușor chipul bronzat și vocea.

Ieșiră mai târziu în oraș și se opriră în fața unui mic magazin foarte elegant pe firma căruia scria "Nicole". Intră doar Suzette și, între timp, Annabel privi vitrina. Îi atrase imediat atenția un caftan în nuanțe de verde și albastru, exact genul de rochie ce-i plăcea atât de mult, numai că, probabil, era foarte scump.

Când Suzette îi făcu semn să intre, lui Annabel nu-i plăcu nici expresia dură a femeii mai în vârstă căreia îi fusese prezentată, nici rochia pe care i-o aleseseră: exagerat de decoltată și vulgară.

– Este singura pe care v-o pot lăsa la acest preț, spuse proprietara magazinului. Credeam că vei fi recunoscătoare că Suzette ți-o cumpără, dar voi tinerii nu vă gândiți decât la voi.

– Îți vine bine, cherie. Îți pune în valoare bronzul și te face să arăți mai mare și mai capabilă.

"Capabilă de ce anume?" se gândi Annabel, privindu-se în oglindă. În cele din urmă, se văzu nevoită să cedeze, trebuind să recunoască, totuși, că o asemenea rochie lucrată la o casă mare de modă ar fi costat mult peste posibilitățile lor.

Toată noaptea, Annabel se frământă la gândul că nu va obține postul. Ce-i rămânea de făcut în acest caz? S-o caute pe Caroline și s-o roage să-i împrumute bani? Nu, pentru că ele două nu erau prietene apropiate și apoi…. Ar fi trebuit să explice părinților acesteia, niște oameni străini, de ce se afla într-o astfel de situație. Să meargă la poliție și să roage să i se spună adresa necunoscutului din ziua accidentului? Poate ar fi ajutat-o, dar ar fi foarte dureros pentru ea să-i spună adevărul. Adormi abia spre dimineață, încercând să

gândească pozitiv, cum învățase la școală, și să fie optimistă. Nu trebuia să-i fie teamă; în definitiv, era puțin probabil să-l zărească măcar pe faimosul proprietar al iahtului. Cu siguranță, la interviu avea să fie doar E.M.Brill.

Se făcuse deja ora prânzului când pentru Annabel se încheie calvarul salonului de cosmetică. Pentru că se opusese categoric să i se penseze sprâncenele, trebui să accepte fardul de ochi și rujul. De asemenea, îi puseră unghii false, iar stilistul concepu o combinație complicată de bucle și codițe. Efectul, așa cum constată privindu-se tristă în oglindă, era dezastruos.

Suzette, mulțumită de cât de sofisticat – după părerea ei – îi arăta prietena, o trimise cu un taxi la debarcader, la ora fixată, de unde o barcă avea s-o ducă până la iaht.

Dar, indiferent de părerea Suzettei, privirea pe care i-o aruncă șoferul de taxi, nu avea nimic respectuos sau admirativ, confirmându-i propria ei părere despre rochie. Annabel simțea că moare de rușine, dar din păcate, nu mai avea timp să se întoarcă acasă și să se îmbrace cu orice altceva. Cel puțin, băștinașul care o ajută să urce în barcă se prefăcu a nu observa decolteul de prost gust și i se adresă politicos.

Un marinar o ajută să urce pe iaht și o conduse într-un salon, rugând-o să aștepte acolo.

Rămasă singură, Annabel profită de ocazie pentru a examina încăperea care n-avea nimic din luxul ostentativ la care se aștepta. Dimpotrivă, totul era simplu și odihnitor. Draperiile, din in, se asortau cu husele de la scaune și canapele, tot așa cum abajururile lămpilor aveau aceeași nuanță crem ca a covorului. La mijloc era întins unul din cele mai frumoase covorașe pe care le văzuse de când

propriul sac care se agăța la șaua cămilei îi trezise interesul pentru lucrurile orientale. Recunoscu imediat că era vorba de un covoraș Oushak din secolul al șaptesprezecelea sau al optsprezecelea și, uitând de emoția ce-o stăpânea, se așeză în genunchi pentru a-l atinge cu mâna.

– Te interesează covoarele orientale, domnișoară Broderick? se auzi o voce calmă din spatele ei.

Sări în picioare ca un arc, trebuind să se țină de un scaun ca să nu cadă.

– Ce… faceți aici? îngăimă ea.

Bărbatul care o luase prin surprindere nu era altul decât necunoscutul pe care-l întâlnise în ziua accidentului.

– Locuiesc aici.

– Vreți să spuneți că sunteți E.M.Brill? Nu se gândise niciodată că Nicolas Casimir avea un secretar.

– Nu, sunt Casimir. Să luăm loc. Ce să-ți ofer de băut?

Annabel era mult prea uluită pentru a răspunde. Rămase pe loc, privindu-l mută de uimire, iar el profită de ocazie pentru a-și plimba privirea, insistent și impertinent, de-a lungul trupului ei, făcând-o să se simtă îngrozitor de stânjenită.

– Cred că șampanie…. Văd că ți-e cam cald.

Deodată, păru cu totul altul decât cel pe care-l întâlnise cu o zi în urmă. Linia buzelor strânse îi dădea o expresie dură, ochii cenușii păreau mai reci, iar privirea, mai cinică. Deschise îndemânatic o sticlă cu șampanie și-i oferi unul din cele două pahare pe care le umpluse.

– Fumezi?

– Nu.

– Bun! Un punct în plus în favoarea ta. Nici eu nu fumez și-mi displace acest obicei, mai ales la femei.

– Un punct în plus?

– Da, pe lângă faptul că, după câte văd, ai un corp foarte frumos și, slavă Domnului, se vede destul.... Deși, când un bărbat are mulți bani, nu duce lipsă de femei frumoase, domnișoară Broderick.

Tonul sardonic și privirea lui fixată ostentativ în decolteul ei șterseră orice urmă de simpatie pe care o avusese pentru acest bărbat când încă nu-i cunoștea identitatea. Chiar dacă rochia și coafura ei erau stridente și de un gust îndoielnic, nu s-ar fi așteptat la o astfel de reacție din partea unui om instruit. Tocmai se gândea la o replică usturătoare, dar, înainte de a avea timp s-o găsească, individul îi cuprinse talia cu brațul și o sărută.

Mai fusese sărutată, dar niciodată răspunsul ei nu venise din toată inima. Acum, pentru prima dată, uită de disprețul din privirea lui, de propria ei indignare, trăind cu fiecare fibră acea plăcere unică. Abia când îi simți mâna în dreptul inimii ce-i bătea nebunește o cuprinse furia, mai mult față de reacția involuntară avută și se desprinse din îmbrățișare.

– Cum îndrăznești! recurse ea, automat, la replica devenită clasică a tuturor femeilor ce se simțeau jignite.

– Draga mea domnișoară Broderick, am dreptul să-ți testez calitățile înainte de a te angaja. Trebuie să faci dovada aptitudinilor dacă vrei postul de dactilografă. În general, femeile care vor să ajungă în patul meu nu fac cerere în scris, spuse el sec, luându-și paharul cu șampanie. Când te-am recunoscut în fotografie, m-am mirat că mă înșelasem atât de mult în privința ta tocmai eu, care sunt considerat un fin cunoscător al caracterului uman. Ori, în cazul tău,

prima impresie a fost de fată bine-crescută, cu educație. Acum, după ce te-am sărutat, cred că am făcut, totuși, o evaluare corectă.

– Ce fotografie?

Suzette nu spusese nimic referitor la vreo fotografie.

– Aceasta.

Scoase din buzunar o foaie de hârtie împăturită și o fotografie pe care o întinse spre ea.

Annabel își simți obrajii arzând de jenă. Era poza pe care Suzette i-o făcuse în glumă în una din rarele ocazii în care o însoțise la plajă într-o duminică. O surprinsese tocmai când își schimba costumul de baie ud cu unul uscat; ținându-și echilibrul într-un picior, Annabel își punea slipul, crezându-se la adăpostul unei tufe. Adevărul era că poza ar fi putut fi mult mai scandaloasă. Chiar și așa, însă, arăta mai mult decât era dispusă să-i lase pe alții să vadă. Rupsese poza, dar neglijase negativul; nici nu i-ar fi trecut vreodată prin minte că Suzette avea să-l folosească, mai ales în acest fel. Ar fi rupt-o și acum, dacă individul nu i-ar fi luat-o abil din mână.

– N-am trimis niciodată așa ceva!

Citind varianta pe care Suzette i-o trimisese lui Casimir, jena ei se transformă în furie față de duplicitatea femeii. Nu în mod direct, dar nici prea subtil, scrisoarea, în combinație cu fotografia, era o invitație pentru Nicolas Casimir s-o ia ca amantă.

– Începe să mi se pară tentant să accept propunerea ta.

Deodată, privirea lui căpătă o expresie gravă.

– Bine, dar dacă tu n-ai avut inițiativa, atunci cine?

– Suzette…. cea împreuna cu care locuiesc. Mi-a spus că v-a scris ca să solicite un post de funcționară.

– Da? Și ai crezut-o?

– Dacă n-aș fi crezut-o, n-aș fi venit. Chiar dacă situația mea e dificilă, n-am ajuns în situația de a mă vinde unui străin. Mai degrabă m-aș îneca.

– Eu știu dacă ai face-o…. Instinctul de supraviețuire e cel mai puternic. Oare perspectiva de a te afla în același pat cu mine să fie mai îngrozitoare decât moartea?

– Nu mai râdeți de mine; îmi este și așa destul de penibil.

– Poate te-ai simți mai bine dacă ți-ai schimba rochia.

– Nu eu am ales-o. Suzette și Nicole m-au obligat s-o îmbrac.

– Îmi povestești mai târziu despre ele. Acum, vino; te duc la cabina mea și-ți împrumut un halat de baie. Nu-ți fie teamă, adăugă el imediat, văzându-i ezitarea. Înclinațiile de satir maniac care mi se atribuie sunt mult exagerate.

Încăperea în care o conduse era tapetată în albastru și dominată de o bibliotecă plină cu cărți scumpe de artă, iar pe pereți erau atârnate două covorașe orientale.

– Ce Kelimuri superbe!

Casimir o privi scurt, fără a comenta exclamația ei involuntară de admirație, apoi aduse din baia alăturată un halat pufos din material de prosop pe care-l aruncă pe pat.

– Prefer să revii la pieptănătura din ziua în care ne-am cunoscut. E o perie curată pe măsuța de toaletă. Crezi că te descurci să te întorci singură în salon? Nu te grăbi, am câteva probleme de rezolvat și va dura cel puțin un sfert de oră.

Rămasă singură, Annabel se apropie din nou de rafturile cu cărți; erau din toate domeniile, dar mai ales de artă și filozofie. Dar, înainte de a se uita cu mai multă atenție, hotărî să scape de acea deghizare grotescă.

Deși părea imposibil să-și readucă părul la stilul cum îl purta în mod obișnuit, peria făcu totuși minuni. Când venise în Indiile de Vest, avea părul șaten-deschis, dar acum, după atâtea luni de stat la soare se decolorase în șuvițe blonde pe care un stilist le-ar fi realizat numai cu multă măiestrie.

Îndepărtă stratul de fard spălându-și fața cu un săpun cu aspect de marmură verde-închis și care avea un parfum cu o notă proaspătă – același parfum pe care-l simțise când Casimir o sărutase. Fără să vrea, se gândi până unde ar fi mers lucrurile dacă n-ar fi avut tăria de a se retrage. Se gândea, dar nu cu repulsia pe care o simțise la atingerea primului individ care o angajase. Sărutul lui Casimir nu semăna cu niciuna din experiențele ei anterioare.

Când se întoarse în salon, chelnerul o anunță că domnul Casimir regretă, dar mai întârzie o jumătate de oră, apoi îi puse la dispoziție un teanc de reviste și-i umplu paharul cu șampanie.

Fără să-și dea bine seama dacă se simțea dezamăgită sau ușurată, Annabel se cuibări pe o canapea, gustă puțin din șampanie și începu să răsfoiască ultimul număr al revistei "Vogue". În scurt timp, moliciunea pernelor combinată cu noaptea de nesomn dinainte, tensiunea în care se aflase în ultimele ore și șampania băută aproape pe stomacul gol își făcură efectul: închise ochii doar pentru câteva clipe, dar se trezi abia când simți o mângâiere ușoară pe obraz.

– Cât e ceasul? murmură ea, încă somnoroasă, dar zâmbind – pentru o clipă, avusese impresia că era tatăl ei.

– E timpul pentru cină.

Degetele continuară s-o mângâie, dar vocea nu era a tatălui ei. Se încordă ca un arc și, deschizând ochii, îl văzu pe Casimir așezat pe marginea canapelei și privind-o amuzat.

– Scuzați-mă…. trebuia să mă treziți. Probabil că Suzette își face griji în privința mea.

– Având în vedere scopul în care te-a trimis, aș spune mai degrabă că presupune, mulțumită, că i-a reușit strategia și că-ți îndeplinești deja datoria. În timp ce dormeai, am fost pe țărm și ți-am cumpărat o îmbrăcăminte mai adecvată pentru cină. Vei găsi totul în cabina mea. Acum, du-te să te îmbraci. Te aștept aici. Grăbește-te; iau cina fix la ora opt și mai e puțin până atunci.

– Dar nu pot să accept să-mi cumpărați haine.

– Prostii! Hai, fugi!

Spre marea ei mirare, Annabel găsi, întinsă pe pat, chiar rochia verde diafană stil caftan care-i plăcuse atât de mult în magazinul la care o dusese Suzette. Lângă el era un costum de baie, o pereche de sandale și un șirag lung de mărgele, toate în aceeași nuanță de verde-albastru.

Deși Casimir îi spusese să nu-și facă griji, totuși simțea că nu e în ordine să accepte hainele cumpărate de el. Pe de altă parte, știa că se va simți mult mai bine îmbrăcată într-o rochie pe gustul ei. O liniștea oarecum și faptul că el o alesese special pentru ea…. dacă nu cumva, foarte probabil, o luase la întâmplare, poate doar pentru faptul că-i atrăsese atenția prima.

Când reveni, îl găsi pe Casimir răsfoind niște documente, pe care le dădu imediat la o parte pentru a o întâmpina.

– Hmm…. o îmbunătățire considerabilă. Am mult mai mult gust decât Suzette. Câți ani ai Annabel?

– Optsprezece…. aproape nouăsprezece.

– Și Suzette?

– Nu știu exact. În jur de treizeci și cinci.

– Cum ai căzut în ghearele ei?

– Nu, nu trebuie gândit așa. A fost foarte bună cu mine. Dacă n-ar fi fost ea, nu știu ce m-aș fi făcut după moartea tatălui meu.

– Când s-a întâmplat?

După ce îi povesti, Annabel adăugă:

– Suzette a fost iubita lui și o persoană de nădejde cât a fost bolnav. Pe atunci, nu eram aici. Ea și-a dat seama de la început că tata nu se va mai face bine, dar a rămas alături de el și l-a îngrijit ca și cum ar fi fost soția lui.

– Poate că spera să fie tratată ca atare în testament.

– Nu, nu, dimpotrivă. Știa că nu va lăsa în urma lui decât datorii.

– Nu contest, este posibil să aibă o mulțime de calități dar, categoric, nu este mentorul ideal pentru o tânără, din moment ce-a pus la cale să te arunce în brațele primului depravat bogat, fie chiar și pentru bunăstarea ta.

– Da, la început am fost furioasă, dar apoi mi-am amintit ce a pățit ea când era de vârsta mea. Intențiile ei au fost bune, numai că are un cod moral diferit.

– Îmi povestești mai mult la cină. Hai!

O luă de mână și-o conduse pe punte unde, la lumina lumânărilor, îi aștepta o masă pregătită cu fast. Annabel mâncase de multe ori cu tatăl ei la cele mai luxoase restaurante, dar parcă niciodată ceva atât de bun ca fileul de pește umplut cu creveți, preparat în sos de brânză, ce i se servi în seara aceea pe puntea iahtului, pe fundalul luminilor aurii ale orașului împodobind cu eleganță întunericul de nepătruns al pădurilor de pe insulă.

– Întotdeauna ai o asemenea poftă de mâncare, sau nu prea ai mâncat mult în ultima vreme?

– Azi n-am mâncat; am avut emoții.

– Și acum nu ai?

– Mai puțin.

Trecură la următorul fel de mâncare și Casimir o întrebă despre familia ei și cum își câștigă existența. Doar când o întrebă de tatăl ei, Annabel spuse că preferă să nu vorbească, întrucât subiectul îi făcea încă rău. Nici el nu insistă.

Erau la desert – pentru ea, o prăjitură cu ciocolată, iar pentru el, brânză Brie – când sub impulsul momentului, Annabel îl întrebă direct dacă i-ar împrumuta banii de drum până în Anglia.

– Repet: ca un împrumut. Dar nu cred că sunteți dispus s-o faceți, nu-i așa, domnule Casimir?

– Spune-mi Nicolas. De ce să pleci în Anglia?

– Aș găsi mai ușor de lucru acolo.

– Știi să dactilografiezi și să stenografiezi?

– Știu doar să dactilografiez. Aveam o mașină de scris portabilă, dar a trebuit s-o vând. Aș putea învăța stenografie la un curs seral.

După ce-și strânse șervetul și-l așeză pe masă, se rezemă de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate, și o privi atent.

– Ce garanție aș avea că-mi vei înapoia banii?

– Doar cuvântul meu.

– Cuvântul tău prezintă mai multă garanție decât al tatălui tău?

– Știți despre tatăl meu?

– Șeful Poliției îmi este prieten și întotdeauna vreau să știu totul despre persoanele care vin la bordul iahtului meu.

– De ce mi-ați pus toate aceste întrebări dacă știați deja răspunsul?

– Ca să aflu dacă minți la fel de bine ca tatăl tău.

– Mi-ați cumpărat haine și mi-ați oferit o cină, domnule Casimir, ceea ce, categoric, îmi creează anumite obligații față de dumneavoastră. Asta nu înseamnă, totuși, că trebuie să ascult insultele la adresa tatălui meu. Poate că n-a fost o persoană respectabilă, dar mi-a dat viață și l-am iubit și, dacă oamenii sunt liberi să vorbească disprețuitor despre el, nu voi admite niciodată s-o facă în prezența mea.

– Un discurs plin de curaj, draga mea, dar cum mă poți opri de a-l insulta?

– Foarte ușor.

Își scoase mai întâi colierul, apoi rochia și sandalele și se-ndreptă cu pași hotărâți spre balustrada care înconjura puntea. Tocmai se săltase peste ea și se pregătea să sară în apă, când un braț puternic i se încolăci în jurul taliei.

– Prostuțo! Cum te poți gândi să înoți în mare când ești ametită de băutură?

– Nu sunt ametită! Dați-mi drumul!

Orice încercare de a se elibera din strânsoarea lui era zadarnică.

– Bine, poate că nu ești ametită, dar ai băut mai mult decât ești obișnuită și, în orice caz, prea mult pentru a putea ajunge la țărm în siguranță. În plus, nu sunt necesare asemenea scene dramatice.

Cu ușurința cu care ar fi ridicat un copil îndărătnic, Nicolas o luă în brațe, aducând-o înapoi pe punte.

– Sincer, nu dau doi bani pe asta: nu mă interesează dacă tatăl tău a fost un sfânt, sau cel mai mare escroc din emisfera sudică. Acum, îmbracă-te și am să-l chem pe Marco să vină cu cafeaua, iar noi vom continua conversația. O așeză ușor lângă masă și vorbi din nou, amuzat, în timp ce ea se îmbrăca. Ești făcută pentru a purta numai

costume de baie. Sunt convins că ai arăta minunat și cu o haină de blană, dar e păcat să ascunzi bronzul acesta superb.

Annabel aruncă spre el o privire urâtă, dar se abținu de la orice comentariu.

Abia după ce chelnerul le aduse cafeaua și apoi se retrase, Nicolas continuă discuția din punctul în care o întrerupseseră.

– Nu-ți voi împrumuta banii de drum. De mulți ani mi-am stabilit ca principiu de viață să nu împrumut bani nimănui. Oricum, în Anglia te vei simți foarte singură fără familie sau prieteni. Pe de altă parte, întâmplarea face că tocmai intenționam să merg în vizită la cineva care cred că ar vrea să te angajeze pentru o perioadă de două sau trei luni. Problema este că plecăm în mai puțin de o oră, așadar ai destul de puțin timp la dispoziție pentru a te hotărî.

– S-ar putea ca această persoană să fie dispusă să mă angajeze. Dar dacă nu?

– Mi se pare puțin probabil, dar dacă se întâmplă, îți pot găsi undeva un serviciu pe termen scurt. Și…. cine știe? Poate că, după două sau trei luni, planul pus la cale de Suzette nu va mai părea atât de nesuferit.

Glumea? Vorbea serios? Annabel nu-și putea da seama.

– Nu, în niciun caz. Sunt convinsă. Nu….. nu vreau să vă jignesc, dar n-aș putea recurge niciodată la acest tip de relație.

Nicolas râse și-și termină cafeaua.

– Asta este pe viitor. Ce-ai de gând să faci în seara aceasta? Rămâi? Vii cu mine?

Annabel învârtea linguriță în cafea cu un gest mecanic, neștiind ce hotărâre să ia. Putea să aibă încredere în el?

– Trebuie să-mi iau rămas-bun de la Suzette și să-mi iau lucrurile

de acasă. La ora asta, ea e deja la cazinou, dar cred că o pot vedea pentru câteva minute. La ce oră plecați?

– În patruzeci și cinci de minute. Dacă vrei să-ți faci bagajul, va trebui să-i lași un bilet.

– Dar vreau să mă văd cu ea. Nu puteți pleca puțin mai târziu?

– Îmi pare rău, dar așa ceva nu se poate. Întotdeauna respect planurile pe care le fac. Dacă trebuie neapărat să vorbești cu Suzette, renunță la lucruri. Avem la bord obiecte de uz personal, de exemplu piepteni și periuțe de dinți. Cât despre îmbrăcăminte, nu va fi o problemă să-ți procuri ce-ți trebuie.

– Poate că nu, dar va fi imposibil să-mi înlocuiesc micile mele comori de care nu mă despart niciodată.

– Cum dorești, spuse el ridicând indiferent din umeri. Vei avea la dispoziție un taxi, dar dacă nu ești înapoi la timp, nu te voi aștepta. Trebuie să înveți de la bun început că la bordul iahtului meu totul se face așa cum doresc eu și cum îmi convine mie; ține minte, după ce dau o dată un ordin, nu-l mai repet.

Capitolul 3

Tot drumul până la țărm, Annabel se zbătu între a nu pleca fără s-o vadă pe Suzette și dragostea pentru obiectele ei fetiș. Doar gândul de a se despărți de ele îi provoca o durere cumplită, căci fiecare însemna o amintire dragă, sau fusese dăruit de cineva pentru care avea afecțiune.

O duruse și așa destul de mult că trebuise să renunțe la mașina ei de scris roșie, dar se consola cu gândul că lumea era plină de mașini de scris. Pe când… șoricelul ei din fildeș era de neînlocuit; cumpărat aproape pe nimic de la o tarabă cu antichități, era de fapt un obiect de artă japoneză pentru care un cunoscător ar fi plătit imediat o sută de lire sau chiar mai mult. Încă și mai drag îi era micuțul animal făcut dintr-un sâmbure de mango, lucrat cu o finețe și o expresivitate desăvârșite.

Și totuși, când ambarcația navetă ajunse la chei hotărî că nu poate pleca fără a-și lua personal rămas-bun de la cea care, în ciuda situației penibile în care o pusese în acea zi, o ajutase enorm și

căreia îi datora recunoștință.

Cu o ultimă speranță ca lucrurile să-i fie trimise acolo unde se afla, Annabel încercă să afle de la băștinașul care o condusese cu barca destinația iahtului, dar acesta ori într-adevăr, nu știa, așa cum pretinsese, ori n-avea voie să spună.

Așa cum îi promisese Nicolas, o aștepta deja un taxi care o duse la cazinou. Nu fusese niciodată acolo, dar Suzette îi descrisese acel loc în amănunt.

Tocmai explica de ce se află acolo celor doi domni de la intrare, despre care știa tot de la Suzette că se ocupau cu paza și ordinea, când avu impresia că șoferul taxiului șoptește portarului numele Casimir. Impresia i se confirmă când acesta, șoptind la rândul său același nume unuia din cei doi, îi făcu să devină extrem de politicoși.

– Domnișoara Vity lucrează, dar aranjăm imediat ca o altă crupieră s-o înlocuiască. Vă rog să mă urmați și, între timp, vă rog să comandați orice doriți la bar.

După care, o instală la o masă de două persoane, lăsând-o în grija chelnerilor, care și ei se întreceau în amabilități.

– Ce doriți, domnișoară?

– Un pahar cu apă rece, vă rog.

– Vichy…. Perrier…?

– Perrier, vă rog.

La câteva minute după ce i se aduse paharul cu apă cu cuburi de gheață, lămâie și mentă, apăru și Suzette, care avu măcar decența de a părea puțin jenată.

– Ce s-a întâmplat? Cum te-ai descurcat?

– Mă ia cu el. Nu pot rămâne mult aici. Iahtul pleacă într-o jumătate de oră.

– Rochia asta era parcă în magazin, de dimineață.

– Da; mi-a cumpărat-o domnul Casimir, pentru că nu-i plăcea cealaltă. Vrei să bei ceva?

– Dacă nota de plată ajunge la domnul Casimir, un coniac dublu.

Așteptă puțin până când chelnerul se îndepărtă suficient, înainte de a continua.

– Așadar, te-ai culcat cu el. Cum a fost? S-a purtat frumos?

– Chiar îți pasă?

Suzette se îmbujoră, ușor stânjenită.

– Nu fi supărată pe mine, cherie. Îmi pare rău dacă n-a fost așa cum ai visat, dar să știi că nici chiar atunci când ești îndrăgostit, prima oară nu e nemaipomenit. Te asigur, însă, că va fi din ce în ce mai bine. Poate că acum mă urăști, dar după un timp îmi vei fi recunoscătoare. Dumnezeule! Ce n-aș da să fiu tânără și proaspătă! Nu-ți rata șansa, chérie. Nu vei arăta așa toată viața. Profită de tot ce poți, fă-l să-ți cumpere cât mai mult, dar nu numai haine și bijuterii, ci proprietăți, acțiuni, obiecte de artă. E atrăgător? Îți place?

– Da, e atrăgător…. ca o panteră, atâta timp cât nu ești pe poziția antilopei sfâșiate.

În timp ce Suzette vorbea, ajunsese la concluzia că n-avea rost să-i spună ce se-ntâmplase cu adevărat, pentru că oricum n-ar fi crezut-o.

– Nu-i nimic. Vei învăța cum să te porți cu el. Vei avea asupra lui același efect pe care l-a avut tatăl tău asupra mea. Împotriva oricărui raționament, Casimir va face până la urmă așa cum dorești tu.

– Mă-ndoiesc. Ascultă-mă, Suzette; dacă te anunț unde sunt, poți să-mi trimiți sacul acela al meu care se agață la șaua cămilei?

– Plec și eu în câteva zile, dar voi face tot ce pot, dacă voi mai fi

aici când îmi trimiți adresa. Dar, dacă ești cu el, nu vei mai avea nevoie de obiectele acelea – vei putea cumpăra tot ce dorești.

– Trebuie să plec. Dacă întârzii, barca nu mă mai așteaptă. La revedere, Suzette. Succes!

Se sărutară și Annabel se grăbi să plece. N-avea deloc încredere că Suzette se va deranja să-i trimită lucrurile. Chiar dacă avea multe calități, avea și multe defecte: ar fi pus, fără să stea o clipă pe gânduri, cana pe o carte sau pe o revistă, și-ar fi scuturat țigara oriunde, indiferent ce murdărea, ar fi înjurat în prezența unor persoane neobișnuite cu un asemenea limbaj, pe scurt, nu era deloc sensibilă și atentă față de alții și n-ar fi conceput că un set de obiecte reprezentau ceva atât de neprețuit pentru ea.

Când Annabel se întoarse pe iaht, chelnerul, Marco, o aștepta cu un mesaj.

– Domnul Casimir vă așteaptă în biroul dumnealui. Vă rog să mă urmați, domnișoară.

Așezat pe un scaun de piele cu spătar înalt, în fața biroului, Nicolas își întrerupse imediat lucrul și se ridică la intrarea ei.

– Ți-ai adus lucrurile?

– Nu; n-am reușit decât să-mi iau la revedere de la Suzette. A fost o zi lungă și obositoare și, dacă nu vă supărați, aș dori să merg la culcare, acum.

– Desigur. Dacă mai este ceva de care ai nevoie, nu trebuie decât să-l suni pe Marco și să rogi să ți se aducă. Noapte bună, Annabel.

Reuși să păstreze o aparență de calm până ajunse în cabina care-i fusese repartizată, după care încuie ușa și se trânti pe pat în hohote de plâns la gândul lucrurilor ei dragi pe care probabil că n-avea să le mai vadă vreodată.

Se liniști după un timp și abia atunci începu să privească atent în jur. Se afla într-o cabină spațioasă, cu tapetul și covoarele în aceeași nuanță de verde-închis combinat cu alb. Pe măsuța de toaletă era o vază cu flori proaspete, pe o măsuță de scris fuseseră așezate coli de hârtie și plicuri, iar pe noptiere, un ceas, un telefon și câteva cărți. Pe un fotoliu o așteptau o cămașă de noapte din dantelă și mătase și halatul, iar așezați jos, pe covor, papucii, în aceeași nuanță. Din cabină se ajungea în baie – o încăpere placată cu un material ce imita sideful, dând impresia că te afli în interiorul unei scoici. Pereții ca de sidef erau de fapt ușile glisante ale unor dulapuri pline cu tot ceea ce-și putea dori cineva: prosoape pufoase de toate dimensiunile, sticle cu spumă de baie, esențe și uleiuri de toate tipurile, săpunuri, pudre și loțiuni.

Annabel umplu cada și picură câțiva stropi de esență de crin, apoi se întinse în apa parfumată, încercând să se relaxeze. Privindu-și unghiile lungi false de care nu știa cum să scape, se gândi la discuția cu Suzette; spera ca, la vârsta aceasta, să nu fie tot atât de dezamăgită și mercantilă. Când avusese de ales între a rămâne pe insulă și a merge cu el spre o destinație necunoscută unde avea să primească, sau nu, o slujbă, hotărâse să aibă încredere în el ținând cont de modul în care se purtase la prima lor întâlnire. Dar…. se putea încrede într-o primă impresie? Când se întinse în pat, obosită, nu mai era deloc sigură.

***

O trezi un sunet ciudat pe care abia după ce deschise ochii, încercând să se dezmeticească din somn, îl recunoscu: suna telefonul.

– Alo?

– Bună dimineața. Ai vrea să facem împreună o partidă de înot înainte de micul dejun?

– Da…. sigur….. dar abia m-am trezit. Dați-mi un răgaz de cinci minute.

– Era o invitație, nu un ordin. Poți să rămâi în pat, dacă preferi.

– Ba nu, vreau să înot. Mă spăl și vin. Unde sunteți?

– Pe punte, unde am cinat aseară.

Deși, nemaiauzind motoarele, Annabel sperase că ajunseseră la destinație, își dădu repede seama că se aflau tot în largul mării.

– Acum, într-adevăr, poți să-mi arăți cum plonjezi, spuse Nicolas, întâmpinând-o.

Fiind doar în slip, corpul lui se vedea în toată splendoarea: numai fibră și mușchi, cu abdomenul plat și coapsele zvelte, ca de adolescent, cu umeri lați și brațe puternice de bărbat în floarea vârstei.

Plonjară amândoi în același timp, iar el începu să înoate cu mișcări ritmice și viguroase, dar atât de elegant și fără a lăsa să se bănuiască nici cel mai mic efort, încât parcă ar fi fost deprins să facă acest lucru încă înainte de a fi învățat să meargă. Annabel rămase pe loc, privindu-l.

Triton, fiu al lui Poseidon, zeul mărilor….

Parcă auzea vocea profesoarei de latină scandând…

Deodată, amintirea clasei cu ferestre ce dădeau spre o grădină cu trandafiri părea că face parte dintr-un trecut îndepărtat. Cât de

șocate ar fi profesoarele ei, a căror muncă de-o viață era de a întipări în mintea și conștiința elevelor lor idealuri înalte și modele impecabile de conduită, dacă ar vedea-o acum, într-o croazieră în Caraibe, neînsoțită, în compania unui renumit donjuan.

– Hai, e timpul să luăm micul dejun! îi întrerupse vocea lui gândurile.

Pe punte, masa era deja pregătită, așa că se îmbrăcară cu halatele de baie și se așezară imediat.

– În general, micul meu dejun este în stil englezesc – suc de portocale, costiță cu ouă, pâine prăjită. Ce spui?

– Oh, da, mulțumesc.

– Dar în loc de ceai, prefer cafea. Tu, dacă dorești, poți bea ceai.

– Nu, nu prea sunt amatoare de ceai, cel puțin, nu indian. Îmi place, în schimb, ceaiul chinezesc, dar nu la micul dejun. Credeam că există o piscină pe un iaht atât de mare.

– Există, dar e folosită numai când am mulți invitați. Când sunt singur, prefer să fac o baie dimineața în mare. Când eram mic, plonjam de undeva de foarte sus, după monezile aruncate de străini în mare – asta este una din primele mele amintiri.

– Unde se întâmpla asta?

– Habar n-am. Undeva în zona Mediteranei, cred. Cred că eram foarte mic – cinci ani, poate nici atât – pentru că nu-mi amintesc ce limbă vorbeau ceilalți băieți cu care eram.

– Nu aveți pe nimeni din familie care să vă spună?

Nicolas scuturã doar din cap, dar, înainte ca Annabel să-l mai întrebe ceva, un elicopter care se apropia le atrase atenția.

– Unde o merge?

– Ne aduce ceva, anunță el calm, mult mai preocupat de paharul

cu suc de portocale.

Într-adevăr, elicopterul se apropie de una din punțile iahtului și livră ceva, după care se depărtă imediat. Apoi apăru un marinar care așeză o pungă de plastic lângă masa lor.

– Este pentru tine, îi spuse Nicolas.

– Pentru mine? Ce este?

– De ce nu-l deschizi să te uiți?

– Sacul meu! Sacul meu!

Era atât de fericită, încât primul impuls a fost să-l îmbrățișeze, așa cum obișnuia cu tatăl ei, când îi făcea o surpriză. Se abținu și doar îi strânse mâna cu recunoștință.

– Mulțumesc. Nici nu pot să spun cât de nefericită am fost la gândul că nu-mi voi mai vedea niciodată lucrurile mele dragi. Mulțumesc foarte mult, Nicolas.

– Uită-te să vezi dacă sunt toate și dacă au ajuns cu bine.

Annabel scoase pe rând obiectele și le așeză pe punte.

– De unde ai acest sac de agățat la șa?

– Am făcut schimb cu o colegă de școală, care voia o cămașă pe care mi-o trimisese tata de la Paris. Pe vremea aceea, am luat-o doar pentru că mi-a plăcut, fără să știu mare lucru despre astfel de lucruri.

– Se pare că, de atunci, ai studiat destul de mult subiectul, având în vedere interesul pe care-l arătai pentru covorașele din salonul meu.

– Da. Presupun că multe din aceste lucruri îți vor părea lipsite de importanță…. uite, de exemplu, această călimară din sticlă verde – umplută cu apă și așezată lângă o veioză, are exact culoarea mării pătrunse de razele soarelui. În Anglia, în timpul iernii, întotdeauna îmi amintea de locurile însorite pe care le vizitasem.

– Nu sunt deloc lipsite de valoare, spuse el aplecându-se și luând fiecare obiect în mână, atent la detaliile lucrăturii fine. Încep să cred că tu și contesa vă asemănați enorm în această privință. Cel puțin ei, i-ar trebui un întreg convoi de cămile care să-i transporte colecția.

– Cine e contesa?

– Doamna care te-ar putea angaja până când mă hotărăsc ce să fac cu tine.

– E italiancă?

– Nu, e o englezoaică aristocrată al cărui ultim soț a fost italian – dar asta e tot ce intenționez să-ți spun despre ea. Dacă va dori să afli mai mult, îți va povesti ea însăși – dacă, desigur, te va plăcea. E posibil să nu te placă.

Mâncară câtva timp în tăcere, Annabel profitând pentru a mai arunca din când în când o privire furișă spre el, atunci când ochii aceia de un cenușiu-intens nu o fixau.

– De ce ai trimis după lucrurile mele? întrebă ea în cele din urmă. Trebuie să fi costat o avere. Era mai simplu să-mi îngădui aseară o mică întârziere ca să merg să le iau.

– Eram convins că vei alege să le iei.

– Așa ai fi făcut în locul meu?

– Dacă m-aș înduioșa pentru orice și n-aș fi egoist, n-aș fi ajuns pe poziția care mă aflu acum.

– Și totuși, gestul de a-mi aduce lucrurile a fost deosebit de sensibil.

– Nu l-aș fi făcut dacă te-ai fi plâns sau ai fi avut un acces de furie. Tăria de caracter într-o situație dificilă este o calitate pe care o admir și întotdeauna o recompensez – desigur, dacă nu implică prea mare bătaie de cap.

Nicolas nu pierdea nicio ocazie de a-i aminti cât de sarcastic și dur poate fi, dar asta n-o împiedica pe Annabel să recunoască faptul că manierele lui erau desăvârșite. Indiferent ce origine avea, era clar că individul nu se limitase la talentul de a face bani – nu rămăsese la stadiul de diamant neșlefuit.

– Nu ți-am mulțumit pentru rochia pe care mi-ai trimis-o după accident. Îmi închipui ce-ai crezut despre mine, după gafa de a te fi luat drept șoferul limuzinei.

– N-aveai cum să-ți dai seama. Și eu m-am înșelat, crezând că faci parte dintr-o familie de englezi înstăriți, că ai frecventat cele mai bune școli și ai un șifonier plin cu rochii. Abia când m-am întâlnit și am discutat cu adjunctul șefului de poliție și mi-a povestit despre tatăl tău, mi-am dat seama că pierderea unei rochii nu era pentru tine o chestiune chiar atât de lipsită de importanță precum ai dat de înțeles.

– Dacă n-ai fi știut nimic despre mine, m-ai fi chemat?

– Am aflat de scrisoarea ta cu totul întâmplător. În mod normal, secretara mea se ocupă de corespondența prin care mi se cerșesc favoruri, sau sunt amenințat. Am intrat în biroul ei chiar când fotografia ta era deasupra unui teanc de scrisori și mi-a atras atenția. Dar renunță la ideea complet falsă că aș fi avut vreun motiv nobil – ceva de genul unui gest cavaleresc – de a te chema, pentru că te-aș fi considerat o fată drăguță după prima noastră întâlnire. Nu fac gesturi cavalerești. Dacă ai fi fost urâtă, cu pieptul plat și picioare strâmbe și groase, fii sigură că nu te-aș fi chemat.

– Tu însuți mi-ai spus că, atunci când ești bogat, nu duci lipsă de femei frumoase, așa că nu se poate să mă fi chemat pentru interviu doar pentru cum arăt.

– Ți-am explicat care a fost celălalt motiv: am vrut să-mi verific prima impresie. Mi-ai părut atunci de o inocență care este din ce în ce mai rar de găsit în Europa de Nord și America. Mai poți vedea așa ceva în unele țări latine, în special la fetele de la țară, dar o astfel de fată nu se oferă unui bărbat necunoscut care, de ce nu, ar putea fi bolnav sau pervers.

– Dacă aș fi scris eu acea scrisoare, m-ai fi angajat?

– Da. De ce nu? În definitiv, ești o fată foarte atrăgătoare.

Annabel se îmbujoră, dar tot nu se putu abține să întrebe în continuare.

– Mai poți avea aceeași plăcere știind că iubitele tale sunt interesate în primul rând de ceea ce pot obține de la tine?

– Ai mâncat costița cu mai puțină plăcere știind că bietul purcel a sfârșit tragic? Presupun că nici nu ți-a trecut prin minte.

– Așa e.

– La fel de puțin se gândește și un bărbat care petrece clipe minunate făcând dragoste cu o femeie frumoasă, la motivele care o determină să i le ofere.

– Trebuie, totuși, să fie mult mai bine dacă plăcerea e reciprocă.

– Poate că mă amăgesc, dar până acum mi s-a părut că plăcerea chiar e reciprocă. Ieri, de exemplu, am avut impresia că m-ai oprit din principiu, nu pentru că ai fi simțit vreo repulsie fizică…. mă-nșel?

– Nu, șopti ea, roșind. Rămân însă la convingerea că trebuie să fie mai bine dacă implicarea este și la nivel cerebral, nu numai fizic.

– Poate; nu știu.

– N-ai fost niciodată îndrăgostit? Nici când erai mai tânăr?

– Niciodată. Dar tu?

– Nu încă.

– Și speri să trăiești această experiență?

– Da…. crezi că e o naivitate din partea mea?

– Nu știu; ești foarte tânără… Acum, trebuie să merg în birou, așa că vei rămâne singură vreo două ore. Mai târziu, ți-i voi prezenta pe căpitanul McLean și pe doamna Brill, secretara mea.

Annabel își luă sacul și merse în cabină; acolo, o altă surpriză: o valiză cu toată îmbrăcămintea ei, dar…. și o scrisoare de la Suzette:

"Dragă Annabel,

Ți-am fost o bună prietenă. Mă bazez pe ajutorul tău, acum când șansa ți-a surâs. Te voi anunța unde sunt și sunt nerăbdătoare să-mi trimiți vești în mod regulat. Sunt sigură că vei putea pune ceva deoparte și pentru mine!

Suzette"

Biletul o indispuse oarecum. Sperase să rupă orice legătură cu Suzette, dar se părea că așa ceva nu era posibil.

Se-ntorsese de câtva timp pe punte și, întinsă într-un șezlong, citea o biografie nou apărută pe care o găsise printre cărțile ce-i fuseseră puse la dispoziție, când o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cochet, se apropie de ea.

– Sunt Elizabeth Brill, domnișoară Broderick. Domnul Casimir mi-a propus să vin să bem cafeaua împreună.

Annabel se ridică imediat și dădu mâna.

– Văd că vă place să citiți.

– Oh, da! Este al doilea lucru în ordinea preferințelor mele.

– Și primul?

– Să stau la masa unei cafenele în aer liber și să privesc trecătorii în timp ce-mi beau cafeaua.

– Îmi amintesc că și mie îmi plăcea același lucru când eram la Paris, în luna de miere, numai că asta se-ntâmpla acum douăzeci și cinci de ani, când nu era așa o circulație infernală. Soțul meu a murit.

– Aveți copii?

– Nu, eram foarte tineri când ne-am căsătorit și după câteva luni, regimentul lui Peter a fost trimis în Malaya, unde a fost ucis de un pușcaș comunist.

De atunci, n-am mai întâlnit pe nimeni cu care să doresc să mă căsătoresc, așa că m-am axat pe muncă și pot spune că am avut o experiență foarte interesantă în acest sens.

Abia atunci își aminti Annabel că acea doamnă respectabilă văzuse fotografia ce însoțise scrisoarea ei și se temu imediat că, în ciuda aerului său politicos, pesemne o disprețuia. Și totuși, tonul ei continua să fie plin de blândețe, părând sincer.

– Domnul Casimir mi-a spus că tatăl dumneavoastră a murit de curând și nu mai aveți pe nimeni. Nu vreau să vă întristez redeschizând o rană, dar să știți că, indiferent cât de mare e durerea la început, cu timpul se vindecă.

– Mulțumesc. Pesemne că și suferința prin care ați trecut a fost îngrozitoare.

– Da, dar am fost și nespus de fericită, ceea ce nu-i dat oricui să trăiască.

– Lucrați de mult timp pentru domnul Casimir?

– De trei ani. Ah, uite cafeaua noastră. Mulțumesc, Marco.

Până la terminarea pauzei, doamna Brill nu mai discută decât despre cărți și alte subiecte impersonale.

Capitolul 4

La ora prânzului, Annabel se duse la locul unde Marco îi spusese că urma să fie servită masa. Între timp, revenise la înfățișarea ei normală, reușind să scape chiar și de unghiile false.

Pe punte aștepta deja un bărbat scund și robust, cu ochi cenușii și părul tuns scurt, îmbrăcat în uniformă albă cu trese aurii la epoleți.

– Ah, bună ziua, domnișoară Broderick. Sunt Roderick McLean.

– Bună ziua, domnule căpitan McLean.

Se-ntreba oare cât știa despre ea, dincolo de purtarea lui atât de curtenitoare.

– Să vă aduc ceva de băut?

– Dumneavoastră ce beți?

– Limonadă. Nu mă ating niciodată de alcool când sunt pe mare, deși în restul timpului nu sunt deloc abstinent.

– Atunci, am să vă rog să-mi dați și mie tot limonadă.

– Cu puțin gin, sau măcar un strop de votcă?

– Nu, doar limonadă.

– Nu beți niciodată alcool?

– Îmi plac romul și șampania, dar beau destul de rar. Prefer mult mai mult ceaiul de iasomie. Când eram mică, am petrecut câțiva ani în Orientul Îndepărtat și am avut drept mentor o chinezoaică. Poate pentru că ei îi plăcea atât de mult ceaiul și bea cantități enorme, m-a influențat și pe mine. Ați fost în Orient, domnule căpitan?

Da, fusese și, când Nicolas și doamna Brill li se alăturară, după aproximativ un sfert de oră, acesta încă mai povestea despre locurile unde călătorise.

– Te-ai plictisit, Annabel? o întrebă Nicolas când se așezară la masă.

– Nu, nu mă plictisesc niciodată. Am citit aproape toată dimineața.

După-prânz, rămase iar singură, până când Nicolas apăru din nou câteva ore mai târziu.

– Este o plăcere să întâlnești o fată frumoasă, inteligentă, de modă veche, care să respecte pe cei mai în vârstă. Dacă am plictisit-o cu poveștile mele, a fost mult prea educată pentru a o arăta, spuse Nicolas râzând, imitând perfect accentul scoțian al căpitanului.

– Chiar a spus asta? Ce amabil din partea sa! Mă tem că, dacă m-ar fi văzut ieri urcând la bord, ar fi avut o cu totul altă părere.

– Ieri a fost un fel de mascaradă, nu-i așa? În niciun caz, adevărata Annabel Broderick. Uite, continuă el fără să mai aștepte vreun răspuns, ne apropiem de destinație; se vede bine de la babord. Vii să te uiți?

– Oh, sigur.

Prima impresie asupra Insulei Cornului, văzută cam de la o milă depărtare, a fost de conopidă de un verde-închis care plutea pe marea albastră. Află de la Nicolas că insula își luase numele de la o scoică foarte rară ce se găsea în Marea Caraibilor și care era cunoscută sub denumirea populară "cornul cu giuvaieruri".

Când iahtul se apropie de recifu care înconjura insula, Annabel descoperi câteva golfulețe cu nisip la poalele unor pante acoperite cu păduri dese. Dar, numai după ce parcurseră un semicerc, văzu casa mare albă construită pe promontoriul de sud.

– Casa de numește "Răsărit de soare", explică Nicolas, sprijinindu-se de balustradă lângă ea. Avea o singură terasă, spre est, apoi contesa a mai adăugat una spre apus.

Deoarece laguna nu era suficient de adâncă, ajunseră la țărm cu barca. Abia atunci văzu Annabel că, în partea aceea, pantele promontoriului nu erau acoperite cu vegetație sălbatică, aceasta fiind înlocuită de o grădină unde plantele subtropicale se îmbinau cu arbuști europeni. Urcând treptele ce duceau de la un palier al grădinii la altul, fiecare loc prin care treceau era un prilej de încântare: statui din piatră și marmură, fântâni în stil rococo, câte o bancă în stil clasic ascunsă printre mimoze, camelii care înfășurau stâlpii înalți, o nimfă pe care razele soarelui o îmbrăcau într-o mantie aurie, o alee umbrită de două șiruri de chiparoși.

– Parcă ești într-un basm aici.

– Da, e o sinteză de mai multe stiluri de grădini din diferite țări. Contesa a proiectat-o când a cumpărat insula acum treizeci de ani – este marea realizare a vieții ei. Și acum, așteaptă-mă aici până merg să-i explic ce e cu tine. În mod normal, la ora aceasta stă în apartamentul ei, dar, cum a fost anunțată de venirea noastră, mă

așteaptă.

Casa era construită în stil colonial, cu stâlpi înalți care sprijineau acoperișul și terasa de sus. Terasa de jos fusese extinsă până la balustrade din piatră dincolo de care pământul se pierdea într-o râpă. Din loc în loc, erau jardiniere din care se revărsa o cascadă de flori.

Ferestrele înalte aveau obloanele aproape trase, pentru a menține răcoarea, iar între ele oglinzi cu rame aurite reflectau orizontul. O altă ciudățenie era mobilierul de pe terasă, un amestec incredibil și fermecător de stiluri din epoci și țări diferite, de la măsuțe foarte vechi și cufere de zestre pictate, la șezlonguri moderne, scaune de grădină chinezești și un hamac împletit din iarbă, în stilul indienilor din America de Sud.

Annabel încerca să și-o imagineze pe posesoarea acelei neobișnuite colecții. Din moment ce cumpărase insula cu treizeci de ani în urmă, însemna că este cu mult mai în vârstă decât Nicolas. Sau…. poate nu chiar atât de în vârstă încât să nu-l fi putut iniția în arta seducției….

– Te primește chiar acum. Vino.

Făcând-o să tresară din visare, Nicolas o luă de mână și o conduse, înconjurând prin terasă, în partea opusă a casei, unde intrară într-un budoar elegant. Contesa era așezată în mijlocul unei canapele în stil franțuzesc, între două teancuri de cărți. Purta un cozoroc de plastic care o proteja împotriva luminii prea puternice, iar capul îi era acoperit de bucle albe mătăsoase. Era îmbrăcată cu o rochie de casă în stil chinezesc și avea mâinile încărcate de brățări și inele. Trebuie să fi fost foarte bătrână, probabil în jur de optzeci de ani, dar vocea îi era puternică și răsunătoare.

– Bună ziua, domnișoară Broderick. Te rog să iei loc. Nicolas, poți să ne lași acum; revino, te rog, într-o oră. Și acum, domnișoară Broderick, spune-mi câte ceva despre dumneata: ce culoare preferi…. ce poet…. ce mâncare.

– Culorile mele preferate sunt acvamarin și culoarea piersicii. Poetul meu preferat este Matthew Arnold, iar mâncarea…. pâine cu brânză – pâine franțuzească și brânză.

– Ce sens are cuvântul "ghiaur?"

– Necredincios; cred că e de origine turcă.

– Corect. Ți-ar displăcea ideea de a purta hainele altcuiva?

Annabel ezită – era o întrebare ciudată.

– Depinde… Nu m-ar deranja să cumpăr o rochie superbă de seară la mâna a doua, dar nu mi-ar plăcea să port mereu îmbrăcămintea altei fete.

– Ai avea ceva împotrivă dacă ai purta la cină de fiecare dată câte o rochie care nu-ți aparține?

Înainte ca Annabel să răspundă, contesa sună dintr-un clopoțel și apăru o femeie de treizeci de ani, îmbrăcată cu o fustă lungă roșie cu volane și o bluză cu umerii goi.

– Ea e Lucinda, camerista mea. Lucinda, condu-o pe domnișoara Broderick în Camera Roșie și ajut-o să probeze rochia pe care am făcut-o pentru carnavalul de la Veneția din 1922. Îmi poți răspunde la întrebare când te-ntorci, domnișoară Broderick.

Urcară o scară, iar pe peretele din dreptul acesteia erau cel puțin douăzeci de fotografii ale unei femei frumoase cu păr castaniu-roșcat.

– Este doamna în tinerețe, acum mulți ani, explică Lucinda. De când o știu eu, este cu părul alb. Acestea sunt dormitoarele pentru

prietenii doamnei, când vin în vizită, continuă ea când ajunseră la un coridor cu uși de o parte și de cealaltă.

– Are adesea oaspeți?

– Acum, nu atât de des ca înainte, pentru că mor. În fiecare săptămână când citește "The Times" îmi spune că a mai murit încă unul.

– Ce trist!

– Da, dar nu e foarte tristă atâta timp cât vine domnul Nicolas.

Annabel se abținu să întrebe ce legătură era între cei doi, deși tare ar fi dorit să știe.

Când Lucinda deschise ușa Camerei Roșii, Annabel avu impresia că intră în comoda în care bona ei chinezoaică îi ținea hainele când era mică – probabil asocierea îi fusese determinată de mirosul puternic de lemn de santal cu care și această încăpere și comoda din copilărie erau placate.

Camera era ceva între sală de muzeu și cabină cu costume a unui teatru: în centru erau vitrine cu tot felul de accesorii și comode cu sertare purtând diverse etichete – "Mănuși"; "Eșarfe"; "Cămăși de noapte", chiar și "Lenjerie" – iar de jur-împrejur, nenumărate șiruri de bare de care erau agățate umerașe cu rochii, mantouri, pelerine, blănuri.

– Doamna păstrează toate hainele de când era tânără. După ce va muri, domnul Nicolas a promis să le ducă la un muzeu din Anglia. Problema este că doamna a slăbit prea mult acum ca să le mai poarte, iar eu sunt prea înaltă. Poate dumneavoastră vi se potrivesc.

Luă o rochie lungă din tafta de culoare albastru-deschis, cu garnitură din dantelă și funde din mătase.

Annabel se-mbrăcă și, în timp ce Lucinda o încheia la

nenumăratele copci din argint de la spate, se auzi zgomot de pași.

– Nu vă fie teamă, e Laurence; el nu intră.

– Să nu fie domnul Nicolas.

– Nu, dumnealui merge foarte încet, ca o pisică. Domnul Nicolas vă dă o stare de neliniște?

– Da.

– Este cam afurisit cu doamnele, comentă amuzată camerista. Doamna spune că-i amintește de cel mai bun dintre soții ei.

– Câți soți a avut?

– Trei…. Patru…. în orice caz, mulți – și mulți iubiți. Dar numai pe unul l-a iubit.

Când o văzu îmbrăcată, contesa își exprimă imediat încântarea.

– Eram sigură că ți se va potrivi! Ei, poate că o croitoreasă de la o casă mare de modă ar găsi unele mici imperfecțiuni, dare eu mă declar pe deplin mulțumită. Ești de acord să rămâi îmbrăcată cu ea în seara aceasta?

– Desigur, dar nici nu voi îndrăzni să fac o mișcare de teamă să n-o pătez.

– Nu-ți face griji. Lucinda știe să scoată orice pată. Mama ei lucra minunat și ea este la fel de pricepută. Acum câțiva ani am trimis-o la un curs la Londra, pentru a învăța cele mai noi tehnici de conservare a materialelor textile valoroase. Până să descopăr plăcerea grădinăritului, pasiunea mea erau hainele. Mai târziu, Lucinda îți va aranja și părul. După câte văd, porți la pantofi același număr ca și mine. Excelent! Așadar, ne-am înțeles: vei fi secretara mea pe perioada în care îmi scriu memoriile. Nu vei primi salariu, dar ți se va pune la dispoziție tot confortul, iar ceea ce ai de făcut nu va lua mai mult de câteva ore pe zi. Îți convine?

– Da, este perfect. Nu știu cât v-a spus Nicolas despre mine, dar este ceva ce trebuie să știți înainte de a mă angaja.

– Ce anume?

– Dacă tatăl meu n-ar fi murit, acum ar fi în închisoare.

– Da, mi-a spus Nicolas. Te-ai făcut vreodată vinovată de ceva necinstit?

– Nu, dar e ușor să fii cinstit când ai tot ce-ți dorești. N-a existat niciodată vreo tentație.

– Ai fost vreodată în vreun magazin mare, cum e "Harrods"?

– Da, de multe ori.

– Ai fost vreodată tentată să iei ceva ce-ți place fără să plătești?

– Nu, sigur că nu!

– Din ceea ce citesc în ziare, pare a fi un impuls din ce în ce mai comun în zilele noastre și nu neapărat la persoanele cu mijloace materiale limitate. Se întâmplă chiar foarte des ca aceia care fură să fie chiar foarte înstăriți.

– Știu, dar e ceva ce nu pot înțelege. Cum poți să te bucuri de ceva furat, în cazul în care scapi nepedepsit?

– Nu știu. Ca și tine, nici eu n-am fost niciodată tentată. Mi se pare foarte puțin probabil să-mi furi bijuteriile și picturile! Între timp, sunase deja clopoțelul și Lucinda apăru din nou. Condu-o pe domnișoara Annabel să-și aleagă un dormitor, te rog.

– Preferați dimineața, sau seara, domnișoară Annabel?

Annabel alese dimineața și Lucinda îi arătă trei dormitoare în aripa de răsărit a casei. Cel care-i plăcu cel mai mult era denumit "Camera Franceză", pentru că majoritatea mobilierului provenea dintr-o vilă pe care contesa o avusese pe Riviera franceză.

Annabel îl mai văzu pe Nicolas doar când coborî la cină.

– Contesa este foarte încântată de mine pentru că i-am adus pe cineva care pare să fie exact persoana de care avea nevoie. Ești și tu la fel de mulțumită?

– Cine n-ar fi? Am fost invitată să aleg camera care-mi place, să port haine frumoase….

– Mă-ntreb ce-ar fi spus Ludovic al XV-lea despre tine?

Între timp, Lucinda îi aranjase părul într-un coc înalt și contesa îi dăduse să poarte niște cercei vechi cu diamante, iar privirea lui zăbovea asupra decolteului adânc pe care dantela fină îl făcea să fie mai degrabă intuit.

– Cred că, în cel mai scurt timp, te-ar fi chemat în apartamentul lui, continuă el, făcând-o să roșească.

– Știu că i-ai spus contesei despre tatăl meu. I-ai spus și despre scrisoare?

– Nu, ci doar că ne-am cunoscut încercând să salvăm un copil care suferise un accident.

– Dar doamna Brill a văzut scrisoarea și fotografia.

– Discreția ei este totală, altfel n-ar fi secretara mea. Ții la părerea ei?

– Da, îmi place foarte mult și este destul de jenant să știu că mă disprețuiește.

– Dimpotrivă, cred că are sentimente materne față de tine. Mai degrabă pare îngrijorată de intențiile mele față de tine.

– Nu știu de ce-ar fi, având în vedere scrisoarea aceea din care reiese că sunt mai mult decât capabilă să am grijă de mine.

– Doamna Brill știe că nu tu ai scris-o. De altfel, am rugat-o s-o distrugă.

– I-ai spus adevărul? Gestul tău este foarte frumos. Mulțumesc,

Nicolas. Dar fotografia?

– Ar fi fost păcat să ardă, dar nu-ți face griji; este încuiată într-un sertar la care numai eu am cheia.

Nicolas îi aranjă funda de la mijlocul decolteului, atingându-i ușor pielea fină. Privirea lui, ușor ironică, o făcu să se-ntrebe dacă avea să repete și acolo mângâierile care o făcuseră să se smulgă din brațele lui la bordul iahtului.

– Îmi dau seama că nici contesa, nici doamna Brill nu arată o atitudine prea critică față de lipsurile morale, altminteri doamna Brill n-ar lucra pentru tine, iar contesa nu te-ar mai considera oaspetele ei frecvent.

– Contesa e prea bătrână și prea înțeleaptă pentru a mai fi șocată de asemenea lipsuri. Asta nu înseamnă însă că viața a transformat-o într-o cinică; dimpotrivă, a făcut-o să fie și mai romantică. Adesea mă sfătuiește să-mi schimb stilul de viață și să-mi întemeiez o dinastie.

– Te vei căsători vreodată?

– Dacă voi găsi o femeie care să nu mă plictisească.

– Ar mai conta că te plictisește dacă ți-ar dărui copii și s-ar face că nu observă relațiile tale extraconjugale?

– Asta e nu numai o sugestie îngrozitor de cinică, dar și lipsită de simț practic. Dacă te căsătorești cu o femeie plictisitoare, e foarte probabil ca și copiii să fie plictisitori.

– Doamna vă așteaptă, domnule Nicolas, le întrerupse Lucinda discuția.

Nicolas oferi brațul lui Annabel și se-ndreptară spre terasa unde contesa îi aștepta.

– Tocmai mă uitam prin albumele vechi, să găsesc fotografia în care apar îmbrăcată pentru prima dată cu această rochie. Așază-te

lângă mine, Annabel, iar tu, Nicolas poți privi pe deasupra capetelor noastre. Uite aici, indică ea o fotografie ce o înfățișa în acea rochie, cu o perucă argintie și un colier de diamante, la un bal mascat. Bărbatul de lângă mine a fost primul meu soț – alegerea părinților. A murit într-un accident de vânătoare, în 1924; de multe ori m-am întrebat dacă aș fi avut curajul să-l părăsesc.

– Masa e servită, doamnă, anunță un băiat în jur de treisprezece ani.

– Majordomul meu este în Barbados, cu diverse treburi, așa că Laurence, unul din fiii grădinarului, ne va servi în seara aceasta.

La masa enormă din sufragerie, la care ar fi putut sta comod mai bine de douăzeci de persoane, locurile pentru Annabel și Nicolas fuseseră pregătite foarte aproape de cel al contesei, din capul mesei.

Ochii bătrânei doamne nu-și pierduseră decât foarte puțin strălucirea pe care o aveau în portretele de pe peretele din dreptul scării, iar tenul ei bronzat nu încerca să se ascundă sub un strat gros de pudră, truc neinspirat la care cele mai multe doamne în vârstă recurgeau.

De asemenea, contesa nu era o persoană care să trăiască din amintiri, ci, dimpotrivă, era cât se poate de implicată în prezent. Pentru moment, o preocupa o licitație la care se punea în vânzare o faimoasă fântână cu lebede aparținând unui castel din Franța și cu achiziționarea căreia intenționa să pună bazele unei noi secțiuni a grădinii.

După masă, se retraseră în salon, la cafea. Deși Annabel nu putea interpreta expresia cu care contesa îl privea pe Nicolas, putea spune cu certitudine acum că relația dintre ei n-avea nicio conotație sexuală. Era însă ceva mai mult decât o prietenie.

Nu după mult timp, contesa se retrase, iar Nicolas, după ce o conduse până la ușă, începu să examineze cu lupa niște portrete în miniatură.

– Voi merge și eu să mă culc, spuse Annabel când aria de pe discul pe care-l ascultau se termină. Noapte bună!

– Vin și eu. În ce cameră ești?

– În Camera Franceză.

– Lângă a mea. A fost ideea Lucindei, sau a ta?

– Nici a Lucindei, nici a mea – e pur întâmplător.

– Sper că te vei putea odihni, chiar știind că sunt la o distanță de doar câțiva metri de tine.

– Noapte bună, Nicolas, spuse ea când ajunse în dreptul camerei, considerând că este cel mai înțelept să-i ignore remarca.

– Am voie măcar să-ți sărut mâna?

N-ar fi fost politicos să-l refuze.

– Nu ți-am mulțumit, dar sunt sigură că știi cât de recunoscătoare îți sunt pentru acest post.

Cu o expresie indescifrabilă pe chip, Nicolas îi sărută mâna.

– Noapte bună, Annabel.

Spre marea ei ușurare și surprindere, Nicolas își continuă imediat drumul spre camera lui.

Annabel își scoase bijuteriile și-și desfăcu părul din coc, dar, când încercă să se dezbrace, își dădu seama că-i era imposibil fără ajutorul Lucindei. Dar…. de unde s-o ia? Ieși din cameră și văzu că era întuneric în toată casa. Singura rază de lumină venea de sub ușa dormitorului lui Nicolas. Cum putea să meargă să-l roage s-o ajute? Ce-ar fi crezut despre ea?

După o ezitare de câteva minute, își adună curajul și merse, prin

balcon, la ușa-fereastră de separație.

Nicolas stătea într-un fotoliu, cu fața spre balcon. Își scosese haina și cravata și-și descheiase gulerul cămășii. Avea în mână un pahar și părea adâncit în gânduri – gânduri nu prea plăcute, judecând după figura sa încruntată.

Cu un gest suprem de curaj, umezindu-și buzele uscate și înghițind cu greu, Annabel trecu pragul.

– Te rog să mă scuzi că te deranjez.

– Nu mă deranjezi, Annabel. Vino să bem ceva împreună.

– Ah, nu…. știu…. de fapt, venisem pentru că se pare că Lucinda s-a culcat deja și… nu-mi pot descheia rochia.

– Nu e nicio problemă; nu e pentru prima dată când ajut la deschiderea unui fermoar greu accesibil.

– Nu e fermoar; sunt zeci de copci mici, spuse ea întorcându-se cu spatele.

– Cea mai bună lumină e lângă pat.

Nicolas se-ndrepta deja în acea direcție și-i făcu semn să-l urmeze. Deschise trei sau patru copci, după care se opri.

– Unghiul nu e bun; lumina nu cade bine. Să ne așezăm.

Fără să știe prea bine cum, Annabel se trezi stând pe genunchii lui. Deși încerca să se concentreze asupra a cu totul altceva, Annabel se simțea pur și simplu paralizată sub atingerea catifelată a degetelor lui.

– N-ai mai fost dezbrăcată de un bărbat, Annabel? întrebă el, ca și cum i-ar fi intuit starea de spirit.

– Nu…. recent….

– Cam de cincisprezece ani, aș spune.

Pesemne că-și dădea seama că era virgină. Oare asta îl îndepărta

de ea, cum prevăzuse Suzette, sau o făcea să fie o curiozitate în lumea lui în care nu exista inocență și-n care dragostea putea dura câteva săptămâni, sau câteva luni, dar niciodată o viață?

Când Nicolas termină de desfăcut copcile, Annabel începu să regrete că nu-și petrecuse toată noaptea îmbrăcată în acea rochie. Era convinsă că va încerca să facă dragoste cu ea și se gândea cu groază că prima ei experiență avea să se petreacă în astfel de condiții. Și asta nu pentru că s-ar fi îndoit de minunatul lui talent de a o face să se simtă bine, așa cum niciun tânăr de vârsta ei n-ar fi reușit, ci, pentru că, indiferent ce orice altceva i-ar fi spus, nu l-ar fi auzit pentru nimic în lume șoptindu-i "te iubesc".

– Gata; acum, te descurci singură. Hai, du-te! spuse el, împingând-o ușor de pe genunchii lui, după care se ridică și el, ca și cum ar fi fost preocupat de ceva, în timp ce ea ieși, încă mulțumindu-i.

***

Când se trezi a doua zi dimineață, Annabel nu se mai sătura privind minunea în care lumina răsăritului transformase cerul. Nu era de mirare că numele locuinței era chiar "Răsărit de soare". În scurt timp apăru și Laurence, cu o tavă cu micul dejun.

– Vă plac cârnăciorii la micul dejun, domnișoară Annabel? întrebă el ridicând capacul unui taler pe care totul părea grozav de apetisant.

– Da, foarte mult, mulțumesc.

– În general, doamnele nu mănâncă mult dimineața, dar domnul Nicolas mi-a spus că dumneavoastră vă e întotdeauna foame la micul dejun.

– Când ți-a spus asta? Aseară?

– Nu, acum, înainte de a pleca. De data asta, vizita dumnealui a fost foarte scurtă.

– A plecat? Fără să-și ia rămas-bun?

– Cred că n-a vrut să vă trezească. A plecat foarte devreme, înainte să se lumineze de zi.

– Și când se-ntoarce? N-a spus?

– Nu. Câteodată domnul Nicolas vine la două sau trei săptămâni, iar alteori trec și câte șase luni până se-ntoarce.

După ce băiatul plecă, Annabel se trânti înapoi pe perne. Cerul își pierduse tot farmecul, iar mâncarea n-o mai atrăgea deloc.

Nu s-ar fi așteptat ca Nicolas să plece atât de repede și, mai ales, fără să-i spună un cuvânt.

Capitolul 5

În zilele ce urmară, Annabel intră în rutina unui program liniștit care părea să-i facă mult bine după zbuciumul ultimelor luni.

După micul dejun pe care-l lua în camera ei, Annabel scria timp de o oră ce-i dicta contesa și, cum aceasta își gândea bine fiecare frază în minte, ritmul de redactare nu era unul căruia să-i facă față cu greu. Totuși, preventiv, începu să pună la punct un sistem de prescurtări și simboluri cu care să poată ține oricând pasul cu o dictare mai rapidă.

Apoi, contesa și Lucinda mergeau la plajă și aceasta din urmă propuse să le-nsoțească și Annabel. Altminteri, ea n-ar fi îndrăznit, de teamă de a nu le deranja, căci se vedea că relația lor era mult mai apropiată decât de stăpână – slujnică.

În curând, însă, Annabel se convinse că în sufletul cald și generos al băștinașei nu exista loc de invidie și răutate. Și, dacă Lucinda era ocupată toată ziua cu contesa, nopțile i le dăruia lui Hilaire, bărbatul înalt și frumos care era omul de încredere al acesteia.

– Ce trio curios am părea în ochii unui străin, spuse contesa într-o dimineață când ieșeau toate trei din mare.

Într-adevăr, contesa, într-un costum de baie roșu din două piese, așa cum nu te-ai fi așteptat la doamnele de vârsta ei, părea și mai slabă comparativ cu Lucinda, ale cărei forme voluptuoase iradiau sănătate și tinerețe dând chiar și trupului lui Annabel o tentă de prea slab.

După baia în mare, contesa făcea turul grădinii, însoțită de Jacob, care-i punea întocmai în aplicare sfaturile. Între timp, Annabel dactilografia ce i se dictase dimineața, pentru ca bătrâna doamnă să poată citi și corecta în ora dinaintea prânzului.

Apoi, în orele cele mai călduroase ale zilei, în timp ce contesa prefera răcoarea camerei sale, Annabel avea liber. Se întâlneau din nou la cină, iar contesa, îmbrăcată în rochie de seară, sau în cine știe ce ținută exotică achiziționată în numeroasele ei călătorii, era întotdeauna dispusă să întrețină o conversație spirituală, așa cum ar fi făcut-o în calitate de gazdă a unei strălucitoare petreceri mondene. După cină ascultau muzică, iar contesa se retrăgea în jurul orei zece, pentru a citi până aproape spre dimineață ziarele, revistele și cărțile pe care Nicolas i le aducea.

Annabel era fericită. Insula nu era mare, dar avea câteva plaje și tot felul de poteci ascunse ce duceau spre locuri însorite. Și totuși, deși plimbările ei nu erau deloc plictisitoare, după aproape trei săptămâni, începu să simtă o vagă neliniște la gândul că acel paradis s-ar putea transforma într-o închisoare. Așadar, a fost o surpriză plăcută să descopere, într-una din după-amieze, pe una din plaje, un tânăr întins pe nisip, iar la țărm, ancorată o barcă. Cum n-o auzise apropiindu-se, tânărul tresări când îl salută, dar, ridicându-se, fața i

se lumină imediat de un zâmbet.

– Cine ești?

– Rollo Murray. Dar tu?

– Annabel. Bro…. Brown.

– Sunt încântat să te cunosc. Sincer să fiu, mă plictiseam de propria mea companie.

– Credeam că ești englez, spuse ea, nedumerită de accentul lui puternic american.

De fapt, dacă n-ar fi fost convinsă de originea lui engleză, nu și-ar fi dat un nume de familie fals, idee pe care deja o regreta.

– Actuellement sunt din Franța. Numele meu complet este Murray-Fontaine, dar vorbesc o engleză impecabilă pentru că mama e englezoaică.

Cum încă îi ținea mâna într-a lui, o ridică spre buze și-ncepu să-i sărute fiecare deget, făcând-o să zâmbească îngăduitor.

– Nu însă și o franceză impecabilă. Cuvântul pentru "actuellement" care înseamnă "în prezent", este "de fapt".

– Ah, nu pot să-ți ascund nimic. Adevărul este că nu știu cum să fac să-mi ascund timiditatea. Dar, cum pari simpatică și înțelegătoare, sunt sigur că mă poți face să ies din carapacea mea, dacă te străduiești puțin.

Annabel izbucni în râs.

– Ești turist, sau prieten de-al contesei?

– Sper să-i devin prieten, dacă mă prezinți. Ea este proprietara acelei splendide case de pe partea cealaltă a insulei?

– Da. Lucrez pentru ea și sunt venită doar de puțin timp, așa că nu cunosc persoanele care apar pe aici.

– Ce lucrezi?

– Ca secretară; își scrie memoriile. Dar…. ce te aduce pe această insulă?

– Acum câteva minute aș fi spus că pura întâmplare. Acum, înclin să cred că e mâna zânei mele bune. Printr-o stranie coincidență, intenționez să scriu și eu povestea vieții mele. După ce termini ceea ce ai de lucru la contesa, n-ai vrea să vii la bordul "Țestoasei albastre" să mă ajuți și pe mine?

– Nu crezi că ar fi prea puțin spațiu?

– Vino să vezi.

Annabel ezită puțin. De multe ori tatăl ei o prevenise să nu accepte invitația unor necunoscuți de a urca în ambarcațiile lor, dar Rollo îi inspira încredere și nu părea tipul care să nu poată fi stăpânit dacă încearcă să-i facă vreun avans. Era un bărbat de înălțime medie, cu o claie de păr blond dezordonat, mustață cu colțurile lăsate și ochi de un albastru-deschis.

– De fapt, nu prea ai ce vedea, dar sunt acolo câteva cutii cu bere rece.

Dacă Rollo nu excela în pieptănatul părului, în schimb compensa cu ordinea de la bordul bărcii.

– Ești în vacanță? îl întrebă privindu-l cum umple două pahare cu bere slabă pe care o scosese dintr-o ladă frigorifică.

– Da și nu. Sunt aici împreună cu părinții și sora – ei sunt, de fapt, în vacanță. Eu încerc să găsesc ceva de lucru. Vreau să devin fotograf profesionist, dar părinții sunt împotrivă, în special tata. Așa că am împrumutat această barcă pentru câteva zile și am pornit într-un fel de croazieră, sperând să găsesc ceva interesant de fotografiat, ca apoi să încerc să vând materialul unei agenții. Când am trecut și am văzut casa și grădina, m-am gândit că aparțin unei

celebrități care ar fi dispusă să furnizeze subiectul fotoreportajului meu. Dar la ora aceasta nu e nimeni cu care să discut. Cine este această contesă? O milionară italiană?

– Nu, o englezoaică în vârstă, o persoană extrem de interesantă. Pot să te prezint, dacă vrei, dar sunt sigură că nu va accepta să fie fotografiată.

– Din moment ce-și scrie memoriile, nu poate fi total anti-publicitate. Cine mai locuiește aici?

– Doar personalul de serviciu, adică menajera, un fel de om de încredere bun la toate, grădinarul și familia lui – soția gătește și copiii ajută la tot soiul de treburi casnice.

– Nu te simți singură? Cât timp vei lucra?

– Nu știu; câteva luni, presupun. Nu, nu mă simt singură; contesa are uneori oaspeți.

– Când pot discuta cu ea?

– Se odihnește între prânz și cină. Cred că ar fi bine să-i spun mai întâi despre tine, apoi s-o întreb când te poate primi.

– Cum crezi. Cum de lucrezi pentru ea? Există vreo legătură de familie?

– Nu…. am făcut cerere pentru un post, dar se ocupase deja și respectivul om de afaceri m-a recomandat contesei.

– Unde ți-e familia?

– Părinții mei au murit și nu mai am pe nimeni.

– Câteodată, aș vrea să fiu și eu singur. E foarte neplăcut să ai părinți care să tot încerce să-ți conducă viața.

– Și ce-ar dori tatăl tău să faci?

– Orice respectabil și convențional. După părerea tatălui meu, fotografii ar trebui împușcați.

– El cu ce se ocupă?

– Administrează moșia, așa cum au făcut tatăl și bunicul lui. Din fericire, am doi frați mai mari, așa că nu sunt sortit să-mi petrec viața discutând despre recoltă, reparații și taxe. Înainte de a termina școala, și-ar fi dorit pentru mine o carieră militară, dar în afară de faptul că nici n-am obținut notele necesare, o astfel de viață m-ar fi plictisit îngrozitor.

– Părinților tăi le place aici? Tatăl tău nu pare genul de om care să aleagă o vacanță în Indiile de Vest.

– Ai dreptate; nici n-ar fi aici dacă n-ar fi mama în cauză. A fost bolnavă timp de șase luni și acum e în convalescență. Medicii au insistat să petreacă un timp într-o astfel de climă, iar niște prieteni ne-au pus la dispoziție casa lor de aici. Tata, de când a descoperit plăcerea pescuitului, nu se mai simte atât de plictisit pe cât se temea; mama se plimbă și se bronzează, iar sora mea, Lucy, flirtează cu un fost coleg de școală de-al meu, venit și el cu familia în vacanță. Acum, povestește-mi despre tine.

– Nu prea am ce povesti și-n afară de asta, trebuie să plec. Mă-ntorc pe la șase și-ți spun dacă doamna e de acord să te primească. Deși acum nu mai părăsește insula, ți-ar putea sugera un subiect imediat. Vorbim mai târziu. Pa!

Annabel se ținu de cuvânt și-i vorbi contesei despre Rollo.

– Ce fel de tânăr e? deși, uneori e cam greu să-ți dai seama.

– Pare o persoană manierată.

– În cazul acesta, să-l invităm la cină.

Contesa scrise imediat o invitație pe care o puse într-un plic, rugând-o pe Lucinda să trimită pe unul din copii s-o ducă.

– Și acum, să mergem să alegem ce toalete vom purta. Sunt

dispusă pentru o seară cu atmosferă franțuzească.

Contesa se decise asupra unei creații a designerului Poiret, primul care eliberase femeile de povara corsetului, iar Annabel alese o rochie maro cumpărată din Viena la începutul anilor treizeci.

Ar fi preferat să ducă ea însăși invitația și să-l avertizeze pe Rollo că nu spusese nimic contesei despre intențiile lui legate de fotografie, pentru a-i da libertatea de a aborda subiectul cum crede de cuviință. De asemenea, era puțin îngrijorată de cum va apărea îmbrăcat, dar, oricum, nu putea face nimic.

Se liniști însă când îl văzu apropiindu-se de terasă. Deși purta blugi, cămașa lui roz și sacoul colorat erau alese parcă special pe gustul contesei.

– Contesa, acesta este Rollo Murray.

– Bună seara, domnule Murray. Bun venit pe insula mea. Ia loc lângă mine și spune ce dorești să bei. Poate dorești să încerci această combinație după rețeta proprie de rom, lămâie verde și multe alte ingrediente.

– Da, mulțumesc. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră că m-ați invitat, mai ales că domnișoara Brown m-a surprins pe proprietatea dumneavoastră, unde n-aș fi avut dreptul să pătrund. Vă asigur, însă, că n-am făcut-o cu bună știință.

Annabel uitase să-i spună contesei că se prezentase sub un nume fals, dar aceasta nu comentă nimic și nici nu încercă să-l corecteze.

– Dimpotrivă, trăind atât de retrași, suntem întotdeauna încântați să avem oaspeți. Și acum, profitând de faptul că nu se mai consideră o impolitețe de a face anumite observații cu caracter personal, permite-mi să-ți admir sacoul foarte original.

– Da, este ciudat. Mi-a fost lăsat de un unchi foarte bătrân, Hugh

– un individ fascinant care a călătorit în toată lumea. A adus haina aceasta din Canada; este din piele, iar părțile colorate sunt din păr de porc țepos, pe care indienii le înmoaie, le vopsesc și apoi le cos cu tendoane de mușchi. E veche de vreo șaizeci de ani și devine din ce în ce mai fragilă, așa că o păstrez pentru ocazii speciale. Unchiul acesta mi-a lăsat mai multe lucruri, printre care și aceste monede vechi găurite, pe care le-am prins la curea.

Rollo ridică haina pentru a lăsa să se vadă o curea neagră din piele pe care fixase monede din argint, unele rotunde, iar altele aproape de forma pătrată.

– Și eu am cunoscut cândva pe un anume Hugh Murray. Eram prietenă cu sora lui, Catherine Murray. Ai avut cumva o mătușă numită Catherine?

– Da, dar a murit acum câțiva ani.

– Numele ei de căsătorie era Fairfax?

– Da.

– Minunat! Așadar, ești strănepotul Catherinei. Mi se părea mie că semeni cu o persoană cunoscută….

Discuția continuă în timpul cinei, când contesa se interesă de acei vechi amici de care nu mai știa nimic de la începutul anilor douăzeci.

– Când eram foarte tinere, eu și mătușa ta eram prietene foarte apropiate, dar cum ea a plecat în China după ce s-a căsătorit, am pierdut legătura. Bietul Hugh era considerat oaia neagră a familiei, parcă așa țin minte. Îmi amintești foarte mult de el, dar poate că asemănarea e doar fizică. Dacă mă gândesc bine, însă, ceea ce părinților lui li se părea scandalos – de exemplu, faptul că invita actrițe la cine și alte lucruri de genul ăsta – acum ar fi ceva foarte

obișnuit.

– Nu, eu nu invit actrițe, în schimb dau multe motive de nemulțumire. De exemplu, tatăl meu se opune categoric carierei pe care mi-o doresc, așa că nici eu nu sunt privit mai bine decât unchiul Hugh la vârsta mea.

– Și despre ce carieră e vorba?

– Aș dori să devin fotograf.

– Nici nu-i de mirare că se opune. Nicio carieră artistică, iar eu, personal, consider fotografia ca fiind un mod de exprimare artistică, nu este încurajată de părinți, decât dacă ei înșiși sunt artiști. Ai un portofoliu de lucrări? Dacă da, arată-mi-l neapărat. Te invit mâine la prânz. Și acum, pentru că și așa am monopolizat toată conversația, mă voi retrage și am să vă las să discutați.

– Dumnezeule, ce noroc! spuse Rollo încântat, când rămaseră singuri. Sunt curios cine este, mai întâi de toate. Păcat că mătușa mea a murit – i-aș fi scris imediat. Oare care e numele ei mic?

– Nu știu. N-am auzit spunându-i-se altfel decât contesa Leopardi.

– Poate știe mama; ea cunoaște poveștile acestea vechi. Ei, am vorbit destul despre asta. Nici nu ți-am spus cât de nemaipomenit arăți îmbrăcată așa. Hai să mergem înapoi pe terasă. Se ridică imediat și, luând-o de mână, o conduse acolo; apoi, imediat ce se așezară pe canapea, o cuprinse în brațe. Toată seara am vrut să te sărut.

– A fost ultimul lucru la care te-ai gândit, glumi ea veselă, împingându-l ușor. Ai fost mult prea preocupat de discuția cu contesa.

– Bine, recunosc, dar acum mă concentrez numai asupra ta.

Era prima dată când Annabel era sărutată de un bărbat cu mustață și, cum nu i se păru grozav de plăcut, nu-l lăsă să mai repete gestul.

– E prea devreme, Rollo. Ne cunoaștem doar de câteva ore.

– Bine, atunci, să dansăm. Există vreun pick-up pe aici?

– Nu numai pick-up, ci și o sală de dans.

Îl conduse în încăperea luminată de lună, iar el îi cuprinse talia și schiță câțiva pași de dans fredonând o melodie.

– Are și contesa un disc cu acest cântec.

– "Domnii preferă blondele?"

– Da, și am impresia că este cel original, datând chiar din anii '20.

– Trebuie să fie extrem de valoros. Dumnezeule, ce casă superbă și…. ce fată superbă! Apropo, am impresia că te irosești lucrând ca secretară aici. Adică, este un decor fabulos, dar mi se pare cam lipsit de viață. Nu te-ai gândit niciodată să devii manechin?

– Sunt destule fete drăguță care fac așa ceva. Trebuie să fii cu totul deosebită ca să devii cineva.

– În primul rând, trebuie să fii fotogenică. Mâine îți voi face câteva fotografii, să vedem dacă într-adevăr ești.

Probabil că Rollo ar fi rămas la nesfârșit dacă Annabel nu l-ar fi trimis pur și simplu acasă la ora unsprezece. Îl lăsă s-o sărute scurt la despărțire, dar când rămase singură se gândi fără să vrea că dacă era suficient ca Nicolas s-o privească pentru a o face să se-nfioare de o plăcere irațională, Rollo putea s-o sărute oricât, fără a o face să simtă ceva.

Apoi merse cu gândul mai departe și se imagină dansând cu Nicolas în lumina lunii, pe o melodie lentă și romantică…. poate "Plăcerile demodate" cântată de Charles Aznavour….

Se-ntreba dacă Nicolas fusese vreodată romantic. Nu, mai mult ca sigur că nu. Dacă îl atrăgea vreo femeie, probabil că obiectivul era s-ajungă în pat cât mai repede posibil. Era de așteptat apoi cine știe ce bijuterie scumpă, dar în niciun caz un coș cu flori, sau un volum cu versuri de dragoste, sau un disc cu muzică plină de poezie și nostalgie, sau cine știe ce alt gest ce-ar fi fost firesc pentru un îndrăgostit!

***

A doua zi, Rollo veni cu mapa cu lucrări, pe care contesa le studie îndelung.

– Nu pot să fac niciun fel de apreciere asupra calității tehnice a acestor fotografii, dar am cunoscut de-a lungul vieții, o mulțime de artiști – mai mult sau mai puțin talentați – și știu că un artist bun are propria sa viziune asupra lumii, ceea ce dă întregii sale opera un stil aparte care ține loc de semnătură. Cred că ai ochi de artist, dar rămâne de văzut dacă vei avea forța să valorifici acest talent. În orice caz, nu sunt de acord să fotografiezi nici casa, nici pe mine. De multe ori, când eram tânără și frumoasă, bărbații care m-au iubit au comandat artiștilor vremii portrete și sculpturi – tocmai de aceea nu vreau să fiu imortalizată în perioada declinului meu. Dacă vrei să-ți pozeze cineva, o ai pe Annabel.

Toată după-amiaza, Annabel poză pentru Rollo în grădină și în lagună, ascultând instrucțiunile lui, dar se opuse categoric când acesta îi propuse să pozeze nud.

– De ce nu? Și așa costumul tău de baie nu lasă mult loc imaginației. Sau ți-e teamă că-mi va fi mai greu să mă controlez? Cel puțin, cât timp lucrez nu se va întâmpla așa ceva. Te asigur că, în locul tău, contesa n-ar fi avut astfel de rețineri pudice.

– Era cu totul altceva; ea poza pictorilor, pe când fotografii de care vrei tu să faci sunt doar pentru revistele frivole. Mi se pare firesc să-mi displacă ideea de a fi privită cu ochi hulpavi, de la adolescenți la bătrâni.

– Bine, bine, nu te supăra. Dar când faci plajă nud, nu te deranjează ideea că majordomul sau grădinarul te-ar putea privi, ascunși după vreun arbust?

– N-au nevoie de așa ceva, cu femei ca Lucinda și Martha lângă ei! Și apoi, de unde știi că fac plajă complet dezbrăcată? Doar n-am mai făcut asta de când ai apărut.

– Era o presupunere. De obicei, se mai vede câte o dungă albă, nebronzată…. dar la tine nu e cazul.

După o săptămână, stând întinsă pe nisip cu fața în jos, dezbrăcată, Annabel își amintea de acea discuție cu Rollo, întrebându-se dacă avea să-l mai vadă, sau dacă fotografiile ieșiseră bine. Ațipise când câteva picături de apă pe spate o făcură să se trezească; simțea că era cineva lângă ea. Singura persoană care se-ntâmplase s-o mai surprindă în astfel de ocazii era Rosie, un spiriduș de fetiță de opt ani, cea mai neastâmpărată, dar și cea mai drăgălașă dintre cei opt copii ai Marthei și ai lui Jacob.

– Rosie? șopti ea încă somnoroasă, așteptându-se să audă un râs înfundat.

Cum liniștea se prelungea, intră puțin în panică.

– Rollo?

– Cine e Rollo?

Recunoscu imediat vocea lui Nicolas, dar bucuriei simțite pentru venirea lui îi luă repede locul jena, când își aduse aminte că n-avea costumul de baie.

– De unde ai apărut? întrebă ea fără să se miște.

– Nu te bucuri să mă revezi?

– Întoarce-te, te rog, cu spatele, ca să-mi pot pune costumul de baie.

– De ce să nu văd ceva ce se anunță chiar mai plăcut decât ceea ce am acum în fața ochilor?

– Pentru că, deocamdată, fac parte din personalul contesei, nu al tău.

– Bine… nu mă uit.

Annabel se ridică mai întâi pe coate și-și întoarse privirea spre el, încă neîncrezătoare că avea să-și respecte promisiunea, dar când îl văzu cu fața spre mare, se grăbi să se îmbrace.

– Nu mi-ai spus cine e Rollo.

– Un tânăr care a venit aici acum câteva zile și s-a dovedit a fi nepotul unei prietene din adolescență a contesei.

– Da? Și de câte ori a venit aici?

– Doar de vreo trei sau patru ori.

– Presupun că v-ați împrietenit rapid.

– De ce spui asta?

– Când ai crezut că era Rollo, ai rămas în continuare liniștită; doar când ai auzit vocea mea ai început să dai semne de încordare.

– Eram încă adormită. Am spus la întâmplare, nu credeam că poate fi el. Dacă s-ar fi nimerit pe aici, ar fi avut politețea de a mă avertiza în vreun fel înainte de a se apropia.

– Vrei să spui că preferă băieții?

Abia atunci se întoarse spre ea.

– Bineînțeles că nu!

– Trebuie să fie ceva în neregulă cu el din moment ce nu apreciază imaginea unei fete frumoase care face plajă după moda franțuzească.

– Cred că apreciază, dar, întâmplător, este foarte manierat.

– Spre deosebire de admirabilul Rollo, nu consider lipsă de maniere să admiri o fată frumoasă dacă se ivește ocazia. Oricum, femeilor nu le place să fie văzute dezbrăcate decât dacă nu arată bine, ceea ce nu este cazul tău. Hai, vino să-ți calmezi roșeața din obraji făcând o baie în mare.

Nicolas își scoase cămașa și șortul și intră în apă urmat de Annabel. Înotară amândoi până la platforma de pe care se făceau scufundări. Nicolas ajunse primul și, sprijinindu-se de marginea acesteia, se ridică ușor, forța brațelor sale puternice, numai mușchi, acționând ca un resort. De acolo, întinse mâna spre ea ca s-o ajute să urce, dar, prefăcându-se că nu l-a văzut, Annabel ocoli pentru a ajunge în dreptul scărilor.

– Te-a sărutat? întrebă el imediat ce Annabel ieși din apă.

Pentru o clipă, a fost tentată să nege, apoi se refugie într-un răspuns evaziv.

– Ai dreptul să-mi pui astfel de întrebări?

– De ce nu, dacă mă interesează răspunsul? Și, cum acesta este în mod evident "da", am să te mai întreb ceva: ai răspuns cu mai mult entuziasm decât când te-am sărutat eu?

– Condițiile au fost diferite. Rollo nu s-a năpustit din senin asupra mea.

– Ei bine, de data aceasta voi face anunțul din timp: te voi săruta din nou, Annabel, în cinci secunde.

Gândindu-se retrospectiv, Annabel își dădu seama că-i lăsase suficient timp pentru a sări din nou în apă, dacă ar fi vrut. Pentru moment, rămase ca hipnotizată până când, fără să-și dea prea bine seama cum, se trezi în brațele lui, întinsă pe jos, sărutată cu o delicatețe care o uimi.

– Așa ți-a plăcut mai mult?

Annabel rămase cu ochii închiși, iar când o sărută încă o dată, mai posesiv acum, se stăpâni cu greu să rămână pasivă, ca și când n-ar fi tânjit ca trupul ei să devină unul cu al lui.

– Chiar crezi că nu există nimeni care să nu vrea săruturile tale?

Simțise că trebuia să spună acest lucru, așa cum o și făcuse, pe un ton rece, pentru a putea rezista.

În aceeași clipă, Nicolas îi dădu drumul.

– Există și moduri mai delicate de a-ți exprima aversiunea.

După care se ridică imediat și plonjă în apă, provocând plutei un balans îngrozitor, în timp ce Annabel rămase dezorientată, pradă remușcării. Întotdeauna se întâmpla la fel: de câte ori era aproape de ea, simțea că trebuie să se împotrivească atracției sugestive pe care o exercita asupra ei, iar după ce o făcea, regreta enorm. Ca și acum, de altfel: de ce nu se lăsase cuprinsă în îmbrățișarea lui, așa cum și-ar fi dorit, mai ales că atâta timp cât era pe acea plută, într-un loc atât de expus, nu s-ar fi întâmplat mare lucru.

Soarele nu mai era foarte puternic când Annabel se-ntoarse încet, înot spre casă. Merse direct în camera ei, la duș și nu mai ieși decât la cină.

Abia atunci se întâlni din nou cu Nicolas, dar acesta nu părea să

păstreze vreun semn de supărare. Mai târziu, după cină, în timp ce ascultau muzică, iar el mersese într-un colț al salonului unde privea o vitrină cu colecția de sticluțe chinezești a contesei, Annabel se duse lângă el.

– Am fost nepoliticoasă mai devreme. Te rog să mă scuzi, Nicolas.

La început, crezu că nici n-avea să-i răspundă, dar apoi se-ntoarse spre ea.

– Poate că prietenul tău Rollo ar fi fost distrus de o astfel de modalitate de a fi respins, dar eu sunt mai flexibil și, de asemenea, mai versat, așa că-mi dau bine seama când e vorba de o reacție de panică. Nu era nevoie să intri în panică: platforma aceea era un loc mult prea expus publicului și mult prea puțin confortabil pentru orice altceva în afara câtorva săruturi preliminare.

– Mi-am dat și eu seama de asta, după aceea, spuse ea cu candoare, făcându-l să râdă.

– Numai că pe insulă sunt și colțuri mai ferite, așa că ai grijă să nu te surprind în unul din ele.

– Îți place să mă necăjești!

Se-ntoarse, cu intenția de a merge lângă contesă, dar Nicolas o prinse de eșarfa care-i strângea talia.

– Ești atât de sigură că nu vorbesc serios? Un bărbat mai puțin vanitos decât mine ar putea considera faptul că ți-ai cerut scuze un indiciu al regretului de a nu fi lăsat ca lucrurile să continue mai devreme, în această după-amiază.

– Nu cred că ești un bărbat vanitos, ci mai degrabă neobișnuit să fii refuzat – majoritatea femeilor ți-ar ceda chiar dacă n-ai fi atrăgător.

– Pe când tu ești o citadelă de necucerit….

– Nu, n-am vrut să spun asta.

Deodată, se sperie la gândul că Nicolas ar putea lua cuvintele ei drept o provocare. Știa instinctiv că, pentru un bărbat cu temperamentul lui, replica ei era o greșeală gravă: ar fi tentat să-i dovedească exact contrariul, și asta în condițiile în care ea abia reușise să se opună celor două săruturi ușoare.

Capitolul 6

Dimineața următoare, contesa reluă lucrul.

– În anul 1936, când aveam în jur de patruzeci de ani, s-a întâmplat ceva ce mi-a schimbat existența dintr-o căutare frivolă de plăceri, în ceva cu mult mai profund și plin de sens. Deocamdată voi trece peste această perioadă și voi reveni la ea mai târziu. Voi numi acel capitol "Iubire"; astăzi, însă, vom începe următorul capitol, care se va intitula "Război".

Annabel era dezamăgită. Abia aștepta să audă povestea relației contesei cu bărbatul al cărui portret stătea într-o ramă de argint, pe măsuța de toaletă a acesteia. Deși blond și cu ochi albaștri, bărbatul acela avea același mod încrezător de a-și ține capul și aceeași linie curbă a gurii.

Deși nu se așteptase, Annabel era captivată de viața contesei în anii de sfârșit de război; aceasta cunoscuse toate personalitățile zilei, cărora acum, prin povestirile ei pline de farmec, le dădea din nou viață.

În cursul aceleiași zile, mai târziu, Nicolas plecă. Îi spusese contesei, la prânz, că trebuia să participe la o întrunire în New York. Urma să meargă cu iahtul său până la cea mai apropiată insulă cu aeroport și de acolo, mai departe.

Nici el n-a spus și nici contesa nu l-a întrebat când se-ntorcea.

Se-ntoarse peste o săptămână și Annabel recunoștea că era bucuroasă să-l vadă. Fără prezența lui dinamică, insula era atât de liniștită, încât părea aproape inertă, pentru ca, din clipa în care păși pe țărm, atmosfera să se încarce de forța personalității sale.

Într-o seară, ieșind de la duș cu un prosop răsucit în jurul trupului ca un sarong indian, Annabel văzu pe pat un pachețel îngust și lung și, când dădu la o parte ambalajul, găsi o casetă plată din piele care conținea un ceas mic, rotund, din aur cu brățară din inele de aur.

Era cel mai frumos ceas pe care-l văzuse și, cu siguranță, extrem de scump.

Deodată, își aminti cuvintele lui Nicolas: "Pe când tu ești o citadelă de necucerit?"

Nici că nu bănuise până atunci ce temperament vulcanic avea. Cu ochii scăpărând de mânie, porni, prin balcon, spre camera alăturată.

Și Nicolas tocmai ieșise de la duș și stătea întins pe pat, cu un prosop în jurul șoldurilor.

– Cum îndrăznești! izbucni ea, aproape aruncând caseta spre el. Tot nu crezi că n-am știut nimic de scrisoarea aceea nenorocită, nu-i așa? Ești convins că fiecare femeie are prețul ei! Ei bine, te înșeli. N-am de gând să devin jucăria ta nici dacă-mi oferi cincizeci de ceasuri de aur.

Era atât de furioasă, încât l-ar fi lovit cu pumnii în piept și se pare

că-i provocase și lui o reacție similară: Nicolas întinse brusc mâna și o trase pe pat.

– Ceasul era un cadou, nu o mită. Dar, din moment ce ești atât de convinsă că gesturile mele sunt determinate de gânduri murdare, cred că e momentul să dau o justificare părerii tale atât de proaste.

Annabel se trezi țintuită sub el, cu capul între mâinile lui, fețele lor la distanță de câțiva centimetri.

Cine știe cum s-ar fi terminat această scenă dacă, în timp ce priveau furioși unul la celălalt, n-ar fi intrat Lucinda, cântând veselă. Era imposibil să nu fi observat ce se petrecea în încăpere imediat ce intrase.

Ajungând în dreptul lor, Lucinda izbucni în râs.

– Domnule Nicolas, doar știți că vin pe la ora asta să fac paturile. Dacă vroiați să faceți dragoste cu Annabel, trebuia să încuiați ușa!

Și, cu un nou hohot de râs, trecu în camera lui Annabel, de unde se auzi din nou cântecul ei.

Privirea răzbunătoare a lui Nicolas redeveni senină.

– Binecuvântați să fie acești băștinași care nu văd niciun păcat în plăcerile date de Dumnezeu. E timpul să ne îmbrăcăm, așa că du-te și să nu mai vii altă dată în camera mea doar cu prosopul înfășurat în jurul tău. Nu sunt decât un biet muritor și nu e sigur că Lucinda va mai apărea la momentul potrivit.

Când Annabel intră în camera ei, Lucinda încă mai era acolo – se uita la cutia ceasului.

– Ce ți-a dat domnul Nicolas? Ce-i faci de e atât de înnebunit după tine?

– Nu e înnebunit după mine, Lucinda. Pentru domnul Nicolas, un ceas nu înseamnă mai mult decât floarea pe care am văzut că

Hilaire ți-a pus-o la ureche de dimineață.

– Hilaire întotdeauna îmi dă o floare când mă ține trează cu mult peste ora de culcare, explică ea cu un zâmbet fericit, care-i lumina chipul. E un bărbat tare plăcut și atrăgător, acest domn Nicolas al tău, scumpo. Îl cunosc de-o viață și nu există decât un singur bărbat care să-mi placă mai mult decât el și acela e Hilaire al meu. Iubește-l cât poți de mult, domnișoară Annabel, pentru că nici nu știm când îmbătrânim și ajungem ca doamna. Și când ești bătrân ca ea, și soțul îți este mort de mulți ani, nopțile sunt lungi și pustii dacă nu ai amintiri care să-ți încălzească bătrânele oase.

După ce Lucinda plecă, Annabel se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu inima încă bătându-i cu putere după experiența trăită. Este adevărat că un ceas din aur cu diamante nu însemna foarte mult pentru Nicolas, dar, chiar așa fiind, tot simțea că un asemenea dar impunea unele obligații. De ce i-ar fi făcut un cadou prețios fără niciun motiv?

Avea să afle când coborî la cină. Locul ei la masă era împodobit cu ghirlande cu flori, erau așezate diferite pachețele mici, iar copiii așteptau să cânte "La mulți ani, domnișoară Annabel"!

Annabel, care nu citea decât foarte rar ziarele contesei și nu mai știa ce dată e, uitase complet că era ziua ei. Se gândise la aceasta la începutul lunii, apoi își scosese această idee din minte ca pe ceva inutil, acum când tot n-avea cine s-o felicite.

Aruncă o privire îngrozită spre Nicolas și primi în schimb o privire rece, cu o expresie de nepătruns. Acum își dădea seama că, dacă s-ar fi uitat mai atent la pachețel, ar fi observat poate vreo felicitare, ceea ce ar fi scutit-o să se facă de râs.

Dură destul de mult până deschise toate pachetele: de la Lucinda, o cămașă de noapte lucrată și brodată de ea însăși dintr-un

voal verde, de la Jacob, o orhidee în ghiveci, de la Hilaire, o pereche de papuci de duș pe care-i cumpărase de pe insula unde făceau aprovizionarea, de la Rosie o scoică deosebită, iar de la contesă un sigiliu vechi cu mâner din lapislazuli și cu litera A gravată la bază.

– Cum ați știut că e ziua mea? o întrebă Annabel după ce deschise toate cadourile.

– Doamna Brill i-a spus lui Nicolas.

– Dar cum o fi aflat?

– Nu cumva te-a rugat să-i arăți pașaportul când ai venit prima dată la bordul iahtului? sugeră Nicolas.

– Ba da…. uitasem complet.

Copiii plecaseră și Lucinda strângea ambalajele cadourilor.

– De ce nu porți ceasul de la domnul Nicolas, domnișoara Annabel? Încă nu ne-ai arătat cadoul cel mai valoros.

Annabel roși și, în timp ce căuta cu disperare o scuză sau o explicație, Nicolas îi veni în ajutor:

– Din păcate nu i se potrivește. Va trebui modificat, sau schimbat cu altceva.

– Ce păcat! spuse contesa. Eu i-am sugerat lui Nicolas să-ți cumpere un ceas, draga mea. Am văzut că n-ai și, deși într-o casă ca aceasta, plină cu ceasuri de perete și de masă nu pare necesar, cred totuși că un ceas de mână este un lucru util.

– Da, foarte. Am avut ceas, dar l-am pierdut.

Probabil contesa se gândise la un ceas obișnuit, nu prea scump, antiacvatic, în orice caz ceva cu totul diferit de bijuteria care zăcea acum pe undeva prin camera lui Nicolas.

În loc de obișnuitul vin roșu sau alb, se bău șampanie, ceea ce o făcu pe Annabel să spere că va căpăta curajul de a-și cere scuze.

N-a mai fost necesar, căci imediat după cină Nicolas pretextă că are ceva de lucru și, cerându-și scuze, se retrase pe iaht, promițându-le că va reveni a doua zi. Sărută mâna contesei și atinse ușor obrazul lui Annabel când trecu pe lângă ea, după care plecă.

Annabel rezistă impulsului de moment de a alerga după el, hotărând totuși că e mai bine să se gândească atent la modul cel mai potrivit de a-și cere scuze.

Mai târziu, când merse să se culce, nu mai găsi nici măcar caseta ceasului și ambalajul, de unde deduse că Nicolas trebuie să le fi luat înainte de a pleca spre iaht.

A doua zi dimineață văzu barca navetă a iahtului îndreptându-se spre insula apropiată, dar nu putu distinge figura de la cârmă.

După-amiază, înota când îl văzu pe Nicolas venind pe plajă cu un pachet enorm pe un umăr și făcându-i semn să iasă din apă. Cu o senzație de gol în stomac din cauza emoției, Annabel ascultă.

– Sper că vei găsi acest cadou mai acceptabil.

– Ce naiba e asta?

– Ceva ce nu mai poate fi considerat sub nicio formă compromițător.

Tăie cu un briceag sfoara din plastic cu care era legat pachetul și scoase hârtia groasă în care era înfășurat.

– Un wind-surfer! De când îmi doresc să încerc! Ah, Nicolas, ce cadou minunat! Mulțumesc.

– De fapt, am cumpărat trei: pentru tine, pentru mine și pentru fetiță. Mă duc să le aduc și pe celelalte.

Când se întoarse, Annabel era deja pe placa verde din fibră de sticlă; se-ntoarse spre el și se dezechilibră, dar se urcă din nou, încercând să mențină pânza la unghiul potrivit. După puțin timp,

căzu din nou.

– Ai mai făcut asta! strigă ea, văzându-l cum o depășește, manevrând surful cu eleganță.

Nicolas dădu drumul pânzei și, plonjând în apă, se-ndreptă spre ea.

– Nu, dar am navigat mult, ceea ce e de mare ajutor. Ai cârmit vreodată măcar o barcă mică?

– Am făcut parte din echipaj în ambarcația fratelui unei prietene mai de mult, dar în ciuda puloverelor groase și a mantalelor de ploaie, mi-a fost mult prea frig ca să-mi facă plăcere. Navigam pe estuar, pe coasta de est a Angliei, unde chiar și în timpul verii vântul este tăios – bate direct de la Polul Nord.

– Vino pe surful meu. E mai ușor să-ți arăt practic decât să-ți explic.

– Suportă greutatea a două persoane?

– Sigur! Hai, urcă.

Nicolas urcă pe planșetă în spatele ei și ridică pânza.

– Rezeamă-te de mine și așază-ți brațele pe ale mele, ca și cum ai sta într-un fotoliu.

Annabel se apropie cu spatele de pieptul lui și-și sprijini brațele pe ale lui.

– Ești prea încordată; încearcă să te relaxezi. Nu poți cădea; doar sunt în spatele tău.

O împinse ușor cu o mână spre el, până când trupurile lor calde, ude, deveniră un tot de la umeri la coapse.

– Stai bine, acum?

– Da, mulțumesc.

Se și mira că vocea îi era atât de calmă, când ceea ce simțea era

un vârtej de senzații tulburătoare.

– Nu-i nevoie să mă ții. Presupun că trebuie să manevrezi cârma cu amândouă mâinile.

– Pot și cu una. Te țin atât de aproape pentru că, dacă nu-mi simți mișcările, nu-ți dai seama de gradul de balans pentru a ține placa în echilibru. Gata, pornim!

Era o alunecare ușoară, ca o plutire dintr-o parte a golfului în cealaltă și, la un moment dat, Annabel închise ochii, lăsându-se în voia plăcerii de a se simți ocrotită de brațele lui.

– Nu știu dacă putem vira fără să cădem, dar vom încerca.

O strânse și mai mult, iar ea, instinctiv, își încleștă degetele pe încheieturile mâinilor lui și aproape reușiseră când, în ultima clipă, ceva le dejucă planurile, planșa se înclină și-i aruncă în apă. Cum Nicolas continua s-o țină, Annabel inspiră aer și-l lăsă pe el să preia controlul: se scufundară câțiva metri, apoi ieșiră din nou la suprafață, ca într-un exercițiu de salvare, ea cu capul sprijinit de umărul lui, iar el cu brațul în jurul taliei.

Ajunși pe nisip, Annabel se rostogoli pe o parte, depărtându-se de el.

– Cred că de-acum am prins; voi încerca din nou, pe surful meu.

– Nu vrei să mai facem un tur împreună?

– Pentru moment, nu, mulțumesc.

Următoarea ei încercare a fost mult mai reușită, dar era foarte puțin probabil să fi fost rodul cursului demonstrativ pe care tocmai îl făcuse, căci fusese mult mai atentă la reacția ei, la apropierea de el, decât la manevrarea surfului.

În scurt timp, Nicolas o observă pe Rosie care stătea pe mal, plină de speranță. O luă pe surful lui și strigătele ei de bucurie îi atraseră

imediat pe frații ei.

– Să-i lăsăm acum pe ei, în timp ce noi ne odihnim, propuse Nicolas după o oră de amuzament împreună cu toți copiii.

Se retraseră la umbra unor palmieri unde Hilaire adusese puțin mai devreme două șezlonguri, o măsuță pliantă joasă și o cutie frigorifică plină cu suc de lămâie și cocteil cu rom.

Annabel își reglă șezlongul astfel încât să poată privi copiii, în timp ce Nicolas pregătea băuturile. Se gândea că imaginea din fața ochilor ei ar fi fost fotografia cea mai potrivită pentru o reclamă de turism: marea de un acvamarin-intens, strălucitor între nisipul galben-pal cu reflexe trandafirii și cerul albastru, palmierii înalți, pânzele de surf colorate, copiii care erau în elementul lor în apă.

– Le place la fel de mult ca și mie, comentă ea când Nicolas îi întinse paharul. Este cadoul perfect pentru orice iubitor de mare. Regret că am interpretat greșit cadoul inițial. Sigur, n-aș fi putut accepta ceva atât de valoros, dar…. te rog să mă scuzi pentru modul cum am reacționat.

– Am supraviețuit unor reacții și mai vehemente. Cred că tu ai fost cea înspăimântată, așa că eu îmi cer scuze.

– N-aș spune că am fost înspăimântată; nu mă așteptam să mă sugrumi.

Ah, avea un stil de a o face să debiteze tot felul de prostii când se afla în prezența lui, ca apoi să le regrete imediat.

Între timp, Nicolas se așezase pe celălalt șezlong.

– Și presupusa retribuție pe care o vizam?.... Nu te-a făcut să te alarmezi?

Cel puțin, bine că nu se uita la ea, s-o vadă cum se îmbujorează.

– N-am auzit ca un băiat atrăgător să forțeze o femeie care nu

vrea să-l accepte. Cred că aceia care recurg la așa ceva n-au altă șansă.

– Așadar, nu mă crezi capabil de viol. Mulțumesc!

– Te rog să mă scuzi…. dar ce altceva ai vrut să spui?

Se răsuci în șezlong pentru a o privi, iar Annabel se simți datoare să-i susțină privirea.

– De cele mai multe ori uit cât de tânără și de pură ești, Annabel. Juridic, a forța are o conotație de violență, pe când, în realitate, depinde de context. A forța nu înseamnă întotdeauna brutalitate și violență, ca de exemplu când un bărbat face dragoste cu o femeie în ciuda rezistenței oarecum formale pe care aceasta o opune, pentru că instinctul îi spune că este exact ceea ce ea și-ar dori.

– Instinctul lui trebuie să aibă o mare acuratețe, dacă se poate baza pe el atât timp cât ea n-a spus niciodată nimic care să-l încurajeze.

– Nu chiar…. Un bărbat versat își dă ușor seama dacă o femeie reacționează pozitiv față de el…. Cu atât mai ușor în cazul unei fete lipsite de experiență.

– Chiar așa? Cum?

– Printre altele, apropierea fizică o tulbură – cu atât mai mult cu cât apropierea îi displace.

– Poate…. ție ți-a displăcut?

Întrebând-o, întinse mâna și-i ridică bărbia, forțând-o să-l privească.

– Nu…. dar asta nu-nseamnă că, dacă tu ai fi…. dacă Lucinda n-ar fi… că eu aș fi vrut ieri…

– Nicio femeie nu recunoaște. Dar, dacă ar fi fost lună plină și am fi fost singuri pe plajă, cred că situația ar fi fost alta.

Terminând de vorbit, ridică din umeri cu un aer nepăsător și se întinse din nou în șezlong.

– Nu știu; poate că da, dar sper că nu vei încerca. Nu cred că ți-ar da mare satisfacție să mă adaugi pe lista haremului tău, iar eu, pe de altă parte, știu că aș regreta. Vreau dragostea în totalitatea ei, nu doar o parte.

– Ah, da, comuniunea minții…. marea legătură mentală și spirituală care transcende simpla atracție fizică, comentă el sec.

– Crezi că nu există așa ceva?

– Cred că este extrem de rar. Dragostea, ca și viața, este rareori perfectă. Uite, de exemplu, turiștii văd această plajă și-și închipuie că este pur și simplu un paradis. Nu-și dau seama că, pe unele insule, în anumite anotimpuri, poate fi insuportabil de umed, sau că alizeul, suflând peste un foc care arde trestie, poate umple o casă cu funingine. Uragane din când în când, întreruperi de electricitate, miriapozi, secete urmate de ploi torențiale, toate acestea sunt cealaltă fațetă a acestui peisaj de vis de care ne bucurăm acum. La fel se-ntâmplă și cu relațiile umane. Oamenii, ei înșiși imperfecți, se așteaptă să găsească perfecțiune la alții și faptul că nu este așa, îi dezamăgește. Dacă un bărbat rezistă la patruzeci de ani de monotonie într-o slujbă plictisitoare și nu se uită niciodată la o altă femeie, chiar când soția lui e supradimensionată și se culcă lângă el în lenjerie de flanelă roșie, înseamnă că nici n-a fost vreodată cine știe ce amant nemaipomenit. Dacă este un amant satisfăcător, probabil că n-are rezultate grozave în alte domenii. Apropo, această înțelepciune nu-mi aparține mie, ci contesei, dar probabil consideră că ești prea tânără pentru a purta cu tine o discuție pe astfel de teme.

– Înseamnă că n-ar fi de acord nici ca tu să discuți cu mine despre așa ceva.

– E foarte probabil. Ție îți displace? Preferi să ignorăm legătura fizică dintre noi, în speranța că astfel se va stinge, ca un foc nealimentat?

– Mi se pare că e doar o mică scânteie pe care încerci s-o transformi într-o vâlvătaie pentru că n-ai altceva mai bun de făcut.

– Dacă m-aș plictisi, n-aș rămâne aici. Cum merge cu memoriile? Unde ați ajuns?

– Pe la 1930.

– Bună, Lucinda! Ai venit să chemi pe unul din noi, sau să vezi ce-i cu larma asta?

– Am venit să văd ce se-ntâmplă, domnule Nicolas. Ce se mai distrează copiii!

– Ar trebui să încerci și tu.

– Aș cădea cu siguranță.

– Nu și dacă Hilaire e în spatele tău.

– Poate că venim diseară, după ce terminăm lucrul.

– Wind-surfing la lumina lunii. Venim și noi, Annabel? Sunt trei planșe, așa că putem merge fiecare din noi pe câte unul.

– Mă tem că am altceva de făcut diseară.

– Oricum, au fost destule senzații tari pentru o zi. Poate că ai dreptate. Există și mâine și însăși așteptarea a ceva plăcut este o plăcere. Stai în locul meu, Lucinda; mă duc să înot.

Nicolas traversă plaja, ajungând în locul în care Rosie se juca în apă.

– Păcat că domnul Nicolas n-are copii, comentă Lucinda, privindu-l împreună cu Annabel cum o ridică pe Rosie și o așază pe

un umăr, în timp ce fetița striga de bucurie. Nu toți bărbații sunt buni cu copiii, dar el este…. la fel ca bărbatul meu.

Apoi tăcură amândouă. Annabel se tot gândea la discuția cu Nicolas. Era foarte posibil ca tot ce-i spusese să fi fost doar ca s-o necăjească. Era cu neputință ca și pentru el, clipele de pe wind-surf să fi fost la fel de tulburătoare ca pentru ea. Mai degrabă era tentată să creadă că atitudinea lui față de ea nu diferea prea mult de cea față de Rosie, pe care de multe ori el și Hilaire și-o aruncau unul altuia. Pesemne că tot așa îi plăcea să se joace și cu ea.

***

În ziua următoare veni Rollo. Era pe la mijlocul după-amiezii, când contesa era în camera ei iar Nicolas pe iaht. Annabel citea în hamac și, auzind pași, dându-și seama că nu putea fi Nicolas, pentru că nu auzise barca-navetă, merse să privească de la balustradă.

– Rollo! strigă ea, văzându-l urcând scările în fugă.

Era mai puțin entuziasmată, simțind instinctiv că Nicolas nu-l va plăcea.

– Bună! Ce mai faci?

În ciuda tinereții și a formei aparent perfecte în care se afla, Rollo cam gâfâia când ajunse pe terasă – probabil din cauza faptului că fuma. Fără să vrea, Annabel își aminti că-l văzuse de câteva ori pe Nicolas urcând scările în fugă, fără să respire mai greu când ajungea sus.

– Sunt bine. Tu?

– Grozav. Al cui e iahtul acela nemaipomenit ancorat lângă recif? Al vreunui cunoscut miliardar aflat în trecere întâmplător?

– Este al unui prieten al contesei – Casimir.

– Doar n-o fi Nicolas Casimir?

– Ba da. Îl știi?

– Am auzit de el, ca de altfel toată lumea. În ultimul timp s-a scris despre el mai mult ca de obicei.

– Adevărat? De ce?

– Depinde de ce ziare citești. Cele serioase s-au concentrat asupra noilor achiziții adăugate colecției de artă; celelalte, asupra speculațiilor în legătură cu cine va fi noua lui iubită după despărțirea de Tosca Martinez.

– N-am citit ziare cu câteva luni înainte de a veni aici și nici acum nu citesc decât foarte rar. Nu știu nimic despre prietenia lui cu Tosca Martinez. Parcă e actriță, nu-i așa?

– Da, și încă una foarte bună și inteligentă.

– Când s-au despărțit și de ce?

– Parcă acum trei sau patru luni. Ea a declarat că a dorit acest lucru, dar nimeni n-o crede.

– De ce?

– Presupun că n-ai fost la bordul iahtului și nu l-ai cunoscut…

– Stă aici, așa că am fost de câteva ori în compania lui.

– Și nu ți se pare deopotrivă sexy și bogat? întrebă el surprins. Sora mea a fost în aceeași telecabină cu el, la schi în Grindelwald, și luni de zile după aceea a fost înnebunită. Avea doar cincisprezece ani pe atunci, dar a impresionat-o foarte mult. De atunci, a început să se gândească mai puțin la cai și mai mult la băieți. Așadar, dacă acest Casimir are tot atât șarm cât bogăție, nu văd de ce l-ar fi părăsit.

– Poate că farmecul și banii nu sunt singurele calități importante la un om; mai sunt și altele, ca de exemplu bunătatea și simțul umorului.

– Și ți se pare că lui i-ar lipsi?

– Nu, n-am spus asta, ci doar că există anumite fațete ale caracterului său care pot, în diferite împrejurări, să te facă să te îndepărtezi de el.

– Ar trebui să fie niște defecte foarte grave care să conteze în balanță mai mult decât averea sa. În definitiv, poate ai dreptate, o fi vreun sadic.

– Sunt convinsă că nu.

Și, ca nu cumva discuția să devieze spre propria ei reacție față de Nicolas, întrebare pe care Rollo putea oricând să i-o pună, Annabel îl întrebă cum se mai simțea mama lui.

– Bine, mulțumesc. Deja se simte întremată. Clima aceasta îi face mult mai bine decât cea din Anglia. Întâmplător, mama știe o mulțime despre doamna de aici – se pare că a fost centrul atenției în anii douăzeci și treizeci. Era fiica mezină a unui nobil sărăcit care a căsătorit-o cu un nobil bogat. Când soțul ei a murit după câțiva ani, s-a transformat peste noapte din generoasa doamnă care ducea mâncare săracilor, într-un fel de văduvă veselă cu o mulțime de admiratori și, conform bârfelor, cu câte doi sau trei iubiți în același timp.

– Bârfele nu sunt o sursă demnă de luat în considerație.

– În general, nu, dar mama știe totul de la bătrâna mătușă Catherine, iar aceasta, la rândul ei, de la cineva din anturajul contesei. În orice caz, după zece ani de astfel de viață, contesa a făcut cea de-a doua căsătorie, cu un conte polonez care după

spusele mamei mele – o ființă extrem de sentimentală – a fost marea ei iubire. Nu ți-a povestit niciodată de el?

– Nu, și n-aș vrea să ne surprindă discutând despre ea, Rollo. E o persoană foarte discretă și nu e corect să procedăm așa.

– Bine, îți povestesc restul altă dată, când vom fi mai departe de casă. Oricum, am ceva mai important de discutat. Privește.

Scoase din mapa de sub braț un teanc de fotografii – cele pentru care pozase ea în timpul vizitei lui anterioare. Annabel descoperi uimită că Rollo reușise să-i dea un aer de frumusețe și mister de care nu era conștientă.

– Și se mai spune că aparatul de fotografiat nu minte niciodată! Abia mă recunosc!

– Pentru că nu te vezi când arăți cel mai bine! Uite, astea două sunt remarcabile.

În una din ele, Annabel, în picioare pe plinta nimfei de marmură, așeza o coroniță de crini pe capul statuii, ea însăși purtând o coroniță de mimoze. Efectul deosebit al fotografiei era contrastul dintre frumusețea lipsită de viață a statuii și carnația fetei, sugerând căldură și clocot de viață. În cealaltă fotografie, Annabel era scufundată pe jumătate în apa puțin adâncă a lagunei, semănând cu o sirenă.

– Ar fi fost mai eficientă dacă n-ai fi avut costumul de baie. Dar, chiar și așa, a captat interesul lui Art Moss Kinley.

– Cine e?

– Editorul unei reviste americane cu cea mai mare vânzare. A închiriat casa de lângă cea în care locuiesc părinții mei și mama s-a împrietenit cu soția lui. Mama i-a arătat fotografiile în speranța că poate-l va convinge el pe tata să cedeze, în cazul în care le va găsi cât

de cât acceptabile.

– Și?

– I-au plăcut atât de mult, încât vrea să le cumpere pe acestea două și vrea să mai fac încă două care să fie în același stil.

– Minunat, Rollo! Cred că ești în al nouălea cer. Despre ce revistă e vorba? Te va plăti?

– Da, o sumă frumoasă, pe care, evident, o voi împărți cu tine. Revista nu e chiar una celebră, dar are un tiraj foarte mare.

– Mă bucur mult pentru tine. Care a fost reacția tatălui tău?

– La început s-a arătat foarte mirat, apoi, deși împotriva voinței, a fost de acord, dar este la fel de neîncrezător.

Spre ușurarea lui Annabel, Nicolas nu cină cu ele în seara aceea. contesa păru încântată să-l vadă pe Rollo, mai ales când acesta îi oferi o mapă cu fotografii în care apărea grădina ei, în semn de recunoștință pentru ospitalitatea cu care fusese primit. Aflând de comanda editorului american, cedă insistențelor lui de a o fotografia pe Annabel în interiorul casei, purtând haine din colecția ei, dar rămase fermă într-o singură privință: dacă fotografiile vor fi publicate, locul în care au fost făcute trebuia să rămână secret.

Rollo mai rămase un timp după ce contesa se retrase și, deși ar fi vrut s-o sărute pe Annabel, aceasta nu-l lăsase, glumind în legătură cu mustața lui care făcea sărutul mult prea fierbinte pentru o climă atât de caldă.

După ce Rollo plecă, Annabel își dădu seama că dacă până atunci săruturile lui n-o deranjau, acum nu le-ar mai fi suportat, așa nevinovate cum erau. Nu era decât un singur bărbat de care ar fi vrut să fie sărutată, și acela era Nicolas.

Cu atât mai mare i-a fost dezamăgirea când, a doua zi dimineață,

o auzi din balcon pe Lucinda, mirându-se că Rollo își răsese mustața.

– Nu-i plăcea domnișoarei Annabel, Lucinda, explică el.

Aceasta râse, amuzată, dar, câteva minute mai târziu când se întâlni cu Annabel pe scări, nu putu să nu-și spună sincer părerea:

– Domnului Nicolas n-o să-i placă dacă-l va prinde pe tânărul acesta flirtând cu dumneata… domnișoară Annabel.

– Domnul Nicolas nu mă poate considera proprietatea sa, Lucinda.

– Asta e o prostie, scumpa mea. Să nu-mi spui că domnul Nicolas nu e mai important pentru tine decât băiatul ăsta. De fapt, băiatul ăsta nu-nseamnă absolut nimic, tot așa cum nici Limejnice n-a însemnat nimic pentru mine.

– Cine era Limejnice?

– Un tânăr oarecare, rudă a lui Jacob, care întotdeauna se ținea după mine când mergeam la piață. Într-o zi m-a sărutat și, înainte s-apuc să-i rup urechile, l-a prins Hilaire; i-a tras câteva palme ca unui copil, și te asigur că nu i-a plăcut deloc.

– Hilaire are dreptul să obiecteze dacă te sărută cineva, dar situația este diferită între mine și Nicolas.

– Când îți dai inima unui bărbat, copilă, îi dai toate drepturile din lume.

Apoi își continuă drumul, lăsând-o pe Annabel pradă unei și mai mari tulburări.

Capitolul 7

Când ajunse la Rollo, Annabel se prefăcu a nu fi observat schimbarea. Personal, era de părere că nu era deloc în avantajul lui, pentru că acum gura cu buze subțiri ieșea și mai mult în evidență și trăsăturile lui păreau cam efeminate. Sau poate ei i se părea așa, fiind obișnuită cu chipul lui Nicolas, pe care fiecare linie indica forță și autoritate.

Clichetul aparatului de fotografiat o făcu să clipească – nu fusese pregătită să pozeze; doar se relaxa.

– La ce te gândeai? o întrebă Rollo.

– La nimic în mod deosebit. De ce?

– Aveai o expresie interesantă.

– Ce fel de expresie?

– N-aș ști s-o descriu. Vei vedea când e gata fotografia. Pe fața ei era expresia amintirii clipelor de pe pluta de pe care făceau scufundări, când buzele lui se apăsară ușor pe ale ei.

– Ești făcută să fii model. Ai putea face o carieră din asta. Art Moss

Kinley a spus că ești uluitoare, comentă Rollo în timp ce o fotografia întinsă pe un pat Chippendale, îmbrăcată într-un halat turcesc albastru cu broderii cu fir de aur.

Dar, când insistă să-i pozeze îmbrăcată în lenjerie din dantelă de satin de la începutul anilor '30, Annabel protestă. Probase majoritatea articolelor de lenjerie intimă ale contesei – unele, adevărate lucruri de artă din punct de vedere al finețiimaterialelor și al broderiei, mai ales cămășile de noapte și furourile – dar acel corsaj pe care Rollo i-l propunea se întindea prea mult pe ea și, în orice caz, îi dădea un aer frivol.

– Îmi pare rău, Rollo, dar ți-am spus de data trecută….

– Ascultă: este o șansă pe care o ai o dată în viață, dar nu vom reuși niciodată dacă vei continua să fii atât de stupid de rușinoasă. La naiba, nu-ți cer nimic indecent! Dacă vei purta chestia asta din satin și una din pălăriile enorme pe care doamna le punea când mergea la Ascot sau mai știu unde, va fi exact poza care se cere: sexy, dar în același timp stilată. Ce e rău în așa ceva?

Annabel rămase la părerea ei; era o diferență între a purta un costum de baie și lenjerie intimă. Și apoi, se temea că oricând se putea rupe un nasture de la corsaj, sau o bretea întinsă prea mult și Rollo n-ar fi ezitat nicio clipă s-o fotografieze. Cine ar fi crezut că fusese un accident?

– Îmi pare rău, Rollo. Poate ți se pare o prostie, dar mă simt stânjenită. Nu vreau să par sexy, ci mai degrabă romantică și elegantă.

– Nu ești genul elegant; acelea sunt mai înalte și mai slabe. De ce nu-și dau niciodată seama fetele ce tip sunt? Sau, dacă știu, de ce vor să fie altceva? Principala ta calitate este de a fi sexy, Annabel și din

moment ce toată lumea vrea așa ceva, pentru tine e simplu: ai asta în mod natural. Avându-mă pe mine să te propulsez, ai putea deveni top model.

– Nu, nu sunt de acord, se auzi o a treia voce.

Nicolas era rezemat de balustrada balconului din fața dormitorului; intră imediat pe ușa-fereastră dublă, privindu-l pe Rollo.

– Nu neapărat cu evaluarea pe care i-ați făcut-o domnișoarei Broderick ca model, ci cu părerea dumneavoastră legată de principala ei calitate. În opinia mea, și în general sunt considerat a fi o autoritate în domeniu, trăsătura ei cea mai interesantă și neobișnuită este combinația de atracție fizică pe care o exercită și aerul ei rezervat. Lumea e plină de fete frumoase gata să se ofere, domnule Murray. O fată frumoasă care nu este dispusă s-o facă atât de ușor va fi întotdeauna cea care va atrage atenția unui ochi pretențios.

– Ți-l prezint pe domnul Casimir, Rollo.

Când cei doi dădură mâna, Annabel observă o ușoară tresărire pe chipul lui Rollo.

– Ești obosită, Annabel? întrebă Nicolas. Înțeleg că ai lucrat toată ziua pentru domnul Murray, cu excepția unei scurte pauze la prânz.

– Nu, nu sunt obosită, mulțumesc.

– Nu face excese. Este posibil să devii model profesionist, dar deocamdată nu ești. Am înțeles că ai o comandă de la o revistă americană, domnule Murray. De la care anume?

– Este o publicație nouă, nu este încă faimoasă – cam pe linia revistei "Harpers & Queen" din Marea Britanie.

– Cunoști pe cineva în domeniu în Statele Unite, Nicolas?

Editorul este Art Moss Kinley.

– Nu, în acest domeniu, nu. Aș putea vedea fotografiile făcute data trecută, domnule Murray?

– Desigur. Cred că am lăsat mapa pe masa din verandă. O aduc imediat.

După ce Rollo ieși, Nicolas se așeză pe patul pe care Annabel încă stătea rezemată de o mulțime de perne aduse din toată casa. Între ei, pe cuvertură, era corsajul pe care Annabel refuzase să-l poarte.

– Despre asta era vorba?

– Da. Ai auzit întreaga discuție?

– Nu; am venit când îți spunea să nu mai fii sfioasă. Mie mi se pare destul de decent.

– Ar fi, dacă ar fi destul de mare, dar contesa cred că era mai mică decât mine.

– Ți-ar plăcea să devii model?

– Nu sunt convinsă că aș putea. Rollo spune că da, dar cred că subestimează competiția. Ai avut vreo prietenă model?

– Nu, sunt prea slabe pentru gustul meu și cred că nici tu nu ești numai oase, ca să faci o carieră de succes.

Rollo se întoarse și Nicolas răsfoi mapa oarecum superficial.

– Remarcabil, dar prefer instantaneul pe care-l am eu, Annabel. Ne vedem la cină.

După care, cu o ușoară înclinare a capului spre Rollo, ieși.

– Nu e de mirare că nu te interesează să faci modeling; ai alte interese, comentă Rollo când consideră că Nicolas nu-l mai putea auzi. Ți-a spus domnișoara Broderick, pe când tu mi-ai spus că te numești Brown. Ce se întâmplă? De ce acest mister?

– Nu e niciun mister, Rollo. Probabil că ai înțeles greșit numele

meu.

Încerca să pară calmă, dar aluzia lui Nicolas la fotografia făcută de Suzette o făcu să se îmbujoreze. Oare dădea de înțeles că se uitase de curând la ea?

– Nu sunt prost, Annabel. Mi s-a părut ceva ciudat de la bun început. Ai putea să-mi spui ce se petrece?

– Nu se petrece absolut nimic, Rollo, sincer.

– Ah! Acum am înțeles! Tu ești colega de școală a lui Caro Mostyn – cea care ai expediat-o când v-ați întâlnit într-o zi pe plajă. Te-am văzut de la distanță, și cum eram cam mahmur în ziua aceea, mi-a rămas în minte imaginea cam vagă a unei fete frumoase în costum de baie. Acum că am aflat adevăratul tău nume de familie, totul capătă sens.

– Îți imaginezi drame acolo unde nu există. Motivul pentru care am stat atât de puțin cu Caroline în ziua aceea a fost că încă nu-mi revenisem după moartea tatălui meu – avea doar cincizeci de ani și sfârșitul lui a fost destul de chinuitor. Nicolas…. era la curent cu dificultățile financiare ale tatălui meu și știa că am rămas fără resurse, așadar m-a adus la contesa. Nu e nimic altceva între noi.

– Dacă într-adevăr este așa, pesemne că ești prima fată frumoasă pe care o tratează ca pe o fiică!

– Da…. e puțin măgulitor, nu-i așa?

– Nu m-aș baza pe faptul că această atitudine durează la nesfârșit. Era partener de afaceri cu tatăl tău?

– Nu…. ah, mi s-a făcut foarte cald în acest halat. Am putea încheia pentru astăzi? Aș vrea să fac un duș.

Annabel sperase în zadar ca Rollo să nu fie invitat la cină. Contesa părea să nu fi observat nicio antipatie între cei doi bărbați, dar ea era

foarte conștientă de starea de tensiune dintre ei; ea însăși era stânjenită și nervoasă, temându-se de o eventuală izbucnire ca urmare a încleștării celor două personalități.

După cină, în timp ce ascultau Mozart, un membru al echipajului de pe iaht îi aduse lui Nicolas un plic sigilat din care acesta scoase mai multe foi dactilografiate – le citi și se-ncruntă.

– E ceva în neregulă, Nicolas? întrebă contesa.

– Nimic care să te îngrijoreze.

Rollo avu inspirația de a se retrage devreme, chiar înaintea contesei, după ce aranjă întâlnirea cu Annabel pentru următoarea ședință foto, a doua zi pe plajă, înainte de răsăritul soarelui.

– Ce părere ai despre acest tânăr, Nicolas? întrebă contesa după plecarea lui.

– Pare reprezentativ pentru o parte din generația sa.

La atât se rezumă răspunsul lui lipsit de interes și, deși bătrâna doamnă îl privi întrebător, nu mai insistă asupra acestui subiect. Oricum, Nicolas părea mult prea preocupat de veștile primate și, ca dovadă, se retrase curând, cerându-și scuze.

Annabel se gândi să ceară părerea contesei despre perspectiva de a fi model, apoi hotărî să amâne până a doua zi. Petrecu însă o noapte neliniștită, întrebându-se dacă nu cumva era o prostie din partea ei să nu accepte oferta lui Rollo.

Era încă întuneric când ajunse pe plajă. Adusese câteva saronguri pe care contesa le cumpărase în Java și pe care Rollo îi propusese să le poarte.

De fapt, se așteptase să-l găsească acolo, dar nu era nici urmă de el. În schimb, pe o movilă de nisip care nu putea rămâne neobservată, șase cutii goale de bere și o sticlă alcătuiau litera A – în

sticlă era o punguță din plastic, iar în punguță un bilet. La lumina lanternei, căci încă nu se luminase de ziuă, citi ceea ce Rollo scrisese în grabă:

"Annabel, poate că nu vei ajunge niciodată la acest bilet. Fratele cel mare îl poate distruge și povesti apoi propria sa versiune. Adevărul este că mi s-a ordonat să dispar înainte de miezul nopții! Cum pot comenta? Încă mai cred că se petrece ceva ciudat, dar cred că nu ești îngrijorată, pentru că, altminteri, m-ai fi rugat să te scot de aici. Părerea mea este că vei urma actriței Tosca M. Dacă este așa, îți urez success, deși, pe termen lung, parteneriatul cu mine s-ar fi dovedit mai eficient.

Rollo."

Annabel era uluită. Nu-și putea imagina de ce Nicolas ar fi făcut un astfel de gest. Crezuse că, după ce se retrăsese, Nicolas mersese pe iaht, dar reieșea acum că avusese o întâlnire cu Rollo. Nerăbdătoare să afle ce se întâmplase, se-ntoarse imediat acasă ca să discute cu Nicolas.

Nu-l găsi în camera lui, deși erau semne că dormise acolo, nici înapoi pe plajă, presupunând că s-ar fi dus să facă o baie în mare. Abia când se întâlni din nou acasă cu Lucinda, aceasta îi spuse că era în bibliotecă.

– L-a rugat pe Laurence să-i ducă micul dejun acolo. S-a trezit devreme. Și tu te-ai trezit devreme… toată lumea s-a trezit devreme în dimineața asta.

Annabel îl găsi pe Nicolas așezat în fața biroului, studiind niște vechi desene de clădiri dintr-un volum uriaș – un catalog de

arhitectură.

– În sfârșit! Te-am căutat peste tot. Am primit un bilet de la Rollo, în care spune că l-ai expediat. Ce să înțeleg din asta?

– Exact ce-a spus, răspunse el calm, ridicându-se la intrarea ei.

– Bine, dar de ce? Pe ce motiv?

– Am aflat despre el anumite lucruri care l-au făcut să devină persoana non grata.

– Ce anume?

– Face parte dintr-un grup de derbedei care include printre distracțiile lor drogurile.

– Nu cred….

Cu toate acestea, își dădea seama că era puțin probabil ca Nicolas să facă acuzații nefondate.

– E posibil ca unii dintre prietenii săi să ia droguri ușoare, dar sunt convinsă că el nu.

– Nimeni nu începe direct cu droguri puternice. Toți cei care sunt dependenți au început prin a experimenta cu droguri ușoare. Acum șase luni, în Londra, el împreună cu câțiva prieteni au plătit o amendă foarte mare după ce petrecerea la care participau a scăpat de sub control în asemenea măsură încât vecinii s-au văzut obligați să cheme poliția.

– Cum ai aflat toate acestea? Să nu-mi spui că șeful Scotland Yard-ului îți e prieten.

– Doamna Brill a verificat. Se pare că are o prietenă care lucrează la biblioteca redacției unui ziar național. Cum tatăl lui Rollo este moșier și magistrat, iar ceilalți tineri implicați veneau din familii asemănătoare, cazul s-a aflat în atenția presei mai mult decât dacă ar fi fost vorba de niște studenți obișnuiți din medii modeste.

– Rollo nu mi-a povestit – presupun că-i e rușine. În schimb, mi-a spus alte lucruri despre el și nu cred că e corect să-l cataloghezi drept un om de nimic doar pe baza unei singure greșeli făcute. Ceea ce nu știi despre el este că tatăl lui este un tip foarte sever care și-ar fi dorit ca el să urmeze o carieră militară, fără să vrea să audă măcar de posibilitatea unei cariere fotografice. Pare exact tipul de tată ai cărui copii intră în tot felul de încurcături și recurg la gesturi extreme doar pentru că nu găsesc înțelegere și nici măcar nu sunt ascultați.

– Este ceea ce pretinde el. Nici eu n-aș admite ca fiul meu să facă o astfel de carieră. Dar adevăratul talent n-are nevoie de a fi încurajat, căci pornește dintr-o încredere fără margini în sine – pentru că, dacă acea convingere lipsește, atunci mai bine ar face altceva, ceva mai puțin pretențios.

– Nu știu dacă e adevărat sau nu, dar, oricum, nu cred că aveai dreptul să-l expediezi pe Rollo fără a-i lăsa măcar timpul să-și ia rămas-bun de la noi. Aceasta e prerogativa contesei.

– Sunt sigur că n-o va deranja faptul că am preluat eu inițiativa de data aceasta. Protejarea ta este prerogativa mea și, în momentul în care am luat o hotărâre, îmi place s-o respect. "Acționează azi". Știi cine obișnuia să-și scrie aceasta în agendă?

– Winston Churchill. Dar ce vrei să spui cu protejarea mea?

– Acest domn Murray te îndeamnă să devii model, dacă nu mă înșel.

– Da, dar nu-i nimic rău în asta, ba chiar aș putea spune că e o inițiativă lăudabilă, la polul opus față de ce-și închipuia că tu mă îndemni să fac. Deoarece n-a fost lăsat să-și ia rămas-bun în mod normal, a lăsat un billet. Citește-l.

– Scrisul lui neglijent mă face să mă-ndoiesc de celelalte abilități ale sale, inclusiv de discernământul de care dă dovadă, comentă Nicolas după ce citi.

– Trebuie să fi fost în mare grabă, din moment ce i s-a pus în vedere să dispară înainte de miezul nopții. Cum l-ai amenințat? Că-ți pui oamenii să-l bată?

Privirea lui fixă, atentă, asupra ei o făcu să roșească.

– Te rog să mă scuzi, n-am vrut să fiu atât de dură. Totuși, e clar că l-ai presat cumva.

– Deloc. Dacă voia să rămână, putea să-și lase vasul ancorat aici atât timp cât avea provizii. Dar nu e tipul de om care să nu execute un ordin dat de cineva mai mare decât el. Ești liberă să mă crezi sau nu, dar să știi că rareori recurg la forță – și atunci o fac numai pentru a calma cine știe ce individă gata să se arunce în mare, sau să facă vreo altă prostie…. spuse el zâmbind cu subînțeles.

– I-ai spus motivul pentru care i-ai impus să plece?

– Da, dar acesta n-a fost întâmplarea din Londra. M-a mințit și asta e ceva ce nu tolerez din partea nimănui.

– Te-a mințit? În legătură cu ce?

– Mi-a spus, ca și ție, de altfel, că revista americană e oarecum echivalentul lui "Harpes & Queen". Am cerut să fie verificat editorul, individul pe care l-a menționat el. Este adevărat că urmează să lanseze o nouă revistă – de aceeași categorie cu cea existentă deja: cu pretenții și, pentru a fi mai convingătoare, în fiecare număr apare articolul de fond al unui intelectual la modă. Dar, dincolo de această aparență de respectabilitate, ceea ce asigură vânzarea revistei sunt fotografiile cu fete, câteva realizate cu adevărat artistic, cea mai mare parte, însă, vulgare. Eu personal nu sunt interesat de pornografie,

dar dacă vrei să te convingi, există pe vas un exemplar.

– Nu, mulțumesc, spuse Annabel prăbușindu-se pe cel mai apropiat scaun. De asta insista să pozez fără sutienul de la costumul de baie, sau în lenjerie intimă….

– Poate că, în cele din urmă, n-ai fi intrat în parteneriat cu el, cum spunea. Dar dacă totuși ai fi făcut-o, cred că în scurt timp ai fi fost în situația de a trebui să pozezi așa cum vroia el; sunt sigur că tocmai de aceea, anticipând momentul respectiv, nici n-a făcut presiuni prea mari asupra ta, aici.

– Cât de îngroziți ar fi părinții lui dacă ar ști cum își câștigă existența vecinul lor!

– Fără îndoială, deși nu este singurul personaj dubios de aici. Sunt o mulțime de turiști care preferă să treacă sub tăcere sursa veniturilor lor. M-am gândit că nu ți-ar plăcea să ai fotografii de-ale tale în posesia lui Murray, așa că i-am cerut să-mi de ape cele făcute cu tine, împreună cu negativele. Ți le voi da mai târziu.

– Nu le vreau. Aș vrea să nu-l fi cunoscut niciodată. Este îngrozitor să descoperi că ești înșelat de cineva în care aveai încredere. Înțeleg acum ce trebuie să fi simțit victimele tatălui meu.

– Lași ca defectele tatălui tău să apese prea greu asupra ta. Îndrăznesc să spun că majoritatea celor escrocați de el erau indivizi de categoria lui Art Moss Kinley, așadar banii pe care-i pierdeau nu erau proveniți din surse foarte morale. Dacă nu vrei fotografiile, sunt sigur că le va păstra contesa cu mare plăcere. Cât despre fotografia aceea a ta, cu tentă ușor lascivă, o voi păstra în continuare… adăugă el, făcând-o să roșească.

– Mă duc să iau micul dejun; în curând va trebui să-ncep să lucrez.

– Mai bine iei micul dejun cu mine – mai avem ceva de discutat. Îl chem pe Laurence.

– Da? Despre ce?

– Acum, după ce ți-am explicat de ce am considerat necesar să scăpăm de Murray, credeam că vrei să știi dacă a avut motive să te avertizeze împotriva mea; mă refer la aluzia la Tosca Martinez.

– Mi-a spus că a fost ultima ta iubită, dar aluzia din biletul lui este, evident, un atac plin de ură la adresa ta, din cauză că l-ai expediat. Presupun că, neștiind natura relației dintre noi și considerând că principiile mele sunt exagerate, spera să mă sperie.

– Poate că spera chiar să te sperie atât de mult, încât să te refugiezi în brațele lui…. Contrar așteptărilor lui, pari foarte calmă.

– Nu cred nimic.

– De ce?

Annabel se simțea din ce în ce mai stingheră sub privirile lui cercetătoare.

– Nu… n-am văzut-o niciodată pe domnișoara Martinez, dar presupun că este foarte frumoasă și talentată. Ar însemna să fiu foarte încrezută să mă gândesc că aș putea fi comparată cu ea.

– Nu poți compara un covor mongol de vânătoare cu unul turcesc de rugăciune, dar le am pe amândouă în colecția mea. Frumusețea are multe fațete.

Spre ușurarea ei, intră Laurence, așa că profită de ocazie pentru a se eschiva.

– Trebuie să plec, Nicolas. Încă n-am apucat să-mi fac dușul de dimineață. Îmi voi bea cafeaua în timp ce lucrez. Laurence, am să te rog să mi-o aduci în camera contesei.

– Cum dorești.

Nicolas se ridică, iar ea ieși, fără a fi nevoie să vadă efectiv că ochii aceia cenușii o priveau amuzați de încurcătura în care acel subiect delicat o pusese.

După o jumătate de oră, Annabel era deja la lucru.

– Oare unde m-am oprit? Ah, da, la sfârșitul războiului. Cred că voi sări, totuși, peste câțiva ani. În 1952 am fost invitată de un prieten să stau la minunata lui vilă de la țărmul Mediteranei. Nu voi menționa locul exact. Se pare că, în acest capitol, multe din informațiile pe care le dau nu vor fi foarte precise.

contesa intercala anumite comentarii pentru ea însăși, sau pentru Annabel, pe același ton cu care dicta povestea propriu-zisă, dar Annabel se obișnuise de acum cu acel stil și rareori i se întâmpla să greșească și să confunde o astfel de discuție liberă cu textul narațiunii.

– Prietenul meu era un artist plastic de renume, continuă contesa. Cât timp am stat acolo, m-am gândit să încerc și eu să pictez și, deși n-aveam talent aproape deloc, mi s-a părut un mod foarte plăcut de a-mi petrece timpul și stăteam ore în șir pe un scaun pliant pe străzile înguste, în pantă abruptă ale celui mai apropiat sat de pescari, încercând să imortalizez lumina, umbrele, bogăția de culori care dădeau imaginilor acel ceva care te făcea să dorești să le porți mereu în suflet. Făcu o pauză. Paragraf nou, te rog. Într-o zi mă înapoiasem la vilă după ce petrecusem câtva timp în fața șevaletului și, la un moment dat, am trecut pe lângă o tabără de țigani care nu se instalase la primul meu drum. Mă înconjurară câțiva copilași murdari, cerșind bani. Nu aveam bani la mine și, observând un băiețel mai mare rezemat de o căruță, l-am chemat și i-am promis că-l plătesc dacă mă ajută să car șevaletul și pânza până la vilă. Cum

urcam dealul unul lângă celălalt, m-a frapat faptul că înfățișarea lui era total diferită de a celorlalți. Mi-a spus cum îl cheamă, dar când l-am întrebat câți ani are, a ridicat din umeri, nu știa. Apreciam că avea în jur de șapte ani, dar era foarte subnutrit. Când am ajuns la vilă, am rugat-o pe bucătăreasă să-i dea ceva de mâncare. Aceasta a dezaprobat gestul meu de a-l aduce în casă, pe motiv că putea avea păduchi și că, fără îndoială, va fura ceva. Intoleranța ei m-a deranjat. Știam foarte puține despre țigani, în afara faptului că, la fel ca evreii, fuseseră persecutați în timpul războiului. Consideram că nu trebuie judecați ca fiind toți necinstiți din fire. În timp ce băiatul mânca, a venit și gazda mea și i-a schițat portretul. Apoi l-am trimis acasă sătul și cu câțiva bănuți în buzunar și aici părea să se încheie întregul incident.

Contesa făcu o pauză ca s-o sune pe Lucinda, pentru a o ruga să-i aducă un album din una din camerele de la parter.

– Am păstrat desenul făcut atunci – ți-l voi arăta mai târziu, poate tu vei putea să-i ghicești naționalitatea.

– Înseamnă că ați avut dreptate când ați presupus că nu făcea parte din acea familie de țigani.

contesa zâmbi, fără să răspundă și continuă să dicteze.

După câteva zile, m-am întâlnit din nou cu băiatul, de data aceasta în piața unui oraș mult mai mare. Fusese bătut rău. Când l-am întrebat cum se întâmplase, mi-a spus că asta era pedeapsa pentru că refuzase să fure din obiectele prețioase pe care le văzuse în vila în care eram găzduită. Am spus că auzisem că țiganii nu-și maltratau copiii, iar el a confirmat, adăugând, însă, că el nu aparținea acelei familii și nu-și permiteau să-l hrănească, așa că nu-i rămânea decât să cerșească sau să fure. Cum doar femeile și fetele

cerșeau, el prefera să fure.

I-am oferit un prânz și l-am întrebat cum de ajunsese să trăiască alături de ei, dar nu-și mai amintea. M-a rugat să-i arăt cum să-și scrie numele, iar eu, înainte de a ne despărți, i-am dat creionul meu de argint, deși eram sigură că avea să-l vândă.

Spre surprinderea mea, însă, după două săptămâni a venit din nou la vilă, oferindu-se să-mi fie slujitor. Încă avea creionul și încă știa să-și scrie numele. Era chiar în ultima zi a vizitei mele. Gazda mea m-a prevenit că era pur și simplu o nebunie și să mă gândesc numai să adopt copilul, pentru că aceasta ar fi însemnat proceduri juridice interminabile. Deși am fost convinsă că avea dreptate, hotărârea mea era deja luată.

Vino și te uită la el, spuse ea deschizând albumul.

Văzând portretul băiețelului cu păr negru și obrajii supți, Annabel îl recunoscu imediat, încă înainte de a vedea pe pagina alăturată a albumului hârtia pe care scria cu litere de tipar stângace NIKO.

– Nicolas?

– Chiar el. E greu de crezut, nu-i așa, că bărbatul pe care-l cunoaștem și-a început viața în zdrențe, având totuși un ceva anume care m-a convins asupra inteligenței sale. A fost imposibil să-i aflu originea, dar pesemne că s-a născut în anii imediat după război. Cine știe, poate că mama lui a murit la naștere, poate că tatăl lui o părăsise, dar indiferent cine i-au fost părinții, au dat viață unui copil deosebit.

– Mă-ntreb ce s-ar fi întâmplat cu el dacă nu l-ați fi ajutat.

– Sunt sigură că ar fi răzbit și singur, căci nu este numai inteligent, ci și tenace. Primii doi ani l-am crescut aici și i-am adus

profesori particulari. Era extraordinar de isteț. În urma testelor la care a fost supus, s-a constatat că indicele său de inteligență era cu mult deasupra mediei. Apoi a mers la o școală în Anglia, unde mulți elevi erau din India și Africa, așa că originea lui străină nu-i dădea un statut aparte. A fost întotdeauna un copil care se supunea greu regulilor și deloc amator de jocuri de echipă. Dar rezultatele lui erau atât de strălucitoare, încât profesorii îi treceau cu vederea multe năzbâtii.

– Dar ce făcea?

– De obicei, ieșea noaptea să pună capcane în pădure. A fost prins odată făcând mâncare de iepure la un aragaz de camping în biroul lui. Gătea iepurele în vin roșu ieftin – o jumătate de sticlă, căci pe cealaltă o bea în timp ce fuma un trabuc – două păcate capitale în ochii profesorilor, comentă amuzată contesa. Delictul peste care n-au putut trece însă cu vederea, a fost faptul de a fi făcut dragoste cu fiica directorului. Ea avea nouăsprezece ani, iar el șaptesprezece și, deși au existat dovezi că inițiativa i-a aparținut ei, mi s-a cerut să-l mut de la acea școală. Din fericire, dăduse deja examenul de admitere la facultate.

– Probabil că acum directorul regretă că n-a cultivat acea legătură.

– Foarte posibil. Englezii sunt foarte ipocriți în privința atitudinii față de sex sau cel puțin așa erau. Faptul că Nicolas și-a luat toate măsurile ca fata să nu rămână gravidă a fost considerat o dovadă în plus a depravării sale. Poate că, având în vedere comportamentul lui ulterior, s-ar zice că aprecierile acelea au fost justificate. Ce pot să spun? Nu are sentimente, dar nici nu-i de mirare, gândindu-ne la primii lui ani de viață.

– Are o mare afecțiune pentru dumneavoastră.

– Așa e, dar asta e altceva! Vorbesc despre faptul că n-a avut niciodată niciun fel de sentiment față de numeroasele femei care s-au perindat prin viața lui. Este foarte atent și curtenitor față de ele, dar de îndată ce se termină idila – ceea ce se-ntâmplă cu viteză foarte mare – le uită. Mi-e milă de oricare femeie care s-ar îndrăgosti de el – în afara cazului în care sentimentele ei ar fi împărtășite, fapt de care mă-ndoiesc, cu cât înaintează în vârstă.

Contesa vorbea pe un ton detașat, dar Annabel nu putea să nu recunoască un subtil avertisment cu care încerca să fie prevenită.

– Și procesul de adopție a fost chiar atât de anevoios?

– Da, a durat mult, pentru că nu i se putea stabili identitatea. Presupun că unul din părinți era de naționalitate greacă, dar rămâne o simplă presupunere. Când l-am luat sub protecția mea, vorbea romani, franceza și italiana și cunoștea un număr mare de cuvinte din alte cinci sau șase limbi.

– Înțeleg că familia de țigani care-l adoptase până atunci era deja departe.

– Ba nu, i-am găsit și i-am întrebat, dar nu m-au putut lămuri. Era la ei de optsprezece luni – li se alăturase când treceau prin Lyon, unde se pare că băiatul locuise la un bătrân care murise. Niko vroia să părăsească orașul, dar era conștient că nu putea călători singur. Familia de țigani îl adoptase după ce băiatul făcuse dovada calităților sale de hoț desăvârșit. Desigur, țiganii au insistat foarte mult asupra faptului că se atașaseră enorm de copil, în speranța obținerii unei despăgubiri de la mine. Următorul pas a fost să merg la Lyon și să încerc să aflu cum îl chema pe acel bătrân. Dar, între timp, mahalaua în care locuise acesta împreună cu Niko fusese demolată în cadrul

unui program de reconstrucție postbelică, cei ce locuiseră acolo fuseseră împrăștiați peste tot, iar în arhive se menționau nu mai puțin de douăzeci și trei de bătrâni care muriseră în timpul iernii friguroase care, de fapt, grăbise sfârșitul și celui pe care-l căutam. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu aveam altceva de făcut decât să-i creez o nouă identitate: Nicolas Casimir. Am ales numele de familie al singurului bărbat din viața mea care ar fi acceptat și ar fi fost demn să-i fie tată.

În seara aceea, la cină, în timp ce contesa și Nicolas discutau despre ceva ce n-o implica și pe ea, Annabel profită de ocazie pentru a studia bărbatul sofisticat, cu o ținută întotdeauna extrem de îngrijită, încercând să-și imagineze puștiul pe care contesa îl luase sub ocrotirea ei.

Capitolul 8

A doua zi, Annabel primi o scrisoare de la Suzette. Îi fusese adusă de Nicolas, deoarece plicul, având ca destinatar iahtul lui și fiind direcționat spre biroul din New York al companiei cu care avea relațiile de afaceri cele mai apropiate, i-a fost înmânat lui.

– De la franțuzoaică, presupun, spuse el după ce Annabel termină de citit scrisoarea.

– Da; altcineva nu știe unde sunt.

– Ce mai face?

– E bine; locuiește la New York.

– Îți cere ceva?

Intuiția lui o uimi, cu atât mai mult cu cât avusese mare grijă să nu lase să se observe nicio urmă de neliniște cât citise scrisoarea.

– Da…. mă întreabă dacă pot s-o ajut.

– Ai vrea s-o ajuți?

– Nu pot.

– În schimb, pot eu.

– Nu, n-ar fi corect. Oricum, ar putea fi tentată să exagereze.

– Încă mai ești supărată pe ea?

– Nu, dar nu mai am încredere.

– Un cec de câteva sute de dolari nu va însemna chiar o nenorocire. Dă-mi adresa ei și mă voi ocupa eu.

– Suzette n-are niciun fel de pretenții de la tine. Dacă o ajuți, îmi creezi mie obligații.

– Te asigur că nu voi profita.

– Știu că nu, dar….. Se părea că trebuia să fie sinceră cu el. S-ar putea ca povestea să nu se oprească aici. Este posibil să ceară în continuare ajutor. Nu cred că e chiar șantaj, pentru că, dacă și-ar pune în practică amenințările, nu ne-ar afecta aproape deloc. Totuși, nu-mi place să devin subiect de discuție, mai ales când ceea ce se spune nu e adevărat.

– Mai bine mi-ai da să citesc.

Annabel îi întinse scrisoarea și-l privi cum își strânge buzele citind post-scriptum-ul în care Suzette scria că o mulțime de ziariști de la gazetele de scandal de pe ambele părți ale Atlanticului ar fi dispuși să plătească sume serioase pentru informații legate de ultima dragoste a domnului Casimir, dar că ea ezită să-și rezolve problemele financiare în acest mod dacă Annabel nu dorește publicitate asupra relației ei cu el.

Spre surprinderea ei, nu urmă o explozie de furie din partea lui Nicolas, ci un comentariu mai degrabă calm.

– Cred că ar trebui să-l rog pe avocatul meu din New York s-o cheme pe mademoiselle Suzette și s-o facă să înțeleagă că încercarea de a obține bani prin amenințări este un delict grav. Dacă are într-adevăr dificultăți materiale, poate că ar trebui ajutată să fie

capabilă să rezolve ea însăși problema.

– Credeam că voi asista la o adevărată criză de mânie, dar văd că ai o atitudine foarte tolerantă.

– Dacă înțelegi, poți ierta, știi cum se spune. Iar eu înțeleg mai bine decât foarte mulți alții cum este să n-ai nimic, pe când alții par să aibă totul. Lasă-mă pe mine să rezolv și nu-ți mai face griji.

O mângâie ușor pe obraz, apoi plecă, lăsând-o să se gândească la cât de bun și îndatoritor putea fi atunci când renunța la aroganță.

***

– Numele Fortuny îți spune ceva, Annabel? o întrebă contesa după câteva zile.

– Nu, nu cred.

– Mariano Fortuny era spaniol, dar și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în Veneția, unde l-au supranumit Vrăjitorul, pentru multele lui talente. Tatăl lui fusese un pictor renumit, dar Mariano făcea gravură, sculpta, proiecta decoruri pentru teatru. Dar, mai presus de orice, era creator de modă. În anii '20 și '30 orice femeie visa să aibă o rochie creată de Fortuny. Creațiile sale vestimentare n-aveau nimic în comun cu ceea ce se purta atunci, ci erau adevărate opere de artă, vândute și astăzi ca atare. Fortuny era mult mai în vârstă decât mine și căsătorit cu o franțuzoaică încântătoare, așa că nu mi-am îngăduit să mă îndrăgostesc de el, deși era un bărbat adorabil. Era un aristocrat și lucrul acesta se vedea imediat, deși era deosebit de modest și-i trata pe toți la fel, ceea ce, pentru vremea

aceea, era un lucru rar. Cumpărasem câteva rochii de la el și purtam una din ele în seara în care l-am cunoscut pe cel de-al doilea soț al meu. Cred că, de fapt, rochia a fost cea care l-a făcut să mă remarce.

– Dar erați frumoasă, contesă.

– Da, eram frumoasă, dar și el era obișnuit cu femei frumoase și era mai tânăr ca mine. Așa că, fără să fi avut rochia Fortuny, cine poate ști? Încă o mai am și în seara aceasta vreau s-o porți tu. Dacă tu și cu Nicolas mă veți ajuta, vreau să refac atmosfera acelui moment deosebit, deși s-a petrecut acum peste patruzeci de ani. Vino sus să vezi rochia. Christian Dior, un alt mare designer devenit faimos imediat după cel de-al doilea război mondial, a încercat să descopere metodele de vopsire și plisare ale lui Fortuny, dar n-a reușit – nici el, nici alții. Presupun că tocmai în aceasta constă magia, în faptul că niciodată nu se va mai putea face ceva asemănător.

Când ajunseră în camera ei, contesa luă rochia dintr-o comodă italienească aurită.

– Rochiile Fortuny nu se țin pe umeraș, explică ea, ci, răsucite pe lungime, în sertar; le scuturi puțin și, în câteva ore, își revin complet.

După câteva ore, Annabel coborî îmbrăcată în rochia aceea simplă, în stil grecesc antic, dar care la fiecare pas se revărsa într-o mare de mătase unduitoare ale cărei textură și culoare dădeau impresia puternică de apă în care soarele pusese giuvaieruri de sclipiri.

Contesa și Nicolas tăcură la apariția ei și toată teama sa de a nu se fi ridicat la înălțimea calității și frumuseții rochiei se risipi când le văzu zâmbetul aprobator.

– "Căci era într-adevăr frumoasă, făcând ca-n jurul ei, orice altceva să pălească și să intre într-un con de umbră….", cita contesa,

făcând-o să roșească de plăcere.

În clipa aceea, știa de asemenea că, dacă ar fi fost altundeva, la o petrecere simandicoasă, poate, și dacă Nicolas ar fi văzut-o pentru prima dată, cu siguranță că întâlnirea lor n-ar fi rămas fără urmări. Privirea lui era, categoric, cea a unui bărbat care vede o femeie pe care și-o dorește cu orice preț. Era sigură că în seara aceea avea s-o sărute din nou, dar de data aceasta nu în glumă, ci la limita rezistenței ei, fapt ce-i dădea o oarecare nervozitate și neliniște.

Până și Nicolas, întotdeauna atât de atent față de contesa, acum părea ușor distrat, concentrat asupra unei alte priorități.

– Aș vrea să dansați pentru mine, propuse contesa după cină, conducându-i în sala de bal și nu în salon, ca de obicei. Îmi plăcea la nebunie să dansez când eram tânără, fără să obosesc niciodată. Privindu-vă, voi reînvia acele timpuri.

– Bine, dar nu știu pașii, se plânse Annabel.

– Nici nu trebuie – e suficient să vă mișcați în ritmul muzicii. Laurence va pune discurile pe care le-am ales și, în timp ce voi doi veți dansa, imaginația mea va face restul.

– Cred că Annabel se sfiește puțin. Să stingem lampadarul și să lăsăm doar lumina lunii.

– Mi se pare o idee excelentă, încuviință contesa, așezându-se pe o canapea, cu un pahar cu șampanie în mână.

Primele două discuri au fost cu muzică antrenantă în ritmul căreia Annabel se relaxă complet, pierzând orice urmă de reținere și trăind din plin bucuria muzicii.

– Ce minunat arată această mătase în lumina lunii, comentă contesa, chemându-i să se odihnească puțin lângă ea la terminarea celui de-al doilea disc. Dansezi superb, draga mea. Se vede că-ți

place tot atât de mult cum îmi plăcea și mie.

Pe cel de-al treilea disc, muzica era lentă și visătoare, iar Annabel simțea că plutește în brațele lui. Erau, de altfel, pentru prima dată obraz lângă obraz, inimă lângă inimă.

– Ai obosit? șopti Nicolas la un moment dat.

– Nu, dar tu?

– Deloc, dar cred că Laurence moare de somn. Ar fi mai bine să-l trimitem la culcare și să ne mutăm în încăperea alăturată, unde discul se schimbă automat.

Abia atunci observă locul gol de pe canapea.

– Când a plecat contesa?

– Doar cu câteva minute înainte.

În sala de bal, Annabel se simțea oarecum protejată de prezența contesei și a lui Laurence; aici însă, singură cu Nicolas, trebuia să se bazeze numai pe puterea ei de a rezista.

– Ar trebui să fii imortalizată într-o pictură, cum ești acum, îmbrăcată cu această rochie, spuse el zâmbind, cuprinzând-o ușor în brațe și începând să danseze. "Fata cu rochia Fortuny".

Annabel zâmbi, gândindu-se la un titlu mai potrivit: "Fata care-l iubea pe Nicolas Casimir".

Se-ndrăgostise prostește de acest bărbat al cărei interes pentru ea avea să dureze, poate, în cel mai bun caz, șase luni.

Nicolas o strânse și mai tare în brațe, trăgând în mintea ei semnalul de alarmă că e timpul să se retragă. Dar conspirația muzicii și a șampaniei o făcu să mai prelungească vraja momentului până la terminarea melodiei.

– Trebuie să plec, spuse ea când cântecul se sfârși.

– Chiar trebuie?

O ținea la fel de strâns și o privea în ochi: era clar că o dorea să rămână, fără însă a face nimic pentru a-i influența decizia – dacă rămânea, trebuia să fie decizia ei.

Niciodată nu-i fusese mai greu lui Annabel să ia o hotărare, dar, în cele din urmă, rațiunea învinse.

– Da, e târziu și am obosit.

Nicolas își retrase imediat brațele și făcu un pas înapoi.

– Cum dorești. Noapte bună, Annabel.

– Noapte bună.

Tot drumul până în camera ei se consolă cu ideea că procedase corect, dovadă fiind lipsa oricărui regret din privirea lui. Când ajunse să se așeze în pat, deja siguranța de până atunci făcuse loc regretului: scrupulele ei prostești o făcuseră să rateze o experiență de care și-ar fi amintit întreaga viață. Nicolas n-ar fi preluat niciodată inițiativa fără un cât de mic semn de încurajare din partea ei….

Târziu în noapte, o trezi un zgomot de pași. După rumoarea din camera de alături, își dădu seama că era ceva în neregulă și primul ei gând a fost ca nu cumva să i se fi întâmplat ceva contesei. Îngrijorată, se dădu jos din pat și ajunse la ușă tocmai când Nicolas ieșea din camera lui, încheindu-se la cămașă, urmat de Hilaire.

– Ce s-a întâmplat?

– Îi e rău Lucindei. Îmbracă-te și vino cu noi.

Lucinda și Hilaire locuiau într-o căsuță nu departe de cea pe care contesa o repartizase lui Jacob și familiei sale.

Când Annabel ajunse acolo, Jacob încerca să-l liniștească pe Hilaire, Nicolas nu se vedea nicăieri, iar în dormitor Martha avea grijă de Lucinda, care părea într-o stare îngrijorătoare.

– De câteva zile îi e rău, dar n-a spus nimic, domnișoară Annabel.

Domnul Nicolas s-a dus să caute ajutor – spune că trebuie să meargă imediat la spital.

– Bine, dar ce-i cu ea?

Pielea ciocolatie a Lucindei căpătase acum o nuanță cenușie, iar ea, deși deschisese ochii când intrase Annabel, părea epuizată, incapabilă să vorbească.

– E ceva în neregulă cu sarcina.

Păru o veșnicie până se întoarse Nicolas.

– Are nevoie rapid de o transfuzie și probabil de operație, explică el lui Annabel. Hilaire și cu mine o luăm cu barca-navetă până la pista de avion, de unde va fi dusă la spital în Barbados. Cu siguranță, și contesa va dori să fie acolo. Du-te, te rog, și spune-i ce s-a întâmplat, apoi ajut-o să-și facă bagajul. O aștept pe iaht și pornim imediat cum ajunge.

– Cum ajungeți în Barbados? Cu un avion-ambulanță?

– Da. Ne vedem mâine.

– Se va face bine Lucinda?

– Sper. Doi oameni au mare nevoie de ea.

Contesa primi vestea cu un calm dincolo de care Annabel simți totuși îngrijorare greu stăpânită. Ajunseră într-o oră pe iaht și imediat porniră spre Barbados.

– Lucinda nu mai e în pericol, le anunță imediat Nicolas, dar va rămâne zece zile la spital, iar convalescența va dura câteva săptămâni. Firește, Hilaire vrea să rămână alături de ea. Vă propun să rămâneți și voi pe iaht până veți putea să vă-ntoarceți acasă cu ea.

– Excelentă propunere, Nicolas.

– Lucinda a pierdut sarcina? întrebă Annabel.

– Nu, nu aceasta a fost cauza hemoragiei, dar se pare că, după

operație, va avea șanse mai mari să păstreze sarcina.

În zilele care urmară, Annabel simți clar că atitudinea lui față de ea se schimbase; nu mai glumea cu ea și nici măcar n-o mai necăjea și, deși îi sugera diverse locuri pe care să le viziteze în orașul de pe țărm, Bridgetown, nu se oferi s-o însoțească. Pusese la dispoziția contesei o mașină cu șofer și, când aceasta nu-și vizita prietenii, o încuraja pe Annabel să se folosească de ea.

Cu fiecare zi care trecea, Annabel era tot mai convinsă că nu atât prudența, cât lașitatea îi dictase hotărârea în seara aceea, dar era imposibil să-i dea de înțeles lui Nicolas că se răzgândise.

După operație, Lucinda se simțea foarte bine, astfel încât era puțin probabil să fie ținută în spital mai mult de o săptămână, deși avea să mai dureze până la restabilirea totală.

În una din seri, Nicolas anunță că imediat ce le va duce înapoi la vila contesei, se va întoarce în Europa, unde urma să rămână o lună, sau poate chiar mai mult, la Lyon și Marseille.

Annabel simțea că pierde ultima șansă de a intra, fie și efemer, în viața lui. Presiunea timpului crease o stare de urgență – părea o chestiune de acum ori niciodată. Deși nu avea dispoziția necesară, înainte de culcare răsfoi una din cărțile de poezii împrumutate de la contesă; poemul "Dă totul dragostei" îi captă imediat atenția. După ce-l citi și reciti, știu că hotărârea era luată.

***

A doua zi după-prânz, când știa că Nicolas era în birou cu

secretara, așteptă până când aceasta ieși, după care intră ea.

– Aș putea discuta cu tine undeva unde să nu fim întrerupți?

– Nu ne va întrerupe nimeni aici, spuse el apăsând pe un buton. Acum s-a aprins o lumină în exteriorul ușii și, atâta timp cât rămâne aprinsă, nu vom fi deranjați. Ce problemă ai, Annabel?

– N-aș spune că e o problemă.

Încercă să-și întoarcă fața de la el, sperând că-i va fi mai ușor să vorbească astfel, dar, după câteva secunde, nu rezistă să nu-l privească în ochi și, așezată pe un fotoliu lângă biroul lui, încercă să explice.

– De multe ori de când ne-am cunoscut, ai făcut în glumă aluzii la scrisoarea trimisă de Suzette și la o posibilă relație a noastră după ce voi termina de lucrat pentru contesa.

Făcu o pauză, timp în care Nicolas nu schiță nici măcar un gest, așteptând cu aceeași expresie atentă, plină de politețe, să continue.

– Mai mult sau mai puțin direct…. ai spus că….. vrei….. că ai putea…. că s-ar putea să avem o legătură.

– Da, am dat uneori de înțeles acest lucru, recunoscu el, fără însă a i se putea citi gândurile.

– Știu că spuneai aceasta ca să mă necăjești, pentru că reacțiile mele te amuzau. Dar am simțit întotdeauna că nu era chiar în totalitate o glumă. Uneori vorbeai serios, nu-i așa?

– La vremea aceea, da.

– Și acum te-ai răzgândit?

– Încerci să-mi spui că tu te-ai răzgândit, Annabel?

– Da… dar poate e prea târziu.

Nicolas se aplecă spre ea, sprijinindu-și coatele de birou.

– Cred că ar trebui să fii mai explicită. Vrei să spui că planul pus

la cale de Suzette pentru noi nu-ți mai repugnă?

– Nu, nu asta. De fapt, este cu atât mai respingător acum, când….

Se opri, îngrozită de cât de aproape era de a-și striga în gura mare sentimentele cele mai intime.

– Acum, când…

– Acest fel de relație nu poate decât să-mi displacă. Dar, dacă vrei să trăim împreună un timp, pe poziții egale, ar fi cu totul altceva.

– Cum adică, pe poziții egale?

– Încerc să-ți spun că, dacă încă mă mai vrei, mă poți avea – așa, ca un dar, ca și cum eu aș fi bogată, iar tu sărac și niciunul din noi să nu aibă nimic altceva de câștigat, decât câteva săptămâni de fericire.

– Înțeleg….

Nicolas rămase nemișcat, privind-o mult timp fix, până când, nemaiputând suporta, Annabel continuă, stânjenită.

– Sigur, poate am întârziat și ai pe altcineva în vedere. Înțeleg și te rog să uiți ce ți-am spus.

Cu o mișcare atât de bruscă, încât o făcu să tresară, Nicolas își reluă poziția inițială, rezemat de spătarul fotoliului, cu brațele încrucișate la piept.

– Nu am pe nimeni în vedere, Annabel, dar dacă dau impresia că reacționez lent la oferta ta, aceasta este pentru că încă nu înțeleg.

– Nu știu cum aș putea explica mai clar. Uite, continuă ea după o scurtă pauză, roșind; voi face dragoste cu tine, cu condiția să nu-mi faci cadouri scumpe și să nu se știe de relația noastră. Evident, cei de pe iaht vor ști, dar nu vreau să afle toată lumea, așa cum s-a întâmplat cu Tosca Martinez și cu celelalte iubite ale tale.

– Dacă îți e rușine de această relație, de ce o propui?

– Nu mi-ar fi rușine de adevăr, dar cine l-ar crede? Doar nu trebuie să faci paradă de cuceririle tale – sunt convinsă că nu e important pentru tine ca toată lumea să afle de noua ta victimă.

Deși în ochii lui sclipi un licăr de mânie, tonul îi rămase la fel de calm.

– Dacă mă consideri un astfel de lăudăros lipsit de caracter, mă surprinde că faci totuși această propunere.

– Nu, nu asta cred despre tine, doar că… ei bine, nu-mi ușurezi deloc situația.

– La ce te așteptai? Să-ți accept oferta fără ezitare?

– Nu…. da… nu știu. Nu m-am așteptat să fii atât de suspicios, ca și cum ar fi vorba de cine știe ce capcană ascunsă.

– Sunt încă mirat. Ai făcut propunerea și ai pus condițiile clar, dar n-ai explicat de ce crezi că ar trebui să facem dragoste?

Pentru că te voi iubi toată viața și pentru mine nu va mai exista un alt bărbat. Pentru că nu văd de ce mi-aș păstra trupul pentru altcineva, din moment ce inima îți aparține și-ți va aparține întotdeauna. Pentru că mai bine mor decât să trăiesc tot restul vieții fără să știu cum e s-adorm în brațele tale și să mă trezesc cu capul pe umărul tău.

– Pentru că te consider mult mai interesant decât tineri ca Rollo. Nu vreau ca prima mea relație să fie o dezamăgire și, cu tine, nu cred că va fi, răspunse cu voce tare.

– Cum rămâne cu legătura psihică despre care spuneai cândva că este atât de importantă? Cum rămâne cu dragostea?

– M-am maturizat mult de la acea discuție; nu mai sunt atât de naivă ca atunci.

– Oare….

Se ridică și înconjură biroul, apoi se așeză pe marginea acestuia, sprijinindu-se într-un picior. Strălucirea ciudată din ochii lui cenușii îi făcea privirea și mai greu de interpretat, iar zâmbetul dădea chipului său expresia tipică unei feline așteptându-și, sigură pe sine, prada.

– Vino aici.

Annabel știa că urma să fie supusă unui test pentru care nu i se va mai oferi niciodată o a doua șansă.

Fuseseră suficienți doar doi pași pentru a ajunge lângă el. Nicolas nu se clinti și nici nu schiță vreun gest pentru a o atinge, rămânând cu mâinile la spate.

– Mai aproape.

Annabel se apropie ușor, pradă unei tensiuni aproape dureroase. Următoarele cuvinte pe care le rosti erau într-o limbă necunoscută ei, poate greacă, sau poate o limbă slavă, de undeva din trecutul lui, dar Annabel le citi înțelesul în ochii cenușii care o fixau. Sărută-mă.

Câteva secunde rămase pe loc, ca paralizată de importanța deciziei pe care trebuia s-o ia. Parcă era pe marginea unei trambuline, temându-se de a face saltul, dar jenată să se întoarcă. Înghiți cu greutate și, adunându-și tot curajul, își puse brațele în jurul gâtului său și-și apropie buzele de ale lui. În clipa în care-l atinse, totul se schimbă. Începu să tremure și nu se liniști decât când simți brațul lui puternic strângând-o la piept, imobilizând-o în fața acelei demonstrații de măiestrie și rafinament. De fapt, nici n-ar fi fost necesară această măsură de precauție din partea lui, căci Annabel primea și răspundea săruturilor lui cu toată ființa. Era convinsă că, în brațele lui, ar fi trăit momente unice de fericire, iar

ea i-ar fi făcut singurul dar pe care el nu-l putea cumpăra: dragostea. Poate că, pentru prima dată în viața lui, ar fi fost în brațele unei femei care nu vroia decât dragostea lui. Ar fi fost darul ei secret pentru el și cu timpul poate că și-ar fi dat și el seama și l-ar fi prețuit.

Eliberată de orice inhibiție, amețită de plăcere, Annabel își dădea totuși seama că nu numai inima ei bătea cu putere, dar și a lui, și că era la fel de dornic de a face dragoste cu ea pe cât era ea să fie iubită. Ori, tocmai în aceste momente, ceea ce urmă veni ca un șoc.

Nicolas o împinse destul de brutal înapoi pe fotoliu, iar el rămase în picioare, cu spatele la ea, încercând fără îndoială să-și recapete controlul și să stăpânească acele dorințe care, odată descătușate, erau greu de controlat.

– De ce, Nicolas?

Când se întoarse să-i răspundă, fiecare trăsătură a feței sale, brusc înăsprite, trăda cât de mult îl costase să pună capăt îmbrățișării lor.

– Pentru că bărbatul e ca un vânător – sau, cel puțin eu sunt așa. În țările mediteraneene, regiune unde am și eu originea, nu se consideră a fi un gest nesportiv să vânezi păsări mici, cum sunt vrăbiile și prihorii. Fiind însă educat în Anglia, eu unul nu pot face așa ceva. Tu, draga mea, ești o astfel de țintă și, deși sunt convins că ne-am simți bine împreună un timp, povestea s-ar termina cu lacrimi în ceea ce te privește și cu mustrări de conștiință din partea mea. Nu pot decât să-mi cer scuze că am lăsat puțin ca încântătoarea ta ofertă să-mi întunece rațiunea.

– E absurd. Din moment ce vreau ca tu să fii primul meu iubit, de ce ai avea scrupule? Nu mă seduci, Nicolas – eu mă ofer.

– Iar eu te refuz, Annabel.

– De ce? Știu că mă dorești.

Se ridică din fotoliu și se-ndreptă spre el cu brațele întinse, dar el o opri, ținând-o cu mâna de umăr la o oarecare distanță.

– Nu cu tine. Cu orice altă femeie, Annabel. N-am fost niciodată un ascet și mai ales acum, după abstinență de câteva luni….

– Nu…. nu te cred, bâigui ea, roșind. Dar, dacă e adevărat, de ce brusc această atitudine de cavaler medieval?

– Doar ți-am spus de ce. Pentru Dumnezeu, nu mai insista. Peste câțiva ani, îmi vei fi recunoscătoare. Acum, aranjează-te puțin și fugi în cabina ta.

În privirea lui rece era o expresie de hotărâre implacabilă dincolo de care Annabel știa că este imposibil de trecut. Încercând să-și stăpânească lacrimile de furie și dezamăgire, se grăbi s-ajungă în cabina ei.

Capitolul 9

Trecuse aproximativ o oră când auzi o bătaie ușoară în ușă, apoi vocea lui Elizabeth.

– Annabel, pot să intru?

Annabel se dădu imediat jos din pat, unde pur și simplu zăcea de câtva timp. Se pieptănă repede și se rujă ușor, încercând să-și recapete aspectul normal.

– Bună, Elizabeth. Cu ce-ți pot fi de folos?

– Sinceră să fiu, draga mea, nu știu. Poate că-mi închipui în mod nejustificat tot felul de lucruri, dar știind că ai stat destul de mult în biroul domnului Casimir, iar acum văzându-l cu o atitudine absolut glacială și într-o stare de spirit îngrozitoare, m-am gândit că poate s-a întâmplat ceva…. V-ați certat…. Annabel, te rog să-mi ierți indiscreția, dar știu ceea ce simți pentru el, iar el… ei bine, n-ar trebui s-o spun, dar nu pot fi de acord cu atitudinea lui față de femei. Sigur, cele mai multe își merită soarta, dar cu tine este altceva. Mi-ar părea foarte rău să suferi.

– Cum adică, știi ce simt pentru el?

– Ești îndrăgostită de el. Cine n-ar fi, la vârsta ta? Este pe cât de fermecător, pe atât de insuportabil câteodată. Am impresia că ai plâns. S-a purtat ca o brută cu tine?

– Nu, dimpotrivă. Ah, Elizabeth, ce mă fac? Îl iubesc atât de mult!

– Îți va trece, după un timp. Nu este bărbatul potrivit pentru tine, draga mea. În primul rând, vă despart prea mulți ani, nu atât ca vârstă pur și simplu, cât în ceea ce privește experiența. Apoi, este un om dur. Are nu numai strălucirea, dar și duritatea unui diamant.

– Poate că nu este blând, dar știu că este bun. Contesa mi-a spus cât de generos este.

– În acțiuni caritabile, dar nu în viața intimă. Da, e adevărat, face iubitelor sale daruri superbe, numai că nu el le alege, ci eu. Poate n-ar trebui să-ți spun toate aceste lucruri, dar am văzut că începi să-l idealizezi și de multe ori am vrut să te opresc.

– Nicolas însuși a făcut-o. Trebuie neapărat să plec. Nu mai pot continua să rămân sub protecția lui, pentru că de fapt asta se-ntâmplă acum, deși lucrez pentru contesa. Dacă aș putea s-ajung în Anglia!

– Asta nu e o problemă. De fapt, am pus la cale un plan înainte de a veni la tine, numai că nu știam dac-ai să vrei să-l accepți. Îți pot împrumuta eu banii de drum, iar Joan Drummond, sora soțului meu, te poate găzdui până reușești să te descurci singură. Are o inimă foarte bună și de fapt casa ei e mereu plină cu tot felul de oameni care, din diferite motive, au nevoie de adăpost.

– Nu pot împrumuta bani de la tine, Elizabeth – cine știe când ți-i voi putea da înapoi. Și apoi, dacă află Nicolas, cred că s-ar înfuria atât de tare, încât n-ar fi exclus să te concedieze.

– L-am rugat deja să-mi găsească un înlocuitor, pentru că intenționez să renunț la serviciu și să mă căsătoresc.

– Cu căpitanul McLean?

– Da, cum ai ghicit?

– Am observat cu cât drag vă priveați uneori.

– Se pare că e greu să-ți ascunzi complet sentimentele, chiar și la vârsta noastră. Da, țin la Roderick de câtva timp, dar abia de curând am fost sigură că și el îmi împărtășește sentimentele. Și el a mai fost căsătorit și are doi copii mari. Soția lui l-a părăsit pentru un altul, pe motivul îndelungatelor sale absențe din cauza călătoriilor pe mare. Când m-a cerut în căsătorie, intenționa să se retragă din marină și să-și găsească o altă ocupație, dar l-am convins că, după atâția ani de singurătate, voi supraviețui absențelor sale.

– Dar de ce să renunți la serviciu? Ați putea continua amândoi ca și până acum.

– E adevărat! De altfel, și domnul Casimir ne-a propus asta. Ideea este că, după toți acești ani cât m-am considerat o femeie de carieră, aș vrea acum să fac o schimbare și să-ncerc să devin casnică.

– Mă bucur mult pentru tine. Meriți din plin să fii fericită. Și unde veți locui? Sau încă nu v-ați gândit?

– Neapărat undeva lângă mare, pentru Roderick. Domnul Casimir s-a oferit să aranjeze să ni se construiască o casă pe Cone Island.

– Credeam că insula e a contesei.

– Este, dar o va moșteni el. Deși țin enorm la bătrâna doamnă, poate aș fi preferat Barbados, unde aș fi putut să-mi fac cu timpul prieteni. Ei, dar n-am venit aici să discut despre viitorul meu, ci mai degrabă să te ajut să te organizezi. Dacă vrei, pot aranja să pleci

imediat spre Anglia, chiar în seara aceasta, dacă există vreun loc liber în avion.

– Imposibil! Contesa n-a terminat de dictat și cumnata ta, în eventualitatea că ar fi de acord să mă găzduiască un timp, nu poate fi luată pe nepregătite.

– Lucrând pentru domnul Casimir, m-am obișnuit să acționez rapid. Putem afla imediat dacă Joan are o cameră disponibilă pentru tine, telefonându-i. Cât despre contesă, sunt sigură că, după ce va afla în ce stare de tensiune te afli, va fi imediat de acord cu plecarea ta. Domnul Casimir îi va cumpăra un dictafon și va putea lucra mai departe la memorii, așa cum de fapt intenționa s-o facă. El a convins-o să te lase să lucrezi pentru ea pentru că…. îl interesa persoana ta. La un moment dat, și eu și Roderick am fost tentați să credem că o face din bunătate, fără a urmări nimic. Iată, însă, că mobilul lui a fost același ca de fiecare dată. În orice caz, din moment ce ți-a făcut avansuri și tu l-ai refuzat, va fi foarte bucuros să nu te mai vadă. Niciunui bărbat nu-i place să fie respins, cu atât mai mult unuia obișnuit cu cuceriri ușoare.

– Nu asta s-a întâmplat, Elizabeth! Îi era foarte neplăcut să recunoască adevărul, dar în niciun caz nu putea lăsa să planeze asupra lui nedreptatea acelei interpretări greșite. Mă…. mă tem că a fost exact invers…. Eu am făcut avansuri, iar el m-a respins.

– Tu? Draga mea, ce vrei să spui?

– M-am aruncat în brațele lui, iar el nu m-a vrut, încercă ea să fie mai explicită, cu vocea tremurând.

– N-aș fi crezut! Probabil că e prima dată-n viața lui când se comportă corect cu o tânără atrăgătoare. I-ai spus că-l iubești?

– Ah, nu! N-aș suporta să știe!

– Ai pretins că e pur și simplu un capriciu?

– Da. De ce zâmbești așa?

– Mă gândeam că, dacă te-a crezut, înseamnă că nu e chiar atât de versat precum se spune. Oricum, nici n-a prea avut de-a face cu fete ca tine, ci doar cu oportuniste pe care le părăsește când vrea. Discutăm degeaba; cel mai bun lucru este să mergi să discuți cu contesa, iar între timp voi vedea ce se poate face cu biletul de avion.

Contesa citea pe punte, dar puse imediat cartea deoparte când Annabel se apropie și se așeză lângă ea.

– Pari tulburată. Ce s-a întâmplat?

– Când v-ați gândit să vă scrieți memoriile, intenționați să folosiți un dictafon, nu-i așa?

– Nu aveam alternativă, până când Nicolas te-a adus.

Contesa tăcu, dar, cum Annabel nu-și găsea cuvintele, continuă tot ea.

– Dar acum ești nefericită și vrei să pleci.

– Da…

– Am prevăzut asta; am știut de la bun început că se va ajunge aici. Nicolas este irezistibil pentru o fire romantică, dar m-am gândit că, aici, vei avea mai puțin de suferit. În ceea ce-l privește pe el, m-am gândit că-i va face bine prietenia cu o fată pură, atât de diferită de cele care se află în mod obișnuit în compania lui. Eram sigură că nu te va seduce – așa lipsit de moralitate cum e, are totuși principii. Dar ai fi vrut s-o facă, nu-i așa? De obicei este dornic de acele plăceri despre care ai citit, dar pe care nu le-ai trăit niciodată. Pe timpul meu, intrai în adolescență fără să știi nimic, ba chiar având oroare de partea fizică a dragostei, parte din cauza ignoranței și, mai târziu, parte din cauza soților. Și prima mea căsnicie a fost un coșmar, dar

apoi, citind diverse romane franțuzești, mi-am dat seama că experiența mea nu era universală. Apoi, când am întâlnit marea dragoste a vieții mele, eram nebună de dorința de a trăi clipe de extaz. Dar crede-mă, draga mea, durerea pe care o simți acum nu înseamnă nimic față de agonia cumplită când, după ce ți-e dat să trăiești maximum de fericire, rămâi fără nimic. Iubitul meu a fost ucis. După cum ți-am spus, era mai tânăr decât mine și, când a început al doilea război mondial, s-a înrolat ca pilot de avion de luptă. Când a fost omorât, nu eram decât de patru ani împreună. După cum îl știu pe Nicolas, n-ai avea nici măcar atât – poate trei sau patru luni, după care iadul de a ști că totul s-a terminat, că nu vei mai simți niciodată brațele lui cuprinzându-te.

– Dar ați regretat vreodată că l-ați cunoscut, ați regretat anii aceia chiar dacă puțini?

– Nu, dar eram mult mai în vârstă decât tine, cu multe resurse. Aveam bani, prieteni, cunoșteam câteva limbi străine, ceea ce mi-a dat posibilitatea să fac o muncă interesantă…. Asta până când s-a terminat războiul și am putut călători. Pe când tu, draga mea, n-ai avea nimic care să te susțină în clipele de nefericire, când ai începe să observi cum pasiunea lui pentru tine începe să se stingă. Sau crezi că lucrul acesta nu se va-ntâmpla, că spre deosebire de celelalte vei reuși să-l păstrezi? Aici e marea greșeală a femeilor: naivitatea că pot schimba un bărbat.

– Elizabeth e de părere că ar trebui să plec imediat, chiar în seara aceasta, dacă se poate. S-a oferit să-mi împrumute bani și mi-a spus că pot sta la cumnata ei.

– Elizabeth e o femeie bună și înțeleaptă – ascultă-i sfatul. Îmi vei lipsi, nu ca secretară, ci pentru farmecul tău. Mi-ai amintit de

tinerețea mea, deși nu aceea a fost perioada cea mai fericită a vieții, ci mai târziu. Va veni și pentru tine vremea când vei cunoaște fericirea. Cel puțin, prima ta dragoste a fost un bărbat plin de distincție, nu unul de care mai târziu să te miri că ți-a trezit cel mai mic interes.

– Dar el…. își va aminti oare de mine, sau mă va șterge din minte, ca pe toate celelalte?

– N-ai fost ca toate celelalte.

– Vă rog să nu-i spuneți că m-am îndrăgostit de el. Promiteți-mi că nu-i veți spune niciodată.

– Poți conta pe discreția mea. Sper că-mi vei scrie din când în când… aș vrea să știu ce mai faci.

– Totul e aranjat, Annabel, spuse Elizabeth, venind. Ai o jumătate de oră să-ți faci bagajul, după care te duc la aeroport.

– Atunci, draga mea, e timpul să ne luăm rămas-bun. Întotdeauna mi-au displăcut despărțirile. Sărută-mă, apoi du-te și pregătește-te.

– La revedere și mulțumesc pentru toată amabilitatea dumneavoastră.

Când își apropie obrazul de al contesei, ochii acesteia strălucind de lacrimi erau o dovadă certă că bătrâna doamnă regreta plecarea ei.

– I-ai spus lui Nicolas că plec? întrebă Annabel în timp ce se-ndrepta spre cabină, însoțită de Elizabeth.

– Da. A zis că, având în vedere situația, e cel mai bun lucru.

– Ar trebui să merg la el să-mi iau rămas-bun.

– Nu. M-a rugat să-ți transmit scuzele lui, dar trebuie să meargă la țărm și nu se va întoarce decât foarte târziu. Poți să-i scrii un bilet

dacă dorești, dar grăbește-te.

Annabel vârî în traista de agățat la șaua cămilei tot ce-i aparținea, lăsând doar șoricelul pe care el i-l admirase în prima ei zi la bordul iahtului, apoi scrise un bilet.

"Dragă Nicolas, te rog să păstrezi acest obiect ca pe o amintire. Mulțumesc pentru tot. Annabel".

Puse șoricelul și biletul într-un plic pe care-l duse înapoi în camera lui, pe masa de lângă pat. Oare când va veni în seara aceea, avea s-arunce biletul la coșul de gunoi și șoarecele undeva în fundul unui sertar, ca apoi să uite definitiv de el, sau îl va așeza pe o masă și, privindu-l din când în când, avea să-și amintească de ea?

– Să nu-ți faci niciun fel de griji, îi spuse Elizabeth înainte de a se despărți la aeroport. Joan va trimite pe cineva să te ia de la aeroport și nu peste mult timp vei fi deja în bucătăria ei, în fața unei prăjituri uriașe, înconjurată de persoane prietenoase, gata să te ajute să-ți faci un rost.

– N-am cuvinte să-ți mulțumesc pentru tot.

Călătorise de atâtea ori cu avionul, încât nimic din pregătirile pentru decolare nu-i mai puteau abate gândurile de la Nicolas. Indiferent cât de dureroasă ar fi fost despărțirea mai târziu, tot ar fi fost preferabil să riște. Amintirea săruturilor lui era atât de puternică, încât și-ar fi amanetat tot viitorul pentru prelungirea acelor clipe de plăcere nebună în prezent.

– Vă simțiți bine, domnișoară Broderick? auzi vocea îngrijorată a stewardesei.

– Da, mulțumesc; sunt doar puțin amețită.

Singură în noapte, mai vulnerabilă ca oricând, nu putea decât anticipa cu durere răspunsul la întrebarea ce i se strecura perfid în minte și în suflet: cât timp avea să treacă până când numele lui va fi din nou legat de cel al cine știe cărei frumuseți a lumii mondene?

***

Annabel petrecu primele șase săptămâni din Anglia în Chiswick, la periferia Londrei, în marea familie, fericită și gălăgioasă, a lui Joan Drummond. Împărțea o mansardă împreună cu Henriette, o franțuzoaică venită în primul rând să-și perfecționeze engleza și care urma să locuiască acolo șase luni.

Desigur, era recunoscătoare pentru ospitalitatea familiei Drummond, dar tare mult simțea lipsa unui spațiu cât de mic în care să poate fi singură. Din păcate, acest lucru era imposibil – nici măcar în baie, mai mult de zece minute – în condițiile unei locuințe în care erau zece persoane. Un alt inconvenient era distanța mare față de centrul Londrei, unde găsise de lucru într-un magazin și, prin urmare aglomerația și inconfortul călătoriei cu metroul, plus costul transportului.

Tocmai când perspectiva închirierii unei cămăruțe mai aproape de locul unde lucra i se părea mai depărtată, Lucy Drummond veni cu o veste grozavă: una din colegele ei de serviciu știa de un apartament liber la doi pași de Marble Arch, cu o chirie incredibil de mică, pentru că proprietăreasa casei, o văduvă, nu vroia altceva decât să aibă pe cineva în preajmă.

– Du-te neapărat să vezi, chiar azi în pauza de masă. Uite adresa. Succes, scumpa mea.

Strada Albion se dovedi a fi o străduță liniștită cu case mici dar elegante, iar când Annabel văzu apartamentul mic și cochet, îi veni greu să creadă că era atât de norocoasă. Lucy îi împrumutase banii pentru a-și plăti chiria pe prima săptămână și în prima duminică se și mută. Chiar dacă nu era mai fericită, cel puțin se simțea mai în elementul ei și, deși, la insistențele familiei Drummond, mergea la ei la masă din două în două săptămâni, duminica, prefera săptămânile când era singură și putea merge la muzee și galerii de artă.

În următoarele trei luni învață stenografia și cum să utilizeze echipamentele moderne de birou, după care se înscrise la un curs de perfecționare de limba franceză și la unul de germană pentru începători. Își făcu primii prieteni printre colegii de la aceste cursuri – persoane fără nicio legătură cu viața ei dinainte.

Madame Razslo se dovedi proprietăreasa ideală – discretă, lăsându-i lui Annabel deplină libertate de mișcare, invitând-o uneori la un pahar cu coniac în fața șemineului, sau la un program interesant de televizor.

Cu puțin timp înainte de Crăciun, madame își anunță intenția de a merge undeva la țară, la o pensiune, împreună cu niște prieteni.

– Care sunt planurile dumitale, domnișoară Broderick?

Încă i se adresa pe un ton formal.

– Merg la prietenii mei din Chiswick.

– Bun! Crăciunul nu e deloc momentul potrivit de a fi singur, chiar și pentru cei solitari.

Se întâmplă însă ca planurile să le fie dejucate și amândouă să rămână în casa din strada Albion. Cu două zile înainte de Crăciun,

Annabel află că madame era bolnavă, cu temperatură mare și, îngrijorată, chemă medicul, apoi rămase în continuare lângă ea.

– Aș vrea să mergi la prietenii tăi azi, spuse madame în dimineața zilei de Crăciun. Nu trebuie să mai stai cu mine.

– Dacă vreți să știți adevărul, prefer să stau aici. Nu mă simt chiar în elemental meu într-o familie mare, zgomotoasă. Voi citi și, mai târziu, mă voi uita la televizor. Pentru dumneavoastră, desigur, e mult mai rău că v-ați stricat planul.

Înainte de prânz, fiul cel mare al soților Drummond și logodnica lui veniră încărcați cu cadourile pe care toată familia le pregătise pentru ea. Chris și Emma nu intraseră decât în vestibul, de teamă să nu ia gripă, și tot acolo așteptară până când Annabel le aduse, la rândul ei, cadourile pentru toți cei de acasă. Îi găsi sărutându-se și fericirea din privirea lor îi confirmă încă o dată faptul că poate niciodată durerea din sufletul ei nu va fi înlocuită de o astfel de privire fericită.

În după-amiaza aceleiași zile, în timp de madame dormea, iar ea citea, primi o nouă vizită: de data aceasta, un tânăr, care se recomandă drept doctorul James – lucra în tandem cu medicul curant al madamei și prelua, în zilele de sărbătoare, când asociatul lui era împreună cu familia, cazurile lui.

– Ce noroc are madame că ai grijă de ea. Nu multe fete s-ar fi oferit să-și petreacă ziua de Crăciun astfel.

– Ar fi făcut același lucru și ea pentru mine și n-a trebuit să sacrific cine știe ce distracție. Vă pot servi cu un pahar cu coniac și pateuri, domnule doctor James?

– Prefer un ceai, pentru că sunt de serviciu până mâine dimineață.

Rămase cam o jumătate de oră, timp în care Annabel află că părinții lui muriseră și singurele lui rude locuiau foarte departe.

A doua zi de Crăciun veni din nou, ceea ce o surprinse pe Annabel, căci madame primise deja vizita colegului său.

– Credeam că nu mai sunteți de serviciu.

– Așa este. Am aflat, însă, că pacienta noastră se simte mult mai bine și, pentru că știu un restaurant în apropiere care e deschis, mă gândeam să te invit la cină.

Când Annabel povesti mai târziu scena doamnei Razslo, adăugând că acceptase invitația, aceasta se arătă încântată.

– Te vei distra bine, draga mea. Am discutat doar o dată cu doctorul James, dar mi-a făcut impresia unui bărbat foarte plăcut.

Annabel putea spune că, oarecum, se simțise bine în compania lui Peter James. Existase un singur moment neplăcut, când văzuse din spate, așezat la o masă, un bărbat care la prima impresie semăna, cel puțin ca statură, cu Nicolas. Pe tot parcursul acestor luni, Annabel își impusese să nu se mai gândească la el și, ori de câte ori era luată prin surprindere de o amintire, reacția era cu atât mai dureroasă.

Când o conduse acasă, Peter propuse o nouă întâlnire. După ce se eschivă cât putu, Annabel cedă în cele din urmă insistențelor lui, pentru a nu părea prea nepoliticoasă – lansând o invitație la o petrecere la ea acasă, la care se gândi pe moment să cheme mai mulți cunoscuți: două colege de la cursurile de limbi străine și familia Drummond.

– Dacă Peter insistă să rămână să mă ajute să spăl vasele, îi voi spune că le las pe mâine; vă rog să mă susțineți și dumneavoastră, o rugă ea pe madame, una din cei șapte invitați.

– Categoric vrei să-l descurajezi pe acest tânăr, deși mie mi se pare încântător.

– Este, într-adevăr, dar prioritatea mea este acum să-mi fac o carieră.

– Sigur, ești foarte tânără ca să te gândești la căsătorie, dar cei mai mulți medici sunt soți excelenți. Și apoi, e foarte bine să ai o carieră care să te susțină în caz că rămâi văduvă sau divorțezi, dar nu cred că există multe cariere care să-ți aducă atâta satisfacție cât ai când faci un bărbat fericit…. Dar poate că ideile mele sunt demodate. Soțul meu mi-a reținut toată atenția timp de treizeci de ani și când a murit, m-a lăsat cu o situație materială bună, deși nu știu cât timp n-am să-mi mai fac griji, cu inflația asta îngrozitoare. Dar trebuie să fim recunoscători pentru ce avem atât timp cât avem și să nu ne facem prea multe griji pentru ziua de mâine.

Petrecerea a fost reușită și, contrar așteptărilor, Jane, colega de la cursul de franceză, a fost cea care s-a oferit s-o ajute pe Annabel la spălatul vaselor, Peter fiind ocupat s-o conducă pe o alta, Liz Baldwin, acasă.

– Problema s-a rezolvat de la sine, comentă madame după plecarea musafirilor.

– Cred că am dat dovadă de îngâmfare nejustificată.

– N-am deloc impresia că te-ai înșelat. Un bărbat, însă, își dă seama când nu prezintă interes pentru o fată.

Annabel povesti despre petrecere în următoarea scrisoare către contesă. Îi scria o dată pe lună și primea, la rândul ei, răspunsuri lungi în care nu amintea niciodată nimic despre Nicolas.

Într-o seară spre sfârșitul lui februarie, Annabel coborî la madame, să vadă un film la televizor. Filmul se terminase și începea

o dezbatere politică.

– Să-nchid?

– Da, draga mea. Nu cred că ne interesează așa ceva de fapt, aceleași minciuni repetate an de an.

Deodată, Annabel se opri la mijlocul gestului, hipnotizată de chipul cu trăsături puternice de pe ecran.

"Astăzi îl avem în studio pe domnul Nicolas Casimir, președintele Consiliului…."

Annabel nu mai auzi prezentarea obișnuită și uită complet că madame intenționase să închidă televizorul.

Ceea ce urmă se transformă în scurt timp într-o dezbatere care, având în vedere numărul mare de apeluri telefonice din partea telespectatorilor, se dovedi la fel de captivantă ca un film polițist. De la bun început se vedea clar că moderatorii aveau să facă destul de greu față minții sclipitoare a lui Nicolas, care spuse imediat că nu intenționează să se lase manipulat sau să admită să i se vorbească pe un ton superior. De asemenea, anunță telespectatorii că dorise să apară în direct pentru că unul din interviurile trecute cu unul din managerii săi fusese cenzurat, practică pe care o acuză ca făcând, prin dezinformare, un deserviciu imens țării.

– De fapt, nici nu sunteți englez, domnule Casimir, nu-i așa? ținu să remarce unul din moderatori, cu satisfacția de a-i fi găsit punctual sensibil.

– Nu știu unde m-am născut, în schimb știu bine ce înseamnă loialitatea față de țara de adopție și nu pot să nu mă întreb dacă dumneavoastră cunoașteți conceptul de loialitate. Am învățat ce înseamnă adevăr și cinste de la cetățeni englezi ale căror standarde înalte de conduită sunt subminate de programe de televiziune care

fac rabat de la corectitudine. Dacă mi-ați fi pus această întrebare din pură curiozitate, și nu insinuant, pentru a mă discredita în fața celor ce vă împărtășesc prejudecățile, v-aș fi răspuns că mă consider european și că nu poate exista speranță de pace și prosperitate fără o Europă puternică, unită.

La terminarea emisiunii, madame Razslo aplaudă.

– Un adevărat tur de forță! exclamă entuziasmată aceasta. De ce nu sunt și în guvern oameni de asemenea calibru?

Capitolul 10

Annabel plăti cu o noapte de nesomn și de chin imprudența de a se lăsa sedusă de farmecul personalității lui; nici noaptea următoare nu se anunța prea liniștită după ce, venind acasă, văzu un ziar îndoit astfel încât să atragă atenția asupra unui articol despre el.

"Milionarul Nicolas Casimir care, ori de câte ori se afla în Londra, era în compania unei femei superbe și al cărui nume e legat de cele ale multor din frumusețile râvnite de toți bărbații își nedumerește, chiar contrariază prietenii cu noul său stil auster de viață. Client fidel nu al cazinourilor și localurilor de noapte, ci al restaurantelor rafinate, de la masa sa nelipsind niciodată o prezență feminină strălucitoare, Casimir este văzut acum luând masa împreună doar cu partenerii săi de afaceri. Posesorul unei fabuloase colecții de picturi și covoare orientale, apare totuși rar la licitații; cu toate acestea, ieri a participat la o astfel de vânzare de obiecte de artă în cadrul Casei Sotheby și, licitând el însuși, a achiziționat pentru suma de două mii de lire un set format din colier și cercei din aur cu diamante și perle

– bijuterii de colecție din secolul al XVIII-lea, din sudul Germaniei, care totuși n-ar fi pe placul niciuneia din fostele lui iubite, obișnuite să primească de la el diamante în monturi moderne. Este posibil ca bijuteriile să fie un cadou de nuntă pentru Elsa Rombauer, fiica unui important industriaș german, pe care o cunoaște de la diverse petreceri cu caracter exclusivist".

Annabel făcu o copie xerox a paginii de ziar la o bibliotecă din apropiere, apoi tăie fotografia lui și o lipi pe un carton pentru a o păstra în sertarul noptierei, deși nu făcea decât să-și întrețină astfel chinul.

Lucra în cadrul unei agenții care plasa personal pe termen scurt, și, deși datorită eficienței ei, angajatorii ei temporari încercau de multe ori s-o convingă să rămână la ei pe baza unui contract permanent, Annabel prefera să-și îmbogățească experiența schimbând serviciul la expirarea perioadei stabilite.

Din când în când lua cina, sau mergea la teatru cu câte un bărbat din cei cunoscuți la serviciu, dar, comparându-i involuntar cu Nicolas, toți păreau șterși și neinteresanți. Când, în sfârșit, își impuse să nu mai facă astfel de comparații și se străduia să-l găsească pe Michael, un arhitect, acceptabil, acesta îi spuse clar că nu intenționa să se căsătorească, pentru că o relație putea exista foarte bine și neoficializată, avantajul fiind că-i scutea pe parteneri de neplăcerea unui divorț.

– Pentru mine, este totul sau nimic, Michael. Prima probă a dragostei este siguranța ambilor parteneri că va dura. Unde sunt atât de multe îndoieli, nu mai e loc de dragoste.

– Ești naivă și romantică.

– Sunt, într-adevăr, romantică.

Se despărțiră la începutul lui decembrie, iar Annabel își petrecu Crăciunul cu madame Razslo. Restul iernii, își perfecționă germana și începu să învețe italiana. Se părea că moștenise talentul pentru limbile străine de la tatăl său. În plus, fiecare nouă limbă străină cunoscută îi deschidea noi perspective, aducându-i și o mărire de salariu.

Într-o dimineață, primi o scrisoare de la contesă, dar nu par avion, ca de obicei; era un plic din hârtie scumpă, care fusese trimis chiar din Londra. Îi scria că stă acolo câteva zile, în drum spre Lima și că o așteaptă la Hotelul Ritz pentru a lua masa împreună, a doua zi la prânz.

Deși garderoba ei era destul de limitată, Annabel reuși să improvizeze o ținută simplă, a cărei eleganță în stil clasic putea fi ușor confundată cu amprenta rafinamentului unei case mari de modă. Singurele lucruri cu adevărat scumpe pe care le avea, cu prețul unor serioase economii și sacrificii erau ciorapii gri, marca Dior și parfumul "Le Dik" de la Casa Balenciaga.

Annabel merse la recepția hotelului și-și anunță numele și scopul vizitei, după care imediat cineva o preluă și-o conduse într-un salon cochet și elegant, unde anunțată ca "Invitata contesei Leopardi", a fost dusă la o masă pentru două persoane. Cum se așeză, un alt chelner îi aduse un plic pe care contesa scrisese numele ei.

"Draga mea, a trebuit să fac unele modificări de ultimă clipă în programul meu. Îți voi explica și-mi voi cere scuze diseară, când sper să luăm cina împreună. Te rog rămâi aici la prânz. Nu există loc mai minunat unde să stai într-o zi frumoasă de primăvară, decât la o masă lângă fereastră la Ritz".

Încă de când citea biletul i se aduse un pahar cu șampanie și pe masă apărură farfurioare cu măsline și alune. Desigur, nu era foarte plăcut să se afle acolo singură, dar, cel puțin, putea savura un prânz deosebit.

Majoritatea celor de la mesele alăturate păreau a fi oameni de afaceri, în general străini. Deodată, își dădu seama că unul din ei o privea insistent, ridicând discret paharul în cinstea ei. Își întoarse privirea, ușor amuzată, ușor contrariată, gândindu-se fără să vrea că oricum figura aceea n-o interesa. Cine știe, poate până la urmă va exista un bărbat care s-o atragă, deși….. Elizabeth Brill așteptase douăzeci și cinci de ani până să mai poată iubi încă o dată.

– Domnul din colț, din spate, întreabă dacă poate veni la masa dumneavoastră, îi spuse chelnerul aducându-i meniul.

Ce-l face să creadă că nu aștept pe cineva? se întrebă ea. Doar nu vii la Ritz, și mai ales la ora aceasta, ca să fii acostată.

– Domnul se pare că vă cunoaște, pentru că v-a menționat numele.

Abia atunci Annabel întoarse capul și, văzând cine era în spatele ei, mâna cu care încă mai ținea paharul cu șampanie îi tremură atât de tare, încât vărsă câteva picături. După doi ani lungi, pustii, privea din nou ochii cenușii ai lui Nicolas.

Se ridică și veni spre ea cu brațele întinse.

– Annabel!

Se ridică și ea, iar el îi luă amândouă mâinile și i le sărută.

– Ești mai frumoasă ca oricând.

– Să fie o pură coincidență, sau tu și contesa ați vrut să-mi faceți o surpriză?

– Am conspirat. M-am gândit că s-ar putea să mă refuzi dacă te

invit eu. Ultima dată când am discutat, m-am purtat îngrozitor.

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Este și soția ta aici, în Londra?

– Nu sunt căsătorit.

– Cred că am citit undeva că urma să te căsătorești cu o nemțoaică, Elsa… nu mai știu cum.

– Elsa Rombauer. O cunosc de mulți ani, pentru că tatăl ei este unul din partenerii mei de afaceri. Este logodită cu un editor neamț.

– Așadar, colierul cumpărat nu era un cadou de nuntă pentru ea.

– L-am cumpărat să-l ofer contesei de Crăciun. După cum vezi, nu poți lua drept bun tot ce scrie în ziare.

– Categoric. Acolo mai scria că nu mai ești văzut în compania femeilor. Presupun că nici asta nu era adevărat.

Înainte ca Nicolas să poată răspunde, veni chelnerul pentru a lua comanda, după care merseră în restaurantul propriu-zis.

Pentru moment, Annabel nu vroia decât să se bucure că putea sta puțin aproape de el, refuzând să se gândească la golul imens pe care nimic și nimeni nu-l va umple când, după o oră, drumurile lor se vor despărți pentru totdeauna.

– Aveam doisprezece ani când am venit aici prima dată, începu el să povestească. Eram la școală, în primul trimestru. Contesa mi-a trimis o telegramă prin care mă invita să mă întâlnesc cu ea. Pedagogul mi-a dat niște bani, dar avea instrucțiuni din partea ei să mă lase să mă descurc singur și să nu-mi spună cum pot ajunge.

– Sunt sigură că te-ai descurcat ușor, chiar dacă aveai doisprezece ani.

– N-a fost greu. Apoi, după ce ea și prietena ei, o prințesă din Europa Centrală care locuia aici, gustaseră ceva ușor în timp ce mă

priveau cum mă îndop, m-a trimis să explorez Londra.

– Unde ai mers?

– În Camera Groazei și la Grădina Zoologică – aveam interese normale pentru vârsta mea. Abia mai târziu am descoperit plăcerea de a vizita muzeele. Ți-a povestit contesa de unde m-a cules?

– Mi-a spus cum și unde te-a găsit și că și-a dat imediat seama că nu făceai parte din lumea aceea.

– Așa spune ea, dar fapt este că nu mi-a putut afla niciodată originea. Aș putea fi fiul unui criminal, sau al unei prostituate.

– Puțin probabil, după cum ai evoluat.

– Nenorocirile înscrise în codul genetic pot scuti o generație.

– Doar nu te deranjează că nu știi cine au fost părinții tăi….

– Personal, nu. L-ar fi putut deranja pe Kurt Rombauer, de exemplu, dac-aș fi vrut să mă însor cu fiica lui.

– Mă-ndoiesc. Compensezi prin multe altele. În cazul meu, nu e așa. Părinții mei păreau foarte respectabili, dar eu știu că tata nu era.

– Uitasem de tatăl tău. Să nu-mi spui că nu ești logodită. Chiar dacă tatăl tău n-a fost foarte cinstit, nu e cazul să-ți faci griji în privința genelor.

– Nici nu-mi fac. Nu sunt logodită, pentru că nimeni nu mi-a propus.

– Sunt convins că asta este din cauză că i-ai descurajat pe toți care-ar fi încercat s-o facă.

– Ești foarte amabil! râse ea, cu o expresie pe care o dorea nepăsătoare. Spune-mi ce mai face contesa.

Nicolas acceptă schimbarea subiectului și, în restul timpului, discutară despre grădinile de la vila contesei, despre o carte nouă tratând despre covoare orientale, pe care Nicolas o cumpărase, iar

ea o împrumutase, și despre o piesă văzută – ea, la Londra, el la New York.

Annabel încheie prânzul cu o prăjitură irezistibilă cu ciocolată, dar era din ce în ce mai conștientă că totul n-avea să mai dureze decât încă zece minute, după care trebuia să se întoarcă la serviciu și la viața dinaintea acestui episod semănând mai mult a vis.

Deodată, fără niciun fel de introducere, Nicolas readuse discuția în punctul din care o deviase.

– Acum doi ani mi-ai făcut o propunere pe care am refuzat-o. Annabel, vrei să te căsătorești cu mine?

I se păru că nu auzise bine. Cum putea să-i facă, în acel loc public, fără să-și schimbe tonul sau expresia, acea minunată propunere simplă, romantică și demodată?

– Să…. mă căsătoresc cu tine, Nicolas?

– După ce-ai plecat, mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine – o constatare destul de neplăcută și tulburătoare la vârsta mea. Nu eram sigur că va dura și, pe de altă parte, eram convins că tot ce ai simțit pentru mine nu putea fi decât trecător. În ceea ce mă privește, a durat și am motive să cred că nici sentimentele tale nu s-au schimbat. De când ai fugit de mine, în viața mea n-a mai existat nicio femeie și, dacă accepți să-mi fii soție, nici nu va mai exista.

Annabel se simți copleșită de o fericire imensă. Ochii i se umplură de lacrimi și, pe moment, nu găsi altă soluție decât să-și ascundă fața în șervețelul de damasc.

– Pot să consider asta drept un răspuns afirmativ? îi șopti el la ureche, apropiindu-și scaunul de al ei.

– Da, Nicolas, da, de o mie de ori, da! spuse ea uitând de tot ce-i înconjura.

Buzele lui îi atinseră ușor obrazul încă ud de lacrimi.

– Să mergem să ne plimbăm puțin în parc.

Abia când se așezară pe o bancă Nicolas o sărută pe buze și, în momentul în care își retrase capul, privirea îi era plină de nerăbdarea de a continua cu aceeași pasiune îmbrățișarea întreruptă atât de brutal cu doi ani în urmă.

Deocamdată nu era nici momentul, nici locul potrivit, și multe întrebări își așteptau răspunsul.

– Nicolas, ai spus că ai motive să crezi că sentimentele mele au rămas aceleași. Ce te-a făcut să crezi asta? În scrisorile mele către contesă, n-am spus niciodată că încă te iubesc, iar ea și-a dat cuvântul că nu-ți va spune că te-am iubit.

– S-a ținut de cuvânt. Dar de câteva ori a spus că n-ai niciun iubit, ceea ce e destul de curios la vârsta ta. De asemenea, din informațiile mele reieșea că aveai uneori întâlniri, dar nu era nimic serios.

– Mă urmăreai? Cum?

– Draga mea, doar nu-ți închipui că, știind cât de pură și de vulnerabilă ești, te puteam lăsa să fugi așa, lipsită de protecție, într-o lume plină de rechini!

– Având în vedere că tu însuți ai fost tentat să mă seduci – deși n-ai făcut-o când ai avut ocazia – n-aș fi crezut să te îngrijoreze soarta mea după ce-am plecat, mai ales în condițiile în care am făcut-o. Sper că n-ai angajat detectivi….

– Nici chiar așa. Întâmplător, madame Razslo este văduva unui vechi prieten de-al meu și m-a ținut la curent cu ceea ce faci. Dacă ai fi fost mai versată, ai fi bănuit imediat ceva – apartamente ca acela nu apar disponibile la comandă.

– M-am gândit că e un noroc fantastic, dar nu putea să-mi treacă

prin minte că e mâna ta. Ce s-a întâmplat cu tinerii care locuiau acolo înaintea mea? Am întrebat-o pe madame, dar mi-a răspuns destul de vag, că găsiseră undeva mai convenabil.

– Le-am cumpărat un apartament în apropiere de locul unde lucrează soțul. Firește, la început s-au arătat suspicioși, dar avocații mei au reușit să-i convingă că n-au de ce se teme.

– Nu cred că mă voi obișnui vreodată cu ideea că ai atâția bani încât îți permiți să faci astfel de gesturi fără nicio ezitare. Oarecum, mă sperie. Presimt că zeilor nu le place și cine știe cu ce boală îngrozitoare ne vor pedepsi.

– Prostii, draga mea.

Lumina unui bliț îl făcu să se-nfurie. Neobișnuită cu asemenea scene, Annabel nu-și dădu seama decât după câteva minute că era vorba de un țânc cu un aparat de fotografiat pe care-l strângea la piept, speriat în fața privirii mânioase a lui Nicolas.

– Ce ziar murdar te-a trimis?

– Sunt liber profesionist, domnule. Vă rog, nu-mi stricați aparatul! Vă dau filmul, dacă insistați…. Căutam o pereche de îndrăgostiți și, întâmplător, v-am recunoscut.

– După care te-ai gândit că e ziua ta norocoasă, nu-i așa?

– Da… domnule.

– Ei bine, pentru că este și ziua mea norocoasă, n-am să ți-o stric pe a ta.

– Aș putea să știu numele doamnei, vă rog?

– Annabel și, în cel mai scurt timp, va fi soția mea. Să mergem, scumpa mea.

Ieșiră din parc și urcară în primul taxi care trecu.

– N-ar fi trebuit să spun nimic. Acum, vom fi urmăriți de o armată

de ziariști.

– De ce se temea că-i vei sparge aparatul? S-a mai întâmplat să faci asta?

– O dată, când mi-am pierdut controlul. I-am cumpărat altul acelui reporter, bineînțeles. Uneori, însă, devine insuportabil să fii permanent urmărit.

Adresa pe care Nicolas o dădu șoferului se dovedi a fi cea a unui magazin de bijuterii, de unde îi cumpără un inel cu un topaz flancat de două diamante, în montură de aur. Următoarea escală a fost la un magazin specializat în covoare orientale, iar Nicolas, care era un vechi cunoscut al patronului, o prezentă pe Annabel nu numai ca pe viitoarea lui soție, dar și ca pe o cunoscătoare, lăsând-o să-și aleagă exemplarul dorit.

– Și acum, vreau să văd unde ai locuit în tot acest timp, spuse Nicolas, făcând semn unui alt taxi.

– Tu unde locuiești când vii la Londra? Sau stai la hotel?

– Am un apartament la etajul superior al unui depozit. E locuința mea secretă – foarte puțini știu de ea, altfel aș fi asaltat de ziariști și acolo.

– Crezi că aceștia vor începe să-mi cerceteze trecutul și să publice tot felul de date despre tatăl meu? Nu vreau să ai de suferit din cauza mea.

– Este posibil. Comentariile răutăcioase nu vor întârzia să apară. Dar trebuie să înveți să trăiești cu ele, sau mai bine să le ignori. Indiferent ce-ar scrie, nu mă interesează decât în măsura în care te afectează pe tine.

– Cum eu nu citesc astfel de ziare, nici nu voi ști ce s-a scris.

– Te avertizez și împotriva ziarelor cu pretenții…. Dar care nu

ezită să-ncerce să dea la iveală tot ce-i mai urât. Ah, cum aș vrea să te pot scuti de astfel de experiențe…

– Femeile nu sunt ca bărbații. Nu ne interesează câte au fost înaintea noastră, atâta timp cât nu avem rivale în prezent sau în viitor. De fapt, asta este ceva ce nici pe bărbați nu-i mai deranjează.

– Pe mine m-ar deranja, deși îmi dau seama că nu e nici rațional, nici drept. Cred că, în adâncul sufletului său, fiecare bărbat își dorește o femeie care să-i aparțină numai lui.

Ajunseră acasă la ea și intrară.

– Doamna Razslo merge să joace bridge în fiecare joi după-amiază, așa că nu-i vei putea mulțumi pentru servicii. Și acum, am să fac un…. Ah, Doamne!

Exclamația ei îngrozită îl neliniști.

– Trebuia să fiu la serviciu! Am uitat complet! Trebuie să telefonez. Cobor în apartamentul doamnei Razslo – îmi permite să folosesc telefonul ei. Vin imediat.

Când se-ntoarse, Nicolas făcuse deja ceaiul.

– Ei, ce scuză ai inventat?

– Le-am spus adevărul: bărbatul care m-a invitat să iau prânzul cu el m-a cerut în căsătorie și, din clipa aceea, orice altceva mi s-a șters din minte.

În seara aceea, Nicolas dădu o mică petrecere într-un apartament la hotel și trimise o mașină pentru a le aduce pe Annabel și pe madame Razslo.

– Mă bucur nespus pentru tine, draga mea, îi spusese aceasta din urmă la aflarea veștii. Dar…. îmi vei lipsi foarte mult.

Contesa veni cu prietenii la care stătea – un istoric și soția lui, romancieră, amândoi în jur de șaptezeci de ani, dar plini de

vitalitate. Invitații lui Nicolas erau o familie tânără de prieteni de încredere.

După cină, când ceilalți se retraseră în salon, contesa mai rămase puțin la locul său de la masă, făcându-i semn lui Annabel să vină lângă ea.

– Oare am să pot să-l fac fericit, contesă? întrebă Annabel când rămaseră singure. Este un bărbat excepțional. Oare nu sunt prea lipsită de experiență, prea comună pentru el?

Se bucură când contesa nu răspunse imediat cu o frază standard de tip "Sigur că poți, draga mea", ci rămase puțin pe gânduri.

– În acești doi ani, te-ai schimbat deja mult. Ți-ai folosit timpul cu înțelepciune, după cum am aflat de la madame Razslo. Există două lucruri pe care Nicolas nu le poate cumpăra: sănătatea și dragostea. Până acum, o singură femeie l-a iubit pentru ceea ce este ca om.

– Dumneavoastră.

– Da. E fiul meu, cel puțin spiritual. Întotdeauna am dorit pentru el o fată care, dacă el ar renunța la tot ce are și s-ar retrage undeva în vârful muntelui, într-o colibă, l-ar urma. Cred că tu ai face-o. Apoi, mai există ceva ce vă unește – interesul pentru covoarele orientale. Colecționarea de obiecte rare este o pasiune pe care numai dragostea o poate întrece, capabilă să creeze o legătură indestructibilă. Acum, trebuie să mergem lângă ceilalți, dar te asigur, draga mea, că ziua în care te vei căsători cu Nicolas va fi o zi fericită pentru mine.

După o săptămână, când Annabel deschise ochii dimineața, își văzu imaginea reflectată în oglinda de deasupra patului roșu în stil venețian în care-și petrecuse noaptea. Lângă ea, cuprinzând-o cu un

gest posesiv al brațului, era bărbatul care o transformase din mireasa ușor nesigură pe ea, într-o soție al cărei chip strălucea de fericire.

Imediat după nuntă merseseră la castelul lui din Burgundia. Se redescopereau unul pe celălalt, dând dragostei lor ceva din dimensiunea infinitului.

Puteau să existe, sau nu, castelul, casa de pe malul Tamisei, iahtul; privilegiul ei era să știe că-și avea oricând și oriunde locul în inima lui Nicolas. Aceasta era cea mai mare fericire la care Annabel visase vreodată.

Sfârșit